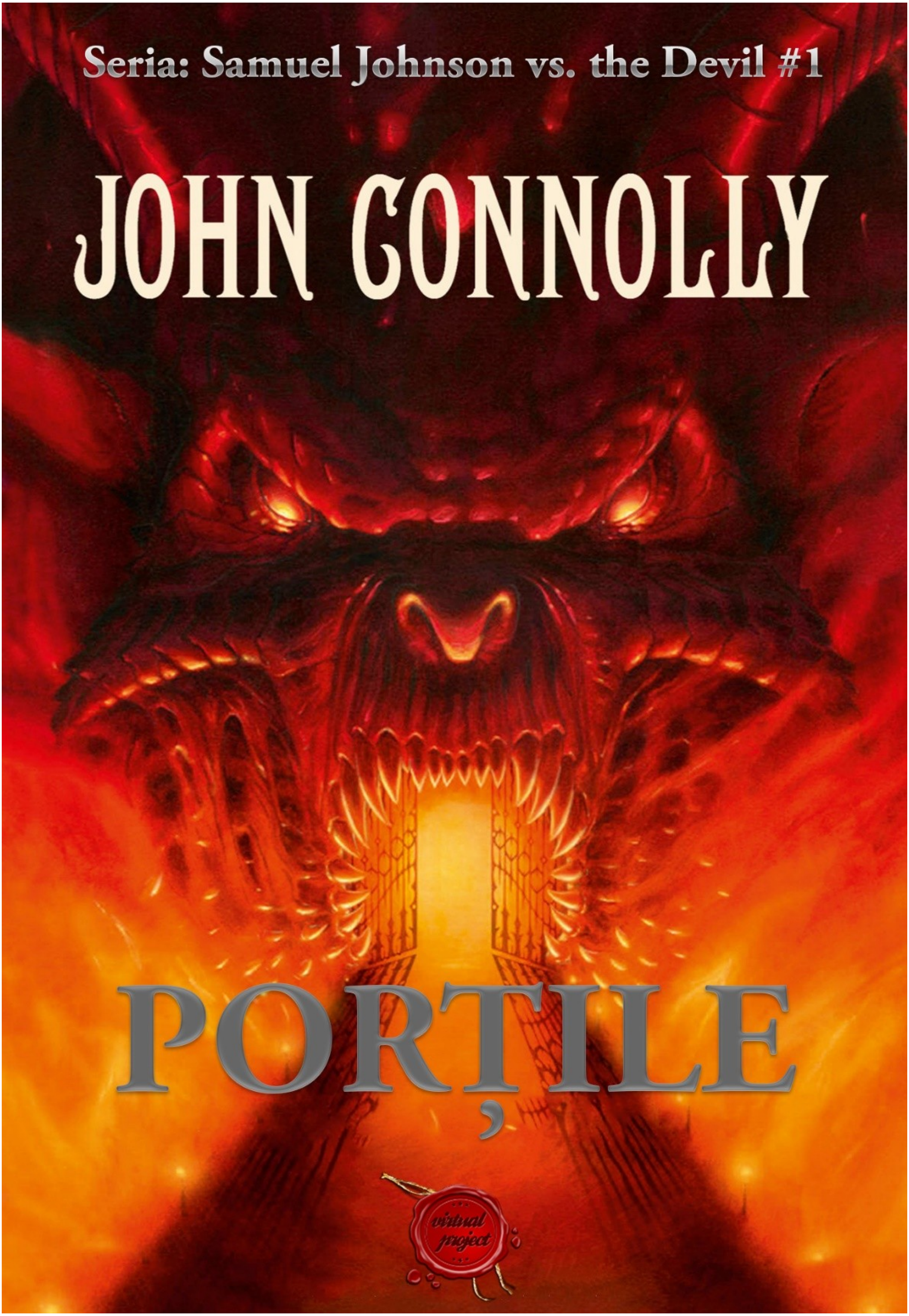
Seria: Samuel Johnson vs. the Devil #1
JOHN CONNOLLY
PORȚILE
virtual project

JOHN CONNOLLY

Seria: Samuel Johnson vs. the Devil
Volumul 1

PORȚILE

Original: *The Gates* (2009)

Traducere din limba engleză de:
TEODORA CONSTANTINESCU

virtual-project.eu

PANDORA

2018

Oamenii de știință nu caută adevărul;
adevărul este cel care îi caută pe ei.

DR. KARL SCHLECTA (*1904-1985*)

1.

În care se constituie Universul, așa că e un început destul de bun

La început, cu aproximativ 13,7 miliarde de ani în urmă, ca să fiu mai exact, a fost un punct[1] foarte, foarte mic. Punctul, care era fierbinte și incredibil de dens, conținea tot ce a fost până acum și tot ce va fi vreodată, înghesuit în cel mai mic spațiu posibil, într-un punct atât de mic, încât nici măcar nu avea dimensiuni. Dintr-odată, punctul, care se afla sub o presiune enormă din cauza a tot ce conținea, a explodat, împrăștiind frumușel în jur tot ce a existat și va exista vreodată, dintr-un capăt în altul a ceea ce acum numim Univers. Oamenii de știință numesc asta „Big Bang”, deși nu a fost o lovitură chiar atât de mare[2], fiindcă s-a petrecut peste tot și în același timp.

Și încă ceva, în legătură cu „vârsta universului”. Unii oameni vor încerca să vă spună că Pământul are o vechime de numai 10.000 de ani; că oamenii și dinozaurii au apărut cam în aceeași perioadă, ca în filmele *Jurassic Park* și *One Million Years B.C.*[3]; și că evoluția, schimbarea la nivelul trăsăturilor ereditare ale organismelor, transmise de la generație la generație, nu există și nu a existat niciodată. Având în vedere dovezile pe care le avem, e destul de greu să nu ne dăm seama că se înșală. Mulți oameni cred, de asemenea, că universul a fost creat în șapte zile, de un tip bătrân cu barbă, care a făcut, probabil, pauze de ceai și sandvișuri. Poate că e adevărat, dar, dacă a fost creat în

---

[1] Oamenii de știință îl numesc „singularitate“. Credincioșii îl pot numi firul de praf din ochiul lui Dumnezeu. Unii oameni de știință vor spune că nu poți să crezi și în singularitate, și în existența unui Dumnezeu sau a unor zei. Unii credincioși vor încerca să-ți spună același lucru. Totuși, poți crede în singularitate și în existența unui Dumnezeu, dacă vrei. Ține numai de tine. Pentru una ai nevoie de dovezi, iar pentru cealaltă de credință. Sunt lucruri diferite, iar cât timp nu le amesteci între ele, totul poate fi în regulă.

[2] „Big Bang“ înseamnă „lovitură mare“ în limba engleză (N. red.).

[3] Poveste de dragoste preistorică ecranizată pentru prima oară în 1940 și devenită celebră după versiunea din 1966, în special datorită frumuseții artistei principale, Raquel Welch (N. red.).

modul ăsta, au fost niște zile *foarte* lungi: au durat vreo două miliarde de ani fiecare, plus minus câteva milioane de ani, adică o grămadă de sendvișuri.

În orice caz, ca să mă întorc la punctul despre care vorbeam, vreau să clarificăm ceva, fiindcă e foarte important. Materia din care sunt formate toate lucrurile pe care le vezi în jurul tău și multe altele pe care nici nu le poți vedea au țâșnit din punctul acela micuț cu o viteză atât de mare, încât, într-un minut, universul a avut o mărime de milioane de miliarde de kilometri și a continuat să se extindă, așa că punctul a fost responsabil pentru existența planetelor și asteroizilor; a balenelor și a perușilor; a ta, a lui Iulius Caesar și a lui Elvis Presley.

Și a forțelor Răului.

Pentru că undeva acolo se aflau și toate lucrurile rele, chestiile care îi fac pe oamenii care în mod normal sunt sensibili să se rănească între ei. Efectul lor se poate observa asupra oricăruia dintre noi, iar cel mai bun lucru pe care îl putem face este să încercăm să nu le lăsăm să ne controleze acțiunile prea des.

În același moment în care planetele au început să capete o anume formă, și asteroizii, și balenele, și perușii, și tu, Răul s-a materializat și el, în cel mai întunecat loc dintre locurile întunecate. Asta s-a întâmplat în timp ce reziduurile din urma Big Bang-ului s-au împrăștiat prin Univers,[4] în timp ce Pământul se răcea, în timp ce plăcile tectonice se mișcau, până când, într-un final, au apărut formele de viață, iar Răul și-a găsit locul perfect pentru a se dezlănțui.

Totuși, nu a putut ajunge la noi, pentru că, din câte se pare, Universul nu era aranjat în favoarea lui. Dar lucrul care sălășluia în întuneric a fost foarte răbdător. Și-a pus deoparte toată furia și a așteptat o ocazie să dea lovitura…

[4] Practic vorbind, cam 1% dintre puricii care apar pe ecranul televizorului vostru sunt o rămășiță din momentul Big Bang-ului, iar dacă ochii voștri ar fi sensibili la microunde și nu doar la lumina vizibilă, atunci ați vedea cerul nopții alb, nu negru, pentru că el continuă să fie luminat datorită căldurii Big Bang-ului. Ah, și fiindcă atomii sunt atât de mici și reciclați în mod constant, fiecare gură de aer pe care o luați conține atomi care la un moment dat au fost respirați de Iulius Caesar și Elvis Presley. Adică o mică parte din tine a condus Roma pe vremuri și a cântat *Blue Suede Shoes.*

2.

În care facem cunoștință cu un băiețel, câinele lui și niște oameni care sunt puși pe rele

În noaptea cu pricina, domnul Abernathy a deschis ușa de la intrare și a dat cu ochii de o siluetă micuță îmbrăcată într-un cearșaf alb, chiar la el pe terasă. Cearșaful avea făcute două găuri la nivelul ochilor, astfel încât micuța siluetă să poată merge fără să se lovească de obiectele din jurul ei, precauție care părea destul de bine gândită, având în vedere că micuța siluetă purta, de asemenea, niște ochelari cu lentile cam groase. Ochelarii îi stăteau pe nas, peste cearșaf, făcând-o să pară o fantomă mai degrabă mioapă, nicidecum înfricoșătoare. De sub cearșaf îi ieșeau niște adidași desperecheați, stângul albastru și dreptul roșu.

În mâna stângă, silueta ținea o găleată goală. Din mâna dreaptă se întindea o lesă de câine, care se termina cu o zgardă roșie ce înconjura gâtul unui teckel. Teckelul se uita în sus, fix la domnul Abernathy, cu o privire care domnului Abernathy i se părea că trădează o conștiință de sine îngrijorător de pronunțată. Dacă n-ar fi avut atât de multă experiență, domnul Abernathy ar fi înțeles din privirea câinelui că acesta știa exact că este un câine și că, una peste alta, nu-i prea convenea treaba asta. De asemenea, teckelul părea să știe și că domnul Abernathy nu era un câine (având în vedere că, de obicei, câinii văd oamenii ca pe niște câini mai mari care au învățat grațiosul truc de a merge în două picioare, chestie care-i impresionează doar pentru o scurtă perioadă de timp). Asta i-a lăsat impresia domnului Abernathy că avea de-a face cu un câine care era, în mod incontestabil, foarte inteligent... înspăimântător de inteligent, chiar. Exista ceva dezaprobator în modul în care câinele îl fixa cu privirea pe domnul Abernathy. Domnul Abernathy a simțit că teckelului nu îi plăcea foarte tare de el și s-a simțit în același timp nervos și puțin cam trist, fiindcă dezamăgise cumva animalul.

Domnul Abernathy și-a mutat privirea de la câine la micuța

siluetă, apoi din nou la câine, de parcă n-ar fi fost sigur care dintre ei avea să vorbească.

— Ne dați ori nu ne dați? a spus până la urmă micuța siluetă, de sub cearșaf.

Pe fața domnului Abernathy s-a putut citi o uluire totală.

— Ce? a întrebat domnul Abernathy.

— Ne dați ori nu ne dați? a repetat micuța siluetă.

Domnul Abernathy a rămas cu gura căscată, apoi a închis-o la loc. Arăta ca un pește care avea dubii. Părea că devine din ce în ce mai confuz. A aruncat o privire la ceas și a verificat data, întrebându-se dacă nu cumva a pierdut câteva zile între momentul în care a auzit soneria și cel în care a deschis ușa.

— E abia douăzeci și opt octombrie, a spus el.

— Știu, i-a răspuns micuța siluetă. M-am gândit să am un avans în fața celorlalți.

— Ce? a spus din nou domnul Abernathy.

— Ce? a întrebat micuța siluetă.

— De ce întrebi „ce”? a zis domnul Abernathy. Tocmai am întrebat eu „ce”.

— Știu. De ce?

— De ce... ce?

— Exact asta întreb și eu, a spus micuța siluetă.

— Tu *cine* ești? a întrebat domnul Abernathy. Începea să-l doară capul.

— Sunt o fantomă, a răspuns micuța siluetă, apoi a adăugat, puțin nesigură: Bau?

— Nu, nu „Ce ești?” *Cine* ești?

— Ah.

Micuța siluetă și-a dat jos ochelarii și și-a ridicat cearșaful de pe față, descoperind un băiat palid de vreo unsprezece ani, cu părul blond-pai și niște ochi foarte albaștri.

— Sunt Samuel Johnson. Stau la numărul 501. Iar el e Boswell, a adăugat, arătând spre teckel printr-o ridicare a lesei.

Domnul Abernathy, care era nou în oraș, a încuviințat, de parcă informația primită îi confirmase toate suspiciunile. Auzindu-și numele, câinele s-a așezat mai bine pe terasa domnului Abernathy și a făcut o plecăciune. Domnul Abernathy l-a privit neîncrezător.

— Ai pantofi desperecheați, i-a spus domnul Abernathy lui Samuel.

— Știu. Nu m-am putut hotărî cu ce pereche să mă încalț, așa că am luat câte un pantof din fiecare.

Domnul Abernathy a ridicat o sprânceană. Nu avea încredere în oameni, mai ales în copii, care dădeau semne că ar avea o personalitate proprie.

— Deci, a spus Samuel. Ne dați ori nu ne dați?

— Niciuna, nici alta, a zis domnul Abernathy.

— De ce nu?

— Pentru că nu e încă Halloween, de asta.

— Dar am dat dovadă de inițiativă.

Profesorul lui Samuel, domnul Hume, vorbea foarte des despre importanța spiritului de inițiativă, deși, de fiecare dată când Samuel lua inițiativa, acesta nu părea să fie de acord, ceea ce-l lăsa perplex pe copil.

— Nu, nu asta făceai, i-a răspuns domnul Abernathy. Pur și simplu ai venit prea devreme. Nu-i același lucru.

— Ah, vă rog! O ciocolată?

— Nu.

— Nici măcar un măr?

— Nu.

— Mă pot întoarce mâine, dacă ajută la ceva.

— Nu! Pleacă!

Spunând asta, domnul Abernathy a trântit ușa de la intrare, lăsându-i pe Samuel și Boswell să se holbeze la vopseaua scorojită de pe ea. Samuel și-a lăsat din nou cearșaful peste față, întorcându-se la viața sa de fantomă, și și-a pus din nou ochelarii. S-a uitat în jos la Boswell. Boswell și-a ridicat privirea spre el. Samuel a zgâlțâit trist mânerul găleții.

— Părea o idee bună, i-a spus el lui Boswell. Am crezut că oamenilor le-ar plăcea o sperietură timpurie.

Boswell a răspuns printr-un oftat, de parcă ar fi zis „Ți-am spus eu”.

Samuel a aruncat o ultimă privire plină de speranță spre ușa domnului Abernathy, rugându-se ca el să se răzgândească și să-și facă apariția cu ceva de pus în găleată, chiar dacă ar fi fost o singură nucă pribeagă, dar ușa a rămas bine închisă. Familia Abernathy nu locuia de foarte mult timp pe acea stradă, iar casa lor era cea mai mare și cea mai veche din tot orașul. Samuel sperase că aveau să o decoreze de Halloween sau poate să o transforme într-o casă bântuită, dar în urma întâlnirii de mai

devreme cu domnul Abernathy și-a dat seama că nu existau șanse prea mari să se întâmple așa ceva. În plus, soția domnului Abernathy arăta mai mereu de parcă tocmai înghițise o felie amăruie de lămâie și căuta un loc în care s-o scuipe discret. Nu, s-a gândit Samuel, familia Abernathy nu avea să joace un rol prea important în seara de Halloween din acest an.

Dar în curând se va dovedi că s-a înșelat foarte, foarte tare.

∵

Domnul Abernathy a rămas în liniște în dreptul ușii, fără să se miște. S-a uitat pe vizor până a fost sigur că băiatul și câinele lui pleacă, apoi a încuiat ușa și a făcut stânga-mprejur. În spatele său, o robă neagră cu glugă era agățată de capătul balustradei, un fel de costumație pe care și-ar putea-o pune un călugăr rău dacă ar vrea să-i intimideze pe oameni pentru a-i face să se poarte cuviincios. Domnul Abernathy s-a îmbrăcat la loc cu roba, în timp ce cobora scările către subsol. Dacă Samuel l-ar fi văzut pe domnul Abernathy în roba sa, probabil că și-ar fi schimbat părerea cu privire la disponibilitatea dânsului de a intra în spiritul Halloween-ului.

Domnul Abernathy nu era un om fericit. S-a însurat cu femeia care a devenit doamna Abernathy fiindcă a vrut să-i poarte cineva de grijă, să îl sfătuiască ce haine ar trebui să îmbrace sau ce anume ar trebui să mănânce, astfel încât domnului Abernathy să-i rămână mai mult timp pentru a se gândi la ale lui. Domnul Abernathy scria cărți în care le explica oamenilor cum să ducă o viață mai fericită. Se pricepea destul de bine la asta, mai ales că-și petrecea cam toată ziua visând cu ochii deschiși la ce ar fi putut să-l facă pe el mai fericit, inclusiv să nu se fi căsătorit cu doamna Abernathy. În plus, s-a asigurat că nimeni dintre cei care îi citeau textele nu avea să-i cunoască vreodată soția. Dacă s-ar fi întâmplat asta, și-ar fi dat seama imediat cât de nefericit era, de fapt, domnul Abernathy și nu i-ar mai fi cumpărat cărțile.

Acum, cu roba atârnându-i grea pe umeri, își croia drum prin încăperea întunecată de jos. Acolo îl așteptau trei oameni, îmbrăcați cu toții în robe asemănătoare. Pe podea era desenată cu vopsea o stea cu cinci colțuri, în mijlocul căreia se afla un arzător umplut cu cărbuni aprinși. Peste ei fusese presărată tămâie, astfel încât subsolul era plin de un fum gros și parfumat.

— Cine era, dragă? a întrebat una dintre siluetele cu glugă.

A spus cuvântul „dragă” așa cum securea unui călău ar fi spus „poc”, dacă ar fi putut vorbi în timp ce tăia capul cuiva.

— Puștiul ăla ciudat de la numărul 501, i-a răspuns domnul Abernathy soției sale, căci ea fusese cea care vorbise. Și câinele lui.

— Ce voia?

— Colinda de Halloween.

— Dar nu e încă Halloween-ul.

— Știu. I-am spus asta. Cred că-i ceva în neregulă cu el. Și cu câinele lui, a adăugat domnul Abernathy.

— Ei bine, a plecat. Un prostuț.

— Putem să ne vedem odată de treabă? a întrebat o voce de bărbat de sub o altă glugă. Vreau să ajung acasă și să mă uit la un meci de fotbal.

Bărbatul cu pricina era destul de gras, iar roba stătea să-i plesnească pe burtă. Numele lui era Reginald Renfield și nu-i era prea clar de ce stătea acolo în picioare, într-un subsol plin de fum, îmbrăcat cu o robă care era cu cel puțin două mărimi mai mică decât trebuia. Soția lui l-a obligat să i se alăture, și nimeni n-o contrazicea pe Doris Renfield. Era chiar mai înaltă și mai grasă decât soțul ei, dar nici măcar pe jumătate la fel de amabilă, așa încât, având în vedere că domnul Renfield nu era deloc amabil, doamna Renfield cu siguranță nu era o persoană foarte plăcută.

— Reginald, liniște! a spus doamna Renfield. Tot timpul te plângi. Aici ne distrăm.

— Ah, a spus Reginald. Asta facem?

El nu vedea nimic nemaipomenit de distractiv în a sta într-un subsol răcoros, îmbrăcat cu o robă care-i irita pielea și încercând să invoce demoni din lumea de dincolo. Domnul Renfield nu credea în demoni, deși se întreba uneori dacă prietenul său, domnul Abernathy, nu se căsătorise din greșeală cu unul. Doamna Abernathy îl înspăimânta, așa cum îi sperie de obicei femeile puternice pe bărbații slabi. Totuși, Doris insistase să vină împreună și să li se alăture noilor lor prieteni, care se mutaseră recent în orașul Biddlecombe, în această seară „distractivă”. Doamna Abernathy și doamna Renfield se cunoscuseră într-o librărie de unde cumpărau amândouă cărți despre îngeri și fantome. De atunci încolo, prietenia lor se întărise, implicându-i până la urmă și pe soții lor. Domnului

Renfield nu-i plăcea de soții Abernathy, nu chiar, dar ce e amuzant la adulți este că își petrec timpul cu oameni de care nu le place foarte tare dacă au impresia că pot trage un folos din asta. În cazul de față, domnul Renfield spera că domnul Abernathy va cumpăra un televizor scump de la magazinul său de electronice.

— Eh, măcar unii dintre noi se distrează, a zis doamna Renfield. Tu nu ai recunoaște distracția nici dacă ar veni la tine și te-ar gâdila la subraț, a adăugat ea, râzând zgomotos.

Soțului ei i s-a părut că suna de parcă cineva împingea într-o cascadă un butoi în care era închisă o vrăjitoare. Și-a imaginat-o pe soția sa într-un butoi, căzând într-o apă adâncă, și asta l-a mai înveselit puțin.

— Gata! a spus doamna Abernathy.

S-a lăsat tăcerea. Doamna Abernathy, severă și frumoasă, i-a privit de sub glugă.

— Luați-vă de mâini, a spus ea, iar ei s-au conformat, formând un cerc în jurul stelei. Acum, să începem.

Și au început să cânte cu toții, într-un glas.

∵

Majoritatea oamenilor nu sunt răi. Da, fac lucruri rele uneori, cu toții avem un pic de răutate în noi, dar foarte puțini sunt cei îngrozitor de răi, iar majoritatea lucrurilor rele pe care le fac li se par complet rezonabile la momentul respectiv. Probabil că sunt plictisiți sau egoiști, sau lacomi, dar, în marea lor majoritate, nu vor, de fapt, să rănească pe nimeni atunci când fac ceva rău. Vor doar să-și facă viețile puțin mai ușoare.

Cei patru indivizi din subsol se încadrau în categoria celor plictisiți. Aveau locuri de muncă plictisitoare. Conduceau mașini plictisitoare. Mâncau mâncăruri plictisitoare. Prietenii lor erau plictisitori. Pentru ei, totul era… ei bine, *monoton.*

Așa că, atunci când doamna Abernathy a găsit o carte veche pe care o cumpărase dintr-un anticariat și a sugerat, mai întâi soțului ei, apoi prietenilor lor ceva-mai-puțin-plictisitori-decât-ceilalți, adică soților Renfield, să organizeze o seară interesantă în jurul acelei cărți, cu toții au declarat că era o idee splendidă.

Cartea nu avea un titlu. Coperta ei era din piele neagră și uzată, inscripționată cu o stea care nu semăna cu cea de pe podeaua subsolului, iar paginile îi erau îngălbenite de vreme. Era scrisă într-o limbă pe care niciunul dintre ei nu o mai văzuse

vreodată și pe care nu o puteau înțelege.

Și totuși…

Cumva, doamna Abernathy s-a uitat la carte și a știut exact ce trebuiau să facă. A fost ca și cum cartea aceea ar fi comunicat mental cu ea, traducând ciudatele scrijelituri și simboluri în cuvinte pe care ea le putea înțelege. Cartea îi spusese să-și aducă prietenii și soțul la subsol, exact în această seară, să deseneze steaua, să aprindă cărbunii și să scoată tot felul de sunete ciudate, care acum ieșeau din gurile tuturor. Chiar că era straniu!

Soții Abernathy și soții Renfield nu căutau să intre în buclucuri. Și nici nu încercau să facă vreun rău. Nu erau malefici, nici viciați, nici cruzi. Erau doar niște oameni plictisiți, cu prea mult timp liber la dispoziție, iar oamenii de acest gen ajung până la urmă să dea de necazuri.

Dar, așa cum cineva care ține o pancartă cu „Lovește-mă!” chiar va fi, în mod normal, lovit, la fel se întâmplau și în subsolul acela destule lucruri necurate, încât să atragă ceva neobișnuit de rău, ceva cu lucruri mai mult decât necurate în gând. Ceva care aștepta de mult timp. Iar acum acea așteptare avea să ia sfârșit.

3.

În care aflăm câte ceva despre acceleratoarele de particule și jocul cu navele de luptă

La mare adâncime, sub un munte din inima Europei, nu se întâmpla nimic.

Bun, asta nu e cu totul adevărat. Se întâmplau o grămadă de lucruri, unele dintre ele destul de spectaculoase, dar, pentru că se întâmplau la o scară infinitezimal de mică, celor mai mulți le era cam greu să se entuziasmeze. Marele Accelerator de Hadroni[5] era, așa cum o sugera și numele său, destul de mare. De fapt, se întindea pe o lungime de 27 de kilometri și se afla în interiorul unui tunel în formă de inel, ascuns printre stâncile din apropierea Genevei, în Elveția. LHC-ul era un accelerator de particule, cel mai mare din câte s-au construit vreodată: un dispozitiv pentru ciocnirea protonilor în vid, format din 1.600 electromagneți răciți la –271 de grade Celsius (sau, pe limba noastră, „Mamă, *ce ger*! Are cineva să-mi împrumute un pulover?”), care formează un puternic câmp electromagnetic. Pe scurt, două fascicule de ioni de hidrogen – atomi care au fost dezbrăcați de electronii lor – se deplasează prin tunel ca gloanțele, în direcții opuse, la o viteză de aproximativ 300.000 de kilometri pe secundă, adică aproape cu viteza luminii, și se ciocnesc. Când se întâlnesc, fiecare fascicul are energia unei mașini măricele, care circulă cu 1.600 de kilometri pe oră.

Nu cred că ai vrea să te afli într-o mașină care are 1.600 de kilometri la oră și se ciocnește de o alta care merge cu aceeași viteză. N-ar fi un lucru foarte bun.

Atunci când fasciculele se ciocnesc, se eliberează o cantitate enormă de energie provenită din toți acei protoni pe care îi conțin, iar atunci lucrurile chiar devin interesante. Motivul pentru care oamenii de știință au construit LHC-ul a fost studiul urmărilor acestei coliziuni, care ar produce niște particule foarte

---

[5] Large Hadron Collider, în original (prescurtat LHC), construit sub granița dintre Franța și Germania (N. red.).

mici – mai mici decât atomii, iar atomii oricum sunt atât de mici, încât ar fi nevoie de vreo zece milioane puși unul lângă altul doar ca să acopere punctul acestei fraze. Sperau să descopere în cele din urmă bosonul Higgs, căruia i se mai zice și „particula lui Dumnezeu”, cea mai mică particulă a lumii materiale.

Să ne gândim la cele două mașini ale noastre, călătorind cu 1.600 de kilometri pe oră, înainte să se zdrobească una pe cealaltă. După accident, e improbabil să rămână ceva din ele. Realist vorbind, probabil că ar rămâne doar niște bucăți foarte mici din mașină (și niște bucăți foarte mici din oricine ar fi fost într-atât de ghinionist, încât să se afle în interiorul lor în acel moment), împrăștiate în toate părțile. Cercetătorii de la CERN, Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară[6], sperau ca fasciculele care s-ar fi ciocnit să lase în urmă multe bucățele de energie asemănătoare cu cele care au existat la câteva secunde după momentul Big Bang-ului, atunci când punctul despre care am vorbit la început a explodat, iar printre ele să se afle bosonul Higgs. Bosonul Higgs ar ieși în evidență pentru că ar fi mai mare decât cei doi protoni care s-au ciocnit și l-au creat, dar nu ar avea o viață foarte lungă, deoarece s-ar dezintegra aproape imediat, așa că cercetătorii ar trebui să-l dibuiască foarte rapid. Ca și când cele două mașini care s-au ciocnit s-ar uni și ar forma un camion, iar acesta s-ar dezintegra aproape imediat.

Cu alte cuvinte, oamenii de știință încercau să înțeleagă cum s-a format mai exact Universul, întrebare pe care e mult mai ușor să o pui decât să-i răspunzi. Vedeți voi, cercetătorii – chiar și cei mai inteligenți dintre ei – înțeleg doar vreo 4% din materia și energia Universului, adică procentele care compun lucrurile pe care le vedem în jurul nostru: munți, lacuri, urși, anghinare, chestii dintr-astea.[7] Ceea ce înseamnă că în fața restului de 96% stau și se scarpină în cap, iar asta înseamnă o groază de scărpinături. Ca să scutească niște timp și să prevină rănile la cap, cercetătorii au hotărât ca în jur de 23% din ce rămâne să se numească „materie întunecată”. Deși nu o puteau vedea, știau

---

[6] Nume derivat din franțuzescul *Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire* — Consiliul European pentru Cercetare Nucleară (N. red.).

[7] Chiar și așa, toate aceste lucruri puse laolaltă constituie mult mai puțin de 1%, având în vedere că 99% din volumul materiei obișnuite îl reprezintă vidul. Dacă am putea scăpa de vidul din atomii corpurilor noastre, întreaga omenire ar putea fi înghesuită într-o cutie de chibrituri, rămânând loc și pentru majoritatea viețuitoarelor din regatul animalelor.

că exista fiindcă schimba traiectoria luminii stelelor.

Dar, dacă materia întunecată li se părea interesantă, atunci ceea ce reprezintă restul de 73% din materia universului era și mai interesant. Se numea „energie întunecată” și era invizibilă, ascunsă cu totul. Nimeni nu avea idee de unde a apărut, dar își formaseră o idee în legătură cu ce făcea. Depărta galaxiile din ce în ce mai mult, provocând expansiunea Universului. Asta putea conduce la două situații. În prima, dacă oamenii nu vor începe să inventeze modalități rapide de a se muta în altă parte, se vor trezi până la urmă complet singuri, având în vedere că toate galaxiile vecine vor dispărea dincolo de marginile universului vizibil. După asta, Universul ar începe să se răcească, iar tot ce conține ar îngheța. Din fericire, asta e posibil să se întâmple abia peste câteva sute de miliarde de ani, așa că nu-i nevoie să vă cumpărați o geacă groasă de pe acum, dar ați putea să vă aduceți aminte de asta data viitoare când vă plângeți că vă e prea frig.

LHC-ul probabil că ar putea să-i ajute pe cercetători să înțeleagă mai bine acest fenomen, dar și să le pună la dispoziție dovezi ale altor chestii foarte interesante, cum ar fi existența unor alte dimensiuni, despre care toată lumea știe că sunt locuite de monștri și extratereștri și navete spațiale mari care au tunuri cu laser și…

Ați prins ideea.

Cred că n-ar fi rău să menționez și problema posibilei-distrugeri-a-Pământului-și-sfârșitul-vieții-așa-cum-o-știm-noi. E o chestie minoră, dar nu poți fi niciodată prea atent.

Pe scurt, în timp ce se construia LHC-ul, iar o mulțime de oameni în halate albe discutau despre materia întunecată și coliziunea unor particule de înaltă energie, cineva a insinuat că acest accelerator de particule ar putea crea o gaură neagră care ar înghiți Pământul. Sau că ar putea provoca apariția unor particule atât de ciudate, încât se numesc strangeleți[8], care ar transforma Pământul într-un bulgăre gri și fără viață. Presupun că tipul ăsta n-a fost invitat la petrecerea de Crăciun a halatelor albe.

Acum, dacă mie sau ție ni s-ar fi spus că suntem pe punctul de a face ceva care poate, doar poate, ar aduce sfârșitul lumii, ne-am opri puțin și ne-am întreba dacă ce voiam să facem e

[8] Din englezescul *strange*, care înseamnă „ciudat“ (N. red.).

până la urmă o idee bună. Totuși, oamenii de știință nu sunt ca mine sau ca tine. În schimb, cercetătorii au semnalat faptul că existau incredibil de puține șanse ca acceleratorul de particule să aducă sfârșitul vieții pe Pământ. Serios, nici nu avea rost să-și bată capul cu asta, au explicat ei. Nu vă faceți griji. Uitați-vă puțin la enormitatea asta care se rotește. Nu-i așa că-i drăguț?[9]

Dar haideți să revenim la lucrurile importante care se petreceau în interiorul Marelui Accelerator de Hadroni. Experimentele erau monitorizate de un aparat numit VELO. VELO detecta toate particulele care se răspândeau după ciocnirea celor două fascicule. Putea indica și poziția lor, într-un spațiu de două sute de ori mai mic decât un milimetru sau cât o zecime din grosimea unui fir de păr. Era absolut fascinant, dar nu îndeajuns de fascinant pentru cei doi oameni care erau responsabili cu monitorizarea imaginilor de pe ecrane, așa că ei făceau ce se face de obicei într-o situație ca asta.

Se jucau „Vaporașe”.

— B4, a spus Victor, care era neamț și binecuvântat cu un păr foarte bogat pe care și-l prindea în coadă, rămânându-i totuși câteva fire pentru bărbie și zona de deasupra buzelor.

— Ai ratat, i-a răspuns Ed, un englez binecuvântat cu un păr aproape inexistent, din care clar nu îi rămânea niciun fir pentru față.

Lui Ed îi cam plăcea de Victor, deși uneori simțea că acestuia i se oferise o parte a părului care, de drept, îi aparținea lui.

Fața lui Victor s-a schimonosit din cauza concentrării. Undeva în depărtările nu foarte îndepărtate de pe consola de joc a lui Ed se aflau un submarin, un distrugător și un portavion, iar Victor nu reușea pentru nimic în lume să le scufunde. Se întreba dacă Ed nu cumva îl mințea în legătură cu ratările sale, dar apoi a hotărât că Ed nu prea era genul de persoană care să mintă în

---

[9] În orice caz, s-au gândit cercetătorii, dacă venea până la urmă sfârșitul lumii, nu mai rămânea nimeni care să dea vina pe ei. Probabil că le-ar fi rămas timp să spună doar „Hei, ați spus că nu o să distrugă lu...“ înainte să se audă un zgomot asurzitor și să se lase liniștea. Oamenii de știință, deși foarte inteligenți, nu gândesc întotdeauna lucrurile până la capăt. De exemplu, primul om al peșterii, care a găsit o piatră drăguță, a legat-o de un băț cu o liană și s-a gândit: „Hmm, tocmai am inventat o Chestie pentru Bătut Alte Chestii în Chestii. Sunt convins că nimeni nu o va folosi ca să le dea altora în cap cu ea.“ Lucru care s-a întâmplat numaidecât. De fapt, probabil că l-au lovit pe el în cap ca să o poată fura. Și așa ne trezim cu arme nucleare și cu cercetători care afirmă că ei au vrut doar să inventeze ceva cu care să gătească ridichile la aburi.

general. Ed n-avea o imaginație foarte bogată și, din câte știa Victor, cei care aveau tendința să mintă erau oamenii creativi. Minciuna necesita inventarea anumitor chestii și numai cei creativi se pricepeau la asta. Victor avea puțin mai multă imaginație decât Ed, prin urmare, mințea mai mult. Nu mult, dar o făcea un pic.

Ed l-a auzit pe Victor adulmecând zgomotos.

— Îh! a zis Victor. Tu ai fost?

Acum simțea și Ed mirosul. În cameră se răspândise un miros ușor de recunoscut, de ouă stricate.

— Nu, nu eu, a zis Ed, simțindu-se puțin jignit.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Victor s-a întrebat dacă nu cumva Ed îl mințea.

— În orice caz, a spus Ed, e rândul meu. E3.

— Ai ratat.

Biiip.

— Ce-a fost asta?

Victor nu a ridicat privirea.

— Am zis că a fost o ratare. Asta a fost: o ratare.

— Nu, a spus Ed. Voiam să zic, ce-a fost *aia*?

Degetul arătător de la mâna stângă îi era îndreptat spre ecranul computerului, pe care se putea observa o reprezentare vizuală a tuturor lucrurilor fascinante care aveau loc în acceleratorul de particule și care tocmai scosese un zgomot. Imaginea de pe ecran semăna cu o tornadă, cu toate că avea aceeași lățime de sus până jos și nu arăta ca o pâlnie.

— Nu văd să se fi întâmplat ceva, a spus Victor.

— O bucățică tocmai a luat-o la sănătoasa, a zis Ed. Și a făcut *biiip.*

— O *bucățică*? a întrebat Victor. Nu vorbești de o bicicletă. Particulele n-o iau la sănătoasa.

— Bine atunci, a zis Ed vexat, se pare că o particulă de natură necunoscută s-a separat de întreg și a ieșit din acceleratorul de particule. Așa îți convine?

— Vrei să zici că o bucățică din chestia asta tocmai a luat-o la sănătoasa? a zis Victor și s-a gândit: *Cine Dumnezeu a zis că noi, germanii, nu avem umor*?

Ed l-a privit, fără niciun cuvânt. Victor i-a întors privirea, apoi a oftat.

— Nu e posibil, a spus el. E un mediu izolat. Particulele nu ies

pur și simplu ca să se ducă… în alte locuri. Trebuie să fi fost o eroare.[10]

— N-a fost o eroare, a zis Ed.

A lăsat jocul deoparte și a început să apese violent butoanele unei tastaturi. Pe un alt ecran, a afișat o altă versiune a reprezentării vizuale, a verificat ceasul și a început să deruleze înapoi. După douăzeci de secunde de derulare, o particulă mică și luminoasă a apărut din stânga ecranului și a părut să se unească cu întregul. Ed a pus înregistrarea pe pauză, apoi a derulat înainte, cu viteză de două ori mai mică. El și Victor au privit împreună cum punctul acela micuț o lua la sănătoasa.

— Nu-i de bine, a spus Victor.

— Nu e, i-a răspuns Ed. Chestia asta nici n-ar trebui să fie posibilă.

— Ce crezi că e?

Ed a studiat datele.

— Nu am idee.

Cei doi bărbați băteau acum la tastaturi. Simultan, au afișat pe ecrane același șir de informații, în timp ce încercau să repereze motivul anomaliei.

— Nu văd nimic, a spus Ed. Trebuie să fie îngropat adânc.

— Stai așa, a zis Victor. Văd… Nu! Ce-i asta? Ce se întâmplă?

Sub privirile lor, datele păreau să se rescrie singure. Șiruri de coduri se schimbau; zerourile se transformau în cifre de unu, iar cifrele de unu deveneau zerouri. Cei doi oameni încercau disperat să împiedice programul de la a mai face schimbări, dar nu avea niciun rost.

Probabil că e un virus, a zis Victor. Își ascunde singur urmele.

— Cineva trebuie să fi intrat în sistem, a spus Ed.

— Am luat parte la construirea sistemului ăstuia, a zis Victor, și nici măcar eu n-am reușit să-l sparg, nu așa.

Apoi, la mai puțin de un minut după ce a început, codul a fost schimbat până la capăt. Ed a încercat să găsească din nou imaginile cu particula care ieșea din accelerator, dar de data asta pe ecran îi apărea numai acel enorm tunel de energie, plin de protoni care se comportau exact așa cum ar fi trebuit să se

[10] Atunci când cineva folosește cuvântul „eroare“, care înseamnă o greșeală undeva într-un sistem, ar trebui să fii neîncrezător, fiindcă asta înseamnă că habar nu are despre ce este vorba. Un tehnician care folosește termenul „eroare“ e ca un doctor care îți spune că suferi de o „chestie“, cu diferența că doctorul n-o să îți spună să te duci acasă și să încerci să-ți dai *Restart.*

comporte.

— Va trebui să raportăm asta, a spus Ed.

— Știu, a zis Victor. Dar nu avem nicio dovadă. Doar cuvântul nostru.

— Nu va fi de-ajuns?

Victor a încuviințat.

— Ba probabil că da, dar – s-a holbat la ecran – ce a însemnat tot ce am văzut? Și unde s-a dus, mai exact?

— Și ce-i cu *mirosul* ăsta...

∵

Oamenii de știință nu erau singurii care monitorizau acceleratorul de particule.

În adâncuri, în locurile întunecate în care se ascundeau cele mai rele ființe, un Rău antic privise construirea acceleratorului de particule cu mare interes. Entitatea care sălășluia în umbră avea multe nume: Satana, Belzebut, Diavolul. Creaturile cu care a conviețuit îl cunoșteau drept Marele Malefic[11].

Marele Malefic se instalase în întuneric de multă vreme. Se aflase acolo cu miliarde de ani înaintea oamenilor sau a dinozaurilor, sau a micilor organisme unicelulare care s-au hotărât într-o zi să devină mari organisme multicelulare ca să poată crea cândva literatura, pictura și enervantele tonuri de apel ale telefoanelor. A privit de la începutul spațiului și timpului – având în vedere că stâncile, focul și pământul, aspiratoarele, stelele și planetele nu reprezentau un obstacol pentru el – cum apărea viața pe Pământ, cum răsăreau plantele, cum luau ființă oceanele, și a disprețuit tot ce a văzut. Voia să le distrugă pe toate, dar nu putea. Era captiv într-un spațiu împrejmuit de foc și stânci, alături de cei ca el, unii creați chiar din propria sa carne, alții izgoniți acolo fiindcă erau viciați și plini de răutate,

---

[11] *Malefic*, pentru aceia dintre voi care au fost „bolnavi“ când trebuia să vă fie predat acest cuvânt la școală, înseamnă *care face rău*, dar un fel de rău foarte rău, de-a dreptul diabolic. Și, dacă tot veni vorba, atunci când pui ghilimele unui cuvânt așa cum am făcut eu cuvântului „bolnavi“, înseamnă că nu consideri adevărat cuvântul respectiv. În cazul de față, știu că nu erați cu adevărat bolnavi în ziua aia; pur și simplu ați avut chef să vă eliberați dimineața și să stați în pijamale și să vă uitați la emisiuni pentru copii. Prin urmare, ați fost „bolnavi“, nu... bolnavi. Dacă vă doriți cu adevărat să enervați pe cineva, puteți mima niște ghilimele, ridicând câte două degete de la fiecare mână și îndoindu-le de câteva ori la rând, ca și cum gâdilați un elf invizibil la subraț. De exemplu, când vă cheamă mama la cină, iar cina se dovedește a fi pește fiert cu broccoli, îi puteți spune: *Păi, nu-mi rămâne decât să-mi mănânc „cina“..,* apoi să faceți semnul cu degetele. O să-i placă la nebunie. Pe bune. Deja pot să o aud cum râde.

cu toate că niciunul dintre ei nu era atât de viciat și de rău ca însuși Marele Malefic. Doar câteva dintre legiunile de demoni care sălășluiau în acel regat de foc dăduseră vreodată ochii cu Marele Malefic, deoarece acesta trăia în cel mai îndepărtat și întunecat colț al Iadului, pizmuind și complotând, așteptând o șansă ca să evadeze.

Acum, după atât de multă vreme, tocmai făcuse primul pas.

4.

În care învățăm de ce nu se recomandă încercările de invocare a demonilor sau orice altă intenție de amestec în treburile Lumii de Apoi

Samuel și Boswell s-au așezat pe gardul din fața casei familiei Abernathy și au început să-i privească pe trecători. Având în vedere că era o seară liniștită, iar majoritatea oamenilor își beau ceaiul acasă, nu erau prea mulți trecători la care să se uite, iar aceia care treceau nu făceau mare lucru. Samuel și-a zgâlțâit găleata și a ascultat cum suna a gol, sunet care, după cum știe oricine, nu e același lucru cu lipsa unui sunet, fiindcă include toate sunetele pe care cineva se aștepta să le audă și nu le-a auzit.[12]

Samuel nu voia să se ducă acasă. Mama sa se pregătea să iasă în oraș după-amiaza, când el a ieșit din casă. Era prima dată când se aranjase pentru o ieșire de când murise tatăl lui Samuel, iar ceva din priveliștea asta îl întrista pe Samuel. Nu știa cu cine avea ea să se întâlnească, dar se dădea cu ruj și se aranja foarte frumos, chestie pe care nu se obosea să o facă atunci când ieșea să joace bingo cu prietenii ei. Nu s-a întrebat de ce fiul ei era costumat într-o fantomă și căra după el o găleată pentru dulciuri când mai erau câteva zile până la

---

[12] Chestia asta seamănă cu vechea întrebare: dacă un copac cade într-o pădure fără ca nimeni să-l audă, produce vreun zgomot? Ideea asta implică, desigur, și faptul că singurele creaturi la care merită să ne gândim când vine vorba de copacii care cad sunt oamenii, și ignoră complet necazul păsărelelor, diverselor rozătoare și iepuri care s-a întâmplat să se afle în locul nepotrivit în momentul nepotrivit și au ajuns striviți de un copac. În secolul al optsprezecelea, un bărbat numit episcopul Berkeley a susținut că obiectele există numai pentru că oamenii se află acolo ca să le vadă. Asta i-a făcut pe mai mulți oameni de știință să-l ia în râs pe episcopul Berkeley, cu tot cu ideile sale, pentru că le găseau prostești. Dar, conform teoriei cuantice, care e cea mai avansată ramură a fizicii care se ocupă cu atomi, universuri paralele și altele asemenea, episcopul Berkeley s-ar putea să fi avut dreptatea lui. Teoria cuantică sugerează că acel copac există în toate stările posibile în același timp: ars, făcut rumeguș, prăbușit sau în forma unei rațe mici de lemn care măcăne dacă o tragi după tine. Nu știi în ce stare e până nu îl observi. Cu alte cuvinte, nu-l poți separa pe observator de obiectul care este observat.

Halloween, fiindcă era destul de obișnuită ca fiul ei să facă lucruri care puteau părea ciudate.

Cu o săptămână înainte, profesorul lui Samuel, domnul Hume[13], îi dăduse un telefon ca să poarte, după spusele lui, o „conversație serioasă” despre Samuel. Samuel, se pare, a apărut la activitatea Arată și Povestește cu un ac. Când domnul Hume l-a chemat în fața clasei, Samuel a ridicat cu mândrie acul în văzul lumii.

— Ce-i asta? l-a întrebat domnul Hume.

— E un ac, a spus Samuel.

— Îmi dau și eu seama de asta, Samuel, dar nu prea pare cel mai interesant obiect de descris, nu crezi? Vreau să spun, nu prea e la același nivel cu o rachetă, precum cea făcută de Bobby, sau cu vulcanul lui Helen.

Pe Samuel nu îl impresionase prea mult racheta lui Bobby Goddard, care după părerea lui semăna cu niște suluri de hârtie igienică acoperite cu folie, nici măcar vulcanul lui Helen, chiar dacă acesta scotea un fum alb când îi turnai niște apă în crater. Tatăl lui Helen era chimist, iar Samuel era destul de sigur că dăduse o mână de ajutor la construirea vulcanului. Helen Kim, era convins Samuel, n-ar putea să facă nici măcar un bol din bețele de la acadele fără niște instrucțiuni detaliate și o cantitate mare de dizolvant ca să-și dea jos bețele și lipiciul de pe degete atunci când termină.

Samuel a făcut un pas în față și i-a băgat acul sub nas domnului Hume.

— Nu e doar un ac, a spus el solemn.

Domnul Hume l-a privit neîncrezător și, de asemenea, puțin agitat din cauza faptului că avea un ac puțin cam prea aproape de față. Nu se putea ști de ce erau în stare unii dintre copiii ăștia, dacă li se oferea ocazia.

— Ăăă, atunci ce e? a zis domnul Hume.

— Păi, dacă vă uitați de aproape…

În ciuda logicii sale, domnul Hume a ajuns să se aplece ca să examineze acul îndeaproape.

— … mai de aproape…

Domnul Hume a mijit ochii. Cineva îi dăduse odată un bob de orez pe care era scris numele lui, lucru care domnului Hume i s-

[13] Aluzie la David Hume, filosoful care a negat existența lui Dumnezeu și, în general, a lucrurilor care nu pot fi văzute cu ochii (N. red.).

a părut interesant, dar fără niciun rost, și s-a întrebat dacă nu cumva Samuel a reușit să facă ceva asemănător.

— S-ar putea să vedeți un infinit de îngeri dansând pe vârful acului ăstuia, a terminat Samuel propoziția.[14]

Domnul Hume l-a privit pe Samuel. Samuel l-a privit și el.

— Încerci să faci o glumă? a întrebat domnul Hume. Asta era o întrebare pe care Samuel o auzea destul de des, mai ales atunci când nu încerca să facă nicio glumă.

— Nu, a zis Samuel. Am citit asta undeva. Teoretic, pot avea loc un infinit de îngeri pe vârful acului ăstuia.

— Asta nu înseamnă că ei chiar sunt acolo, a spus domnul Hume.

— Nu, dar ar putea fi, i-a răspuns Samuel rațional.

— De asemenea, ar putea să nu fie.

— Nu puteți dovedi că nu sunt acolo, oricum, a zis Samuel.

— Dar nici tu nu poți dovedi că *sunt,* a spus domnul Hume.

Samuel s-a gândit la asta timp de câteva secunde, apoi a zis:

— Nu puteți dovedi o afirmație negativă.

— Poftim? a întrebat domnul Hume.

— Nu poți dovedi că ceva nu există. Poți dovedi numai că ceva *există.*

— Și pe asta ai citit-o undeva?

Domnul Hume își controla cu greu sarcasmul din voce.

— Cred că da, a spus Samuel, care, ca majoritatea oamenilor direcți și sinceri, avea niște dificultăți în a recunoaște sarcasmul. Dar e adevărat, nu-i așa?

— Bănuiesc că da, a spus domnul Hume.

Și-a dat seama că se îmbufnase în mod vizibil, așa că și-a dres vocea și a vorbit mai răspicat:

— Da, bănuiesc că ai dreptate.[15]

---

[14] Se spune că Sf. Toma de Aquino, un mare învățat care a murit in 1274, ar fi venit cu ideea că un număr infinit de îngeri ar putea dansa pe vârful unui ac. De fapt, nu a spus asta, deși și-a petrecut mult timp întrebându-se dacă îngerii aveau corp sau nu (se pare că a ajuns la concluzia că nu aveau), și câți ar putea să fie sus în rai (o grămadă, a hotărât el). Problema cu Sf. Toma de Aquino este că îi plăcea să se contrazică pe el însuși, așa că este foarte greu să-ți dai seama ce părere avea despre orice. În orice caz, întrebarea referitoare la câți îngeri ar putea dansa pe vârful unui ac probabil că e un subiect de interes în principal pentru filosofi și, îmi dau și eu cu presupusul, îngerii care dansează, fiindcă ultima grijă pe care ar vrea s-o aibă un înger care dansează foxtrot este cât de tare s-a aglomerat vârful acului și posibilitatea de a cădea și a se răni singur.

[15] De fapt, asta nu este complet adevărat. La fel de bine se poate ca cineva să nu poată dovedi existența unui monstru roz, cu tentacule și nouă ochi, pe nume Herbert,

Samuel a continuat.

— Asta înseamnă că am tot atâtea șanse să dovedesc că sunt îngeri pe vârful acului ăstuia câte aveți dumneavoastră să dovediți că nu sunt.

— Ești sigur că ai unșpe ani? a întrebat domnul Hume.

— Afirmativ, a spus Samuel.

Domnul Hume a clătinat obosit din cap.

— Mulțumesc, Samuel. Îți poți lua acul... și îngerii, și să te așezi în bancă.

— Sunteți sigur că nu vreți să-l păstrați? a întrebat Samuel.

— Da, sunt sigur.

— Eu mai am destule.

— *Așază-te în bancă*, Samuel, a zis domnul Hume, care avea felul lui de a-și face șuieratul să sune ca un urlet, semn al unei furii cu greu controlate pe care până și Samuel îl recunoștea.

S-a întors la scaunul lui și a înfipt atent acul în bancă, astfel încât îngerii, dacă se aflau cu adevărat acolo, să nu cadă de pe el.

— Mai vrea cineva să ne arate ceva astăzi? a întrebat domnul Hume. Poate un iepuraș imaginar? O rață invizibilă pe nume Percy?

Toată lumea a început să râdă. Bobby Goddard a dat un șut în scaunul lui Samuel.

Samuel a oftat.

Și ăsta a fost motivul pentru care domnul Hume a sunat-o pe mama lui Samuel, apoi aceasta i-a ținut fiului său o predică despre faptul că trebuia să ia școala în serios și să nu-l mai tachineze pe domnul Hume, care era, după spusele ei, „puțin cam sensibil”.

Samuel s-a uitat la ceas. Mama lui trebuia să fi plecat până acum, ceea ce însemna că Stephanie, bona, avea să-l aștepte

---

dar asta nu înseamnă că undeva în Univers nu există un monstru roz cu tentacule și nouă ochi pe nume Herbert, care se întreabă de ce nu îi scrie nimeni. Doar fiindcă nu a fost văzut de nimeni nu înseamnă că nu există pe undeva. Asta se mai numește și *argument inductiv.* Dar argumentul este probabil, nu categoric. Dacă există o șansă destul de mare ca el să fie real, există o șansă cel puțin la fel de mare să nu fie. Așa că poți dovedi o afirmație negativă, la fel cum poți dovedi orice altceva. În plus, potrivit aceleiași teorii cuantice, există o probabilitate ca toate evenimentele posibile, indiferent de cât de bizare sunt, să aibă loc, așa că există o șansă, oricât de infimă, ca Herbert să existe până la urmă. În orice caz, e un argument bun cu care-i poți dezorienta pe profesori și părinți, iar Samuel ar merita o rundă de aplauze măcar și pentru atât.

când se va întoarce. Stephanie fusese în regulă cu câțiva ani în urmă, când începuse să aibă grijă de Samuel, dar a devenit oribilă, în felul ăla în care devin anumite adolescente. Avea un prieten pe nume Garth, care uneori mai venea ca să-i „țină de urât”, ceea ce însemna că Samuel era ușuit rapid, cu mult înainte de ora lui de culcare. Chiar și atunci când Garth nu era prin preajmă, Stephanie își petrecea ore întregi vorbind la telefon, în timp ce se uita la emisiuni despre oameni care concurau ca să devină modele, cântăreți, dansatori, actori, conducători de tren sau orice altceva decât ce erau de fapt, și prefera să facă asta fără plăcuta companie a lui Samuel.

Era deja întuneric. Samuel trebuia să ajungă acasă acum un sfert de oră, dar casa nu mai era la fel. Îi era dor de tatăl lui, dar era și furios pe el și pe mama sa.

— Ar trebui să ne întoarcem, i-a spus el lui Boswell.

Boswell a dat din coadă. Se făcea răcoare, iar lui Boswell nu-i plăcea frigul.

În momentul acela o lumină albastră a străfulgerat de undeva din spatele lor, acompaniată de un miros ca de foc într-o fabrică de ouă stricate. Boswell aproape că a căzut de pe zid din cauza șocului, fiind salvat doar de brațele lui Samuel.

— Bine, a zis Samuel simțind o oportunitate de a amâna întoarcerea acasă, hai să vedem ce-a fost *asta*…

∵

La subsolul casei nr. 666 de pe strada Crowley, mai multe siluete cu glugi în cap își acopereau fețele cu mânecile și tușeau.

— Îh, e dezgustător, a spus doamna Renfield. Absolut groaznic!

Mirosul era într-adevăr oribil, mai ales într-un spațiu închis ca acela, chiar dacă domnul Abernathy întredeschisese cu puțin timp în urmă fereastra ca să intre un pic de aer. Acum s-a grăbit să o deschidă larg, iar duhoarea a început să dispară sau poate că era doar o impresie, după ce apăruse altceva care să le distragă atenția celor patru oameni din subsol.

Chiar în mijlocul camerei, o sferă mică de lumină albastră se rotea, plutind în aer. A licărit, apoi a crescut în intensitate și mărime. Încetul cu încetul, s-a transformat într-un disc perfect, cu un diametru cam de jumătate de metru, din care ieșeau fuioare de fum.

Doamna Abernathy a fost prima care a făcut un pas înainte.

— Cu grijă, dragă, a spus soțul acesteia.

— Ah, fă liniște! a zis doamna Abernathy.

A înaintat până când a ajuns doar la câțiva centimetri de cerc.

— Cred că văd ceva, a spus ea. Stai puțin.

S-a dat mai aproape.

— E... *pământ* acolo. E ca o fereastră. Pot să văd noroi, stânci și drugii de lemn ai unor porți imense. Și a apărut ceva care se mișcă...

∵

Afară, Samuel s-a lăsat pe vine lângă micuța fereastră, uitându-se jos în subsol. Boswell, care era un câine foarte inteligent, se ascundea după gardul viu. De fapt, Boswell era *sub* gardul viu, iar dacă ar fi fost un câine mai mare, unul capabil să apere un băiat de unșpe ani, de exemplu, Samuel s-ar fi aflat chiar acolo lângă el; sau, și mai bine, ambii s-ar fi aflat liniștiți în drum spre casă, unde nu erau mirosuri urâte, nici lumini albăstrui orbitoare și nici semne că tocmai s-ar fi întâmplat ceva rău, care probabil avea să se înrăutățească, Boswell fiind, de asemenea, un câine melancolic, chiar și pesimist din fire.

Fereastra nu avea nici jumătate de metru în înălțime și era deschisă doar vreo cinci centimetri, dar spațiul era îndeajuns de larg ca Samuel să poată vedea și auzi tot ce se petrecea înăuntru. A fost puțin surprins să-i vadă pe soții Abernathy cu încă doi oameni, purtând niște halate negre de baie sau cel puțin așa îi arătau lui, într-un subsol răcoros, dar învățase de multă vreme să nu se mire prea tare de lucrurile pe care le făceau adulții. A auzit-o pe doamna Abernathy descriind ce vedea, dar în fața ochilor lui Samuel era doar cercul luminos. Părea că e umplut cu o ceață albă, de parcă cineva tocmai suflase un mare inel de fum dens chiar în subsolul familiei Abernathy.

Samuel era foarte nerăbdător să descopere ce altceva putea întrezări doamna Abernathy. Din păcate, acele detalii aveau să rămână necunoscute, în afară de faptul că ceva de pe cealaltă parte avea o piele acoperită cu solzi gri și câte trei degete cu gheare la fiecare mână, fiindcă o astfel de mână s-a întins din cerc, a apucat capul doamnei Abernathy și a tras-o înăuntru. Nu a avut timp nici măcar să țipe.

În schimb, a țipat doamna Renfield. Domnul Abernathy a fugit spre cercul luminos, apoi a părut că se gândește mai bine la ce plănuia să facă și s-a mulțumit să strige pe un ton plângăreț numele soției sale.

— Evelyn? a zis el. Ești în regulă?

Nu i-a răspuns nimeni din cealaltă parte, dar s-a auzit un sunet deranjant dinspre cerc, de parcă cineva tocmai începuse să stoarcă niște fructe coapte. Totuși, soția lui avusese dreptate: se întrezărea ceva prin acea gaură. Arăta, într-adevăr, ca niște porți enorme, care se găuriseră puțin și al căror metal se topise și clocotea. În spatele lor, domnul Abernathy a putut vedea un peisaj îngrozitor, format din arbori distruși și noroi negru. Niște siluete se plimbau de colo-colo, un fel de umbre care nu-și aveau locul altundeva decât în filmele de groază sau în coșmaruri. Nu era niciun semn că soția lui ar fi fost pe acolo.

— Hai să ieșim de aici, a spus domnul Renfield, după care a început să-și împingă soția către scări, dar s-a oprit imediat, văzând ceva mișcându-se într-un colț al beciului. Eric…

Domnul Abernathy era mult prea preocupat de locul în care se afla soția sa pentru a fi atent la ce i se spunea.

— Evelyn? a strigat el din nou. Ești acolo, dragă?

— Eric, a repetat domnul Renfield, cu mai multă putere de data aceasta. Chiar cred că vrei să vezi asta.

Domnul Abernathy s-a întors și a dat cu ochii de lucrul la care se uitau domnul Renfield și soția sa. De îndată ce l-a văzut, a hotărât că, toate peste toate, era mai bine să nu fi văzut nimic, dar era, desigur, puțin cam târziu pentru asta.

În colțul tavanului plutea o formă înconjurată de lumină albastră. Semăna cu un mare balon în forma corpului doamnei Abernathy, dar unul umplut cu apă și bruscat de o forță nevăzută, astfel încât se deforma în toate părțile. În plus, pielea ei, vizibilă numai pe față și pe mâinile care-i ieșeau de sub mantia sfâșiată și pătată de sânge, era acoperită cu solzi gri, iar unghiile de la fiecare mână erau galbene și încovoiate.

Au privit transformarea până la sfârșit. Un tentacul pe suprafața căruia se puteau vedea mai multe ventuze care arătau ca niște guri cu dinți s-a încolăcit pentru un moment în jurul picioarelor siluetei, apoi a fost absorbit de aceasta. Pielea i-a devenit albă, unghiile s-au scurtat și erau iar date cu ojă roșie, iar în fața lor a apărut ceva care semăna cu doamna Abernathy.

Până și Samuel, de acolo de unde privea, și-a putut da seama că nu era aceeași. Doamna Abernathy fusese destul de drăguță pentru cineva de vârsta mamei lui, dar acum era mai atrăgătoare ca niciodată. Părea să radieze de frumusețe, de parcă se aprinsese o lumină în interiorul corpului ei și i se vedea prin piele. Avea ochii foarte luminoși, iar ceva din energia aceea albastră apărea din când în când în adâncul lor, ca un fulger în cea mai întunecată noapte.

În același timp, era înspăimântătoare, a realizat Samuel. *Putere,* și-a dat el seama. Avea foarte multă *putere.*

— Evelyn? a zis domnul Abernathy nesigur.

Creatura care arăta ca doamna Abernathy a zâmbit.

— Evelyn nu mai este aici, a spus ea, cu o voce mai gravă decât își aducea aminte Samuel, iar asta l-a făcut să tremure.

— Păi unde este? a vrut să știe domnul Abernathy.

Femeia a ridicat mâna dreaptă și a arătat cu degetul spre cercul de lumină.

— Acolo, de cealaltă parte a portalului.

— Și ce înseamnă „acolo"? a întrebat domnul Abernathy.

Spre lauda sa, părea destul de curajos, deși se confrunta cu ceva care cu siguranță era mai presus de nivelul lui de înțelegere, ba chiar mai presus de această lume.

— Acolo este… Iadul, a spus femeia.

— Iadul? a zis doamna Renfield, intrând în conversație. Nu prea pare a fi.

A aruncat o privire în gaura plutitoare.

— Seamănă puțin cu câmpurile alea unde trăiește maică-ta, Reginald.

Domnul Renfield a aruncat și el o privire, cu grijă.

— Adu-o înapoi pe Evelyn, a spus domnul Abernathy, ignorându-i pe soții Renfield.

— Soția ta a dispărut. Eu îi voi lua locul.

Domnul Abernathy a privit creatura din colțul beciului.

— Ce vrei? a întrebat domnul Abernathy, care era mai inteligent decât domnul și doamna Renfield puși la un loc cu copiii lor, dacă s-ar fi aflat acolo.

— Să deschid porțile.

— Porțile? a spus domnul Abernathy nedumerit, după care i s-a schimbat expresia. Porțile… *Iadului*?

— Da. Avem la dispoziție patru zile ca să pregătim drumul.

— Cum să nu, a spus domnul Renfield. Noi ieșim din chestia asta. Haide, Doris!

Și-a luat soția de braț și au început amândoi să urce pe treptele care duceau la parter.

— Mersi pentru, ăăă, o seară *interesantă,* Eric! Trebuie neapărat s-o mai facem cândva.

Domnul și doamna Renfield au ajuns cam pe la a treia treaptă, când niște chestii care arătau ca două fire dintr-o pânză de păianjen au zburat din discul albastru și luminos, s-au înfășurat în jurul încheieturilor nefericitului cuplu, apoi i-a smuls de pe scări și i-a tras prin portal. *Puf,* și au dispărut, lăsând în urmă un miros respingător. Portalul s-a mărit pentru un moment, înainte să-i dispară complet conturul albastru.

— Unde e? a întrebat domnul Abernathy. Unde a dispărut?

— Este tot aici, a spus femeia. Dar ar fi mai bine să rămână ascuns deocamdată.

Domnul Abernathy a întins brațul spre locul în care se aflase cercul, iar când a ajuns în dreptul lui a privit cum îi dispare dintr-odată palma. Și-a retras mâna rapid și a ridicat-o în dreptul feței. Era acoperită de un lichid transparent și lipicios.

— Îmi vreau soția înapoi, a spus el. Și pe soții Renfield.

S-a mai gândit puțin.

— De fapt, poți să-i păstrezi pe soții Renfield. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de ei. O vreau doar pe Evelyn înapoi. Te rog!

Poate că domnului Abernathy nu-i plăcea foarte mult de soția sa, dar era mai ușor să o aibă prin preajmă decât să-și poarte singur de grijă.

Femeia i-a răspuns printr-un simplu clătinat din cap. În spatele ei, două fulgere albastre au crestat aerul, iar în întunericul subsolului s-au mișcat două creaturi păroase și mari. Din locul în care stătea pe vine, Samuel a întrezărit niște ochi negri care scânteiau în întuneric – prea mulți pentru doar două persoane – și niște membre osoase și îndoite nefiresc. Sub ochii lui Samuel, acele creaturi au preluat înfățișarea domnului și doamnei Renfield, deși le-a fost puțin cam dificil să găsească un loc în care să-și înghesuie toate picioarele.

— N-o să te ajut, a spus domnul Abernathy. Nu mă poți obliga.

Femeia a râs.

— Nu-ți vrem ajutorul. Îți vrem corpul.

Acestea fiind spuse, o limbă lungă și rozalie a ieșit din portal

și s-a mișcat șerpuit pe podeaua beciului, apucându-l pe domnul Abernathy de picioare și făcându-l nevăzut. Peste câteva momente, o creatură verde și grasă cu niște ochi enormi a preluat înfățișarea domnului Abernathy și s-a apropiat de cei pe care cineva care n-ar fi văzut ce se întâmplase i-ar fi numit soții Renfield și doamna Abernathy.

În acel moment, Samuel văzuse deja destule, iar el și Boswell fugeau cât de repede îi țineau picioarele spre adăpostul casei lor. Dacă ar mai fi așteptat, Samuel probabil că ar fi văzut creatura care acum arăta ca doamna Abernathy uitându-se fix spre micul geam și silueta ștearsă a unui băiat care plutea în aerul liniștit al nopții, în locul unde se ascunsese Samuel.

5.

În care îl cunoaștem pe Nurd[16], care nu e chiar atât de înfricoșător pe cât ar vrea să fie, dar e cu siguranță foarte ghinionist

Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, stătea pe tronul său aurit, cu servitorul său Wormwood[17] la picioare și regatul întinzându-i-se în fața ochilor, și a căscat.

— V-ați plictisit, Năpăstuirea Voastră? a întrebat Wormwood.

— De fapt, a spus Nurd, sunt incredibil de entuziasmat. Nici nu pot să-mi aduc aminte ultima oară când m-am mai simțit atât de stârnit de ceva.

— Serios? a zis Wormwood plin de speranță și s-a ales cu un ghiont dureros, dat cu Grozavul dar Îngrozitorul Sceptru al Puterii lui Nurd.

— Nu, prostule, a spus Nurd. Normal că m-am plictisit. Ți se pare că se întâmplă ceva?

Era ușor de priceput de unde a apărut acea întrebare, fiindcă Nurd nu era într-o pasă bună. Dacă i-am transpune starea în distanțe, Nurd era atât de departe de Fericire încât, dacă o persoană ar fi mers foarte mult timp – secole, milenii –, n-ar fi putut vedea la orizont nici măcar Un-Pic-Mai-Puțină-Supărare.

Regatul lui Nurd, Pustietatea, era format din kilometri întregi de piatră gri, perfect uniformă și chiar drăguță la prima vedere, în afară de o stâncă ciudată care avea marginile de un gri mai șters și niște bazine umplute cu un lichid vâscos și negru, care clocotea. La linia orizontului, stânca se întâlnea cu un cer tot gri, pe care mai apărea din când în când câte un fulger, neacompaniat de sunetul vreunui tunet sau de ploaie. Locul în sine nu prea era, de fapt, un regat. Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, fusese exilat acolo pur și simplu din cauză că era, așa cum o arăta și numele său, o năpastă, chiar dacă natura faptelor sale era discutabilă.[18]

Titlul de „Năpastă a celor Cinci Zeități”, pe care l-a inventat

---

[16] Nurd (engl.) – persoană plictisitoare; tocilar (N. red.).

[17] Wormwood (engl.) — pacoste (N. red.).

însuși Nurd, era, tehnic vorbind, adevărat: Nurd fusese, într-un fel, o grijă a cinci entități demonice, dar era vorba de unele relativ neînsemnate: Schwell, Demonul Pantofilor Incomozi; Ick, Demonul Lucrurilor Găsite în Găurile Prizei în Timpul Curățeniei; Graham, Demonul Biscuiților și Fursecurilor Învechite; Mavis, Demonul Numelor Nepotrivite pentru Bărbați; și ultimul, și foarte probabil și cel din urmă, Erics', Demonul Punctuației Greșite.

Nurd nu fusese o năpastă în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă un mic deranj, ca o muscă bâzâind vara lângă geam sau, ei bine, ca un biscuit învechit pe care cineva așteptase mult timp să-l mănânce alături de o cană cu ceai, dar mulțumită demonului Graham s-a înmuiat și are un gust ciudat. Până la urmă, fiindcă nu voia să plece și încerca să intre cu forța în operațiunile lor, cele cinci zeități au cerut o favoare tocmai Marelui Malefic, motiv pentru care Nurd a ajuns să ocupe o bucată nu foarte interesantă din mijlocul pustiului, unde nu erau prea multe de făcut, dar pe care a hotărât să o numească regatul său. Pentru a-i ține companie, servitorul său loial Wormwood fusese izgonit odată cu el, o izgonire care lui Wormwood i se părea mai mult decât nedreaptă, având în vedere că el nu făcuse nimic greșit, în afară de a fi fost neinspirat când și-a ales angajatorul. Marele Malefic nu era întru totul nemilos (și avea chiar și puțin umor), fiindcă îi lăsase lui Nurd un tron puțin cam uzat pe care să stea și o pernă pentru Wormwood, precum și o cutie în care Nurd își putea pune mărunțișurile pe care n-avea oricum la ce le folosi în timpul exilului său. Așadar, Nurd și Wormwood stăteau în mijlocul pustietății, dacă nu de-o eternitate, atunci sigur de câteva minute. Nu au avut niciodată prea multe de discutat. Acum aveau chiar și mai puține.

Wormwood s-a scărpinat în cap, acolo unde tocmai fusese adăugat un nou cucui colecției deja impresionante care îi împodobea craniul deformat, și s-a gândit, nu pentru prima oară, că Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, chiar își merita puțin numele.

Nurd, fără să se sinchisească de ranchiuna lui Wormwood, a

[18] O zeitate e un fel de Dumnezeu. Există zeități bune și zeități rele. Nurd era o zeitate rea, dar în general nu te poți încrede în niciunele dintre ele. În tragedia lui William Shakespeare, *Regele Lear*, scrie așa: „Cum sunt muștele pentru băiețeii neastâmpărați, așa suntem și noi în fața zeilor; ne omoară din amuzament". Urât grup, ăsta al zeilor. Nu spune că n-ai învățat ceva nou citind pagina asta.

mai căscat o dată și a dispărut imediat.

* * *

Nu exista un nume pentru fasciculul de energie albastră care reușise să iasă din Marele Accelerator de Hadroni. Făcea parte din acel procent de 96% din materie și energie care încă rămânea necunoscut pentru oamenii de știință, și nu era în niciun caz un rezultat voit al acelui experiment. În schimb, marile explozii din accelerator au deschis pentru o miime de secundă un portal, iar de cealaltă parte a portalului, Marele Malefic aștepta exact acest moment. Micul fascicul de energie a fost echivalentul unei bucăți de lemn pe care o îndesi sub o ușă pentru a o ține deschisă. Acum, mai trebuia doar să împingă acea ușă pentru a o deschide cât mai larg, întrucât Marele Malefic era imens. Ceea ce întrezărise doamna Abernathy, înainte să-și întâlnească sfârșitul nefericit, erau chiar porțile Iadului, care fuseseră puse acolo pentru a-l ține pe Marele Malefic în interiorul acelui loc îngrozitor. Acel fascicul de energie albastră a creat o gaură micuță în acele porți, ceea ce a fost îndeajuns pentru evadarea unora dintre supușii Marelui Malefic. Erau cercetași și gardieni ai portalului. Ei reprezentau, de asemenea, primul pas din planul Marelui Malefic de a părăsi ținutul în care fusese izgonit, care nu era cu mult mai bun decât cel al lui Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, dar măcar avea o priveliște și câteva scaune în plus.

Din păcate, de îndată ce cineva sau ceva începe să trimită energie șuierând ca un glonț dintr-o dimensiune în alta, printr-un portal, fără să fie sigur de consecințele acestei acțiuni, apare o șansă destul de mare ca o parte din acea energie să ajungă în locuri în care n-ar trebui să ajungă, ca scânteile torței unui sudor atunci când lucrează la o bucată de metal. În acest caz foarte nefericit, una dintre scântei a creat o mică fisură între lumea noastră și spațiul ocupat de tronul lui Nurd sau, mai precis, de Nurd.

Marele Malefic a reușit să țină o ușă deschisă, așa cum sperase.

De asemenea, în mod neintenționat, reușise să deschidă și o fereastră.

Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, era liber.

∵

Nurd simțea amețeală și puțină greață, de parcă tocmai se

dăduse jos dintr-un carusel.[19] Nu era sigur de ce se întâmplase, în afară de faptul că fusese foarte dureros, dar știa că nu se mai afla pe un tron dintr-o lume gri și monotonă, acompaniat doar de un demon mic, care arăta ca o nevăstuică plină de râie, iar asta însemna că ceea ce se întâmplase era cu siguranță un lucru bun. Simțea aerul pe piele. (Nurd avea o înfățișare relativ umană, deși urechile îi erau prea lungi și ascuțite, capul în formă de semilună era prea mare pentru restul corpului, iar pielea avea o nuanță verzuie destul de vizibilă.) Deși era întuneric, ochii lui începeau deja să distingă formele unor lucruri necunoscute.

— Sunt… altundeva, a spus Nurd.

Deși nu mai fusese niciodată în alt loc decât acea pustietate și, pentru scurta perioadă de dinainte să îl enerveze pe Marele Malefic, în câteva regiuni îndepărtate ale Iadului, instinctul l-a ajutat să înțeleagă unde se afla. Era în Locul Oamenilor, al Ființelor Umane. El era un demon foarte puternic, lăsat liber printre cei care, în comparație cu el, erau neputincioși și neînsemnați. A început să-și canalizeze toată furia, durerea și singurătatea, creând din ele o energie pe care ar putea-o folosi pentru a conduce această lume nouă. Pielea i s-a crăpat, iar acele șanțuri au început să răspândească o lumină roșie, ca primele șuvoaie de lavă care se scurg după o erupție vulcanică. Apoi lumina i-a apărut în ochi, conferindu-le o ferocitate pe care n-au mai avut-o de mult, mult timp. A început să scoată abur pe urechi și a deschis larg gura în timp ce se pregătea să-și anunțe prezența pe Pământ, în fața tuturor celor care aveau să-i cunoască în curând furia.

— Eu sunt Nurd! a strigat. Închinați-vă în fața mea!

Brusc, a apărut o lumină. Avea o formă îngrijorător de regulată, un dreptunghi enorm, contur al unei uși mai mari decât a văzut Nurd în toată viața lui, care le depășea până și pe cele din adâncurile Iadului. Apoi ușa s-a deschis, inundând noua lume a lui Nurd cu lumină. O ființă gigantică a apărut în fața ochilor săi, un uriaș care purta o fustă roz și o bluză albă. Ținea ceva în mâini, o creatură îndesată, fără ochi, cu un nas foarte lung și un maxilar pătrat.

---

[19] Exista un demon și pentru senzația aceea: Ulp, Demonul Lucrurilor Care Se învârt Puțin Cam Mult Timp, cu o responsabilitate suplimentară pentru Mirosul de Vată pe Băț Atunci Când Ți-e Rău și pentru Mirosul Persistent al Copiilor Mici Cărora Le E Rău.

— Ah, voi… a apucat Nurd să spună, înainte ca aspiratorul doamnei Johnson să cadă pe el, iar lumea să i se întunece din nou.

∵

Între timp, în Pustietate, Wormwood încă încerca să înțeleagă ce se întâmplase mai exact cu neiubitul său stăpân. A împuns tronul acolo unde stătea de obicei Nurd, întrebându-se dacă acesta își ascunsese în tot acest timp arta invizibilității și s-a hotărât tocmai acum să o folosească, pentru a scăpa de plictiseală, dar pe tron chiar nu se afla nimic.

Se pare că Nurd dispăruse.

Iar dacă Nurd dispăruse, atunci el, Wormwood, domnea asupra a tot ce se putea vedea cu ochii.

Wormwood a ridicat Grozavul dar Îngrozitorul Sceptru al Puterii de lângă tron. Cu cealaltă mână a apucat Coroana Fărădelegilor, care căzuse de pe capul lui Nurd atunci când se evaporase. S-a holbat la cele două obiecte, apoi s-a întors cu fața spre pustietate și a ridicat sceptrul și coroana deasupra capului.

— Eu sunt Wormwood! a strigat el. Eu sunt…

Din spatele lui s-a auzit un zgomot, de parcă un obiect în forma lui Nurd era împins printr-o gaură mult prea mică, și nu era extrem de încântat de procesul cu pricina.

— … foarte fericit să vă văd din nou, Stăpâne, și-a terminat Wormwood propoziția în timp ce s-a întors și l-a văzut pe Nurd stând din nou pe tron și arătând de parcă un enorm Lucru de Natură Necunoscută căzuse pe el. Părea dezorientat și oarecum călcat în picioare.

— Wormwood, a spus Nurd. Îmi e rău.

Apoi a strănutat un singur strănut, unul mare și plin de praf.

6.

În care o întâlnim pe Stephanie, care nu e un demon,
dar nu e nici foarte de treabă

Ușa de la intrare s-a deschis în timp ce Samuel bâjbâia după cheie. Abia de curând îi fusese încredințată propria lui cheie de la casă și îi era atât de frică să nu o piardă, încât o pusese pe un lanț și o purta la gât. Din păcate, s-a dovedit destul de greu de găsit dacă ești costumat în fantomă și încerci să ții în lesă un câine mic și îngrijorat, așa că el încă o căuta pe sub numeroasele straturi de cearșaf, pulover și tricou atunci când Stephanie, dădaca, i-a apărut în câmpul vizual.

— Unde ai fost? Trebuia să te întorci acum jumătate de oră, a spus ea, apoi i s-a schimbat brusc expresia: Și de ce ești costumat în fantomă?

Samuel a trecut pe lângă ea, târșâindu-și picioarele, dar nu i-a răspuns imediat. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i scoată lesa lui Boswell și să își dea jos cearșaful de pe el.

— M-am gândit să dau startul mai repede la Halloween, a zis el gâfâind, dar nu mai contează. Am văzut ceva…

— Las-o baltă, a spus Stephanie.

— Dar…

— Nu mă interesează.

— E important.

— Du-te la culcare.

— Poftim?

Timp de câteva secunde, Samuel a uitat complet de lucrurile la care fusese martor în subsolul familiei Abernathy, din cauza magnitudinii acestei nedreptăți.

— E vacanța intertrimestrială. Mâine nu trebuie să merg la școală. Mama a spus că…

— *Mama a spus, mama a spus,* l-a imitat Stephanie. Maică-ta nu e acum aici. Eu sunt responsabilă pentru tine, iar eu zic să te duci acum la culcare.

— Dar soții Abernathy… subsolul lor… monștrii… porți… nu

înțelegi.

Stephanie s-a aplecat foarte aproape de fața lui Samuel, iar Samuel a realizat că existau lucruri și mai înfricoșătoare decât cele pe care le văzuse în subsolul soților Abernathy sau poate că avea impresia asta fiindcă ființa în cauză se afla mult mai aproape și își îndrepta toată furia asupra lui. Stephanie a început să se înroșească la față, nările i s-au lărgit, iar ochii i s-au îngustat ca fantele din zidurile unei cetăți, înainte ca să arunce cineva săgeți cu foc din ele. A vorbit răspicat, printre dinții încleștați.

— Du-te. La. *Culcare*!

Ultimul cuvânt a fost rostit pe un ton atât de înalt, încât Samuel era convins că ochelarii lui mai aveau puțin și se spărgeau. Până și Boswell, care se obișnuise deja cu Stephanie, părea deranjat.

Neavând alte opțiuni, Samuel a urcat cu pași apăsați spre dormitor, urmat îndeaproape de Boswell. Era gata să trântească ușa după el, când a auzit-o pe Stephanie țipând.

— Și să nu îndrăznești să trântești ușa!

Deși foarte tentat să nu-i dea ascultare, Samuel a hotărât să rămână în siguranță.

Stephanie nu prea avea ce să-i facă, deși Samuel se întreba uneori de ce ar fi fost aceasta în stare dacă ar fi crezut că va scăpa nepedepsită sau dacă l-ar îngropa în curtea din spate după ce l-ar îneca în cadă.[20] Totuși, Stephanie era cam pârâcioasă, iar când s-a mai întâmplat să n-o asculte, a trebuit să-i dea socoteală mamei lui a doua zi dimineața. Spre deosebire de Stephanie, mama lui putea face multe lucruri pentru a-i îngreuna viața, cum ar fi să nu-l lase să se uite la televizor, să nu-i dea alocația sau, cum s-a întâmplat într-o zi foarte mohorâtă, după ce îi băgase lui Stephanie un șarpe de plastic pe sub tricou, ambele în același timp. De unde era să știe că lui Stephanie îi era frică de șerpi, s-a apărat el, deși era perfect conștient de cât de mult îi displăceau și tocmai ăsta

[20] Este straniu faptul că băiețeii sunt mai speriați de bonele lor decât fetițele. Asta se întâmplă parțial din cauză că fetițele și bonele, care sunt niște fete puțin mai mari, aparțin aceleiași specii și, prin urmare, se înțeleg unele pe altele. Băiețeii, pe de altă parte, nu le înțeleg pe fete, iar atunci când una dintre ele le poartă de grijă se simt ca niște hamsteri supravegheați de un rechin. Dacă ești un băiețel, poate te consolează puțin faptul că nici băieții mai mari nu le înțeleg pe fete, iar fetele, mici sau mari, nu-i înțeleg pe băieți. Chestia asta face viața de adult foarte interesantă.

fusese motivul distracției. Încă prețuia acea amintire cu ea sărind îngrozită de pe canapea și sunetul ciudat pe care îl scosese din rărunchi, un sunet care abia dacă putea fi numit uman, ca și când cineva cântase foarte, foarte prost la vioară în interiorul ei. De fapt, chiar acela era momentul în care relația sa cu Stephanie s-a deteriorat dramatic de mult, și-a dat seama Samuel. Nu doar că mama lui îl pedepsise, dar insuportabilul de Garth îl și amenințase că îl va băga cu capul în toaletă și va trage apa ca să-l trimită până în China dacă mai făcea vreo farsă ca aceea.

Samuel s-a schimbat în pijamale, s-a spălat pe dinți și s-a băgat în pat. Boswell s-a ghemuit în coșulețul de la marginea patului. De obicei, Samuel citea ceva înainte să stingă lumina, dar nu și în acea seară. Era hotărât să rămână treaz până când se întorcea mama lui, ca să o poată pune la curent cu ce văzuse în acea zi.

Samuel a reușit să rămână treaz două ore și jumătate, până când, în cele din urmă, l-a luat somnul. S-a gândit la tot ceea ce văzuse și auzise în subsolul familiei Abernathy. S-a întrebat dacă ar trebui să se ducă la poliție, dar nu era un băiat lipsit de inteligență și știa că poliția ar privi cu scepticism un băiat de unsprezece ani care vine cu un teckel și susține că vecinii lui s-au transformat în demoni care vor să deschidă porțile Iadului. Așa că Samuel nu și-a auzit mama intrând în casă, nici pe Stephanie când a plecat, după ce i-a informat mama că Samuel nu a respectat ora de culcare.

Și nici nu a văzut, după ce luminile au fost stinse, iar mama lui era și ea în pat și dormea, silueta unei femei stând în dreptul ușii de la intrare, uitându-se fix spre fereastra dormitorului său cu niște ochi în care ardea un foc albastru.

7.

În care cercetătorii se întreabă ce ar fi putut fi acea particulă și unde a dispărut

În timp ce Samuel dormea, mai mulți cercetători erau îngrămădiți în jurul mai multor ecrane și imprimante. În spatele lor zăcea abandonat un joc cu nave de război.

— Dar nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit, a spus unul dintre ei. Numele lui era Profesorul Hilbert[21] și devenise om de știință din două motive. Primul era că fusese întotdeauna fascinat de știință, în special de fizică, adică știința pentru oamenii cărora le plac numerele mai mult decât… probabil mai mult decât oamenii. Celălalt motiv pentru care profesorul Hilbert a devenit om de știință este că *arătase* dintotdeauna ca unul. Chiar și atunci când era copil purta ochelari, nu era în stare să-și pieptene părul cum trebuie și avea o pasiune pentru ținutul pixurilor în buzunarele cămășii. Îi plăcea foarte tare și să demonteze lucruri pentru a vedea cum funcționează fiecare piesă, deși nu reușea mai niciodată să le pună la loc cum trebuie. În schimb, căuta de fiecare dată moduri să le îmbunătățească, deși funcționau perfect de la bun început. Așa s-a întâmplat că, atunci când a încercat să „îmbunătățească” prăjitorul de pâine al părinților săi, acesta a incinerat pâinea, apoi au izbucnit niște flăcări atât de puternice, încât au topit blatul bucătăriei. Bucătăria a mirosit mereu ciudat după întâmplarea asta, iar el a avut de ales între a mânca pâinea fără să o prăjească sau a fi supravegheat de cineva. După ce și-a petrecut o oră lângă aparatul lor de radio, a început să prindă semnale de la avioanele militare care treceau prin zonă, ceea ce a condus la vizita unor oameni serioși în uniforme, care aveau impresia că familia Hilbert era formată din spioni ruși. În cele din urmă, tânărul Hilbert a fost trimis la o

[21] Aluzie la germanul David Hilbert, unul dintre cei mai importanți matematicieni ai sec. XX, care a avut o contribuție extrem de importantă la formalizarea matematicii și fizicii pe baze logice (N. red.).

școală specială pentru minți strălucite unde, spre încântarea acestuia, i s-a dat voie să dezmembreze lucruri și să pună piesele la loc în combinații ciudate. A pornit doar unul sau două incendii la școala aceea specială, dar au fost mici și stinse cu ușurință.

Acum, profesorul Hilbert încerca să găsească o logică în cele spuse de Ed și de Victor. Acceleratorul de particule fusese oprit, ca măsură de precauție, lucru care îl enerva groaznic pe profesorul Hilbert. Oprirea și pornirea acceleratorului de particule nu era ca folosirea unui întrerupător de lumină. Era o chestie complicată, care costa mulți bani. Pe lângă asta, făcea o reclamă proastă tuturor celor implicați în experiment, având în vedere că încă existau oameni care credeau că avea să provoace sfârșitul lumii.

— Vreți să spuneți că o particulă diferită de celelalte s-a dezlipit dintr-un fascicul?

— Exact, a zis Ed.

— Apoi a trecut prin pereții acceleratorului de particule și prin stâncile din jurul lui, înainte să dispară de tot?

— Exact, a repetat Ed.

— Apoi datele din sistem au început să se rescrie singure ca să elimine orice dovadă a acestui fenomen?

— Da.

— Fascinant, a spus profesorul Hilbert.

Ce era straniu la această conversație era faptul că profesorul Hilbert nu s-a îndoit nicio clipă de adevărul celor spuse de Ed și de Victor. Pe profesorul Hilbert nu-l surprindea nimic în legătură cu Marele Accelerator de Hadroni și lucrurile pe care le dezvăluia acesta despre Univers. Da, îl încântau. Uneori îl îngrijorau. Dar de surprins nu îl surprindeau niciodată. Nu era un bărbat care se lăsa surprins cu ușurință, și suspecta faptul că universul era un loc cu mult mai ciudat decât își imaginau oamenii, ceea ce îl făcea nerăbdător să demonstreze cât de extraordinar era totul de fapt.

— Despre ce crezi că ar putea să fie vorba? a întrebat Ed.

— E o dovadă, a răspuns profesorul.

— A ce?

— Nu știu, a spus profesorul Hilbert și a început să se plimbe prin încăpere, rozând capătul de la pix.

∵

Peste câteva ore, profesorul Hilbert se afla tot la birou, înconjurat de foi pe care construise diagrame, crease ecuații complexe și desenase omuleți care se luptau între ei cu săbiile. Se mai uitase și peste înregistrări de câteva ori și descoperise ceva ciudat. Sistemul se rescrisese de unul singur, așa cum i-au spus Ed și Victor, dar nu făcuse o treabă perfectă. Ca atunci când cineva șterge niște linii desenate cu creionul, iar umbra lor încă rămâne pe foaie. Încetul cu încetul, profesorul Hilbert a început să îl refacă. Deși nu putea să îl restaureze complet, și-a dat seama că exact în momentul în care Victor și Ed au fost martori la ceea ce ei au numit „Evenimentul”, o linie ciudată de cod și-a făcut loc în sistem. Pe aceasta încerca acum profesorul Hilbert să o refacă.

Problema era că acel cod nu era scris în niciun limbaj de programare cunoscut. De fapt, nu era scris în niciun limbaj cunoscut de orice fel.

Pe profesorul Hilbert îl interesa în mod special studiul dimensiunilor. Mai exact, era fascinat de posibilitatea ca universul nostru să nu fie singurul, ci unul printre multe altele. Făcea parte dintr-un grup de cercetători care credeau că universul nostru ar exista într-un ocean de alte universuri, unele care abia apar, altele care există de mult timp și altele care tocmai își găsesc sfârșitul. În loc de un univers, el credea în posibilitatea existenței unui multivers.

Munca lui de-o viață fusese dedicată acestei credințe, pe care spera că o va putea dovedi cu ajutorul acceleratorului de particule. Profesorul Hilbert credea că, dacă o micuță gaură neagră, una care n-ar înghiți Pământul, una cu o masă de 1.000 de ori cât cea a unui electron, care ar exista timp de 10^{-23} secunde, ar fi creată în accelerator, ar demonstra existența universurilor paralele.

Acum, în timp ce stătea la birou, s-a uitat la ciudatul cod scris cu niște simboluri care păreau moderne, dar în același timp foarte, foarte vechi și s-a întrebat: Oare asta e dovada pe care am tot căutat-o? Oare mesajul ăsta vine din altă dimensiune, din alt univers?

Și dacă da, ce înseamnă?

* * *

Unii dintre voi s-ar putea să știți cine e Albert Einstein. Pentru cei care nu știu, uitați aici o poză cu el:

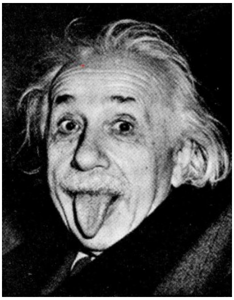

Einstein a fost un om de știință foarte cunoscut, genul de cercetător al cărui nume îl știu și cei care nu au nici cea mai mică legătură cu știința. Este foarte cunoscut pentru teoria generală a relativității, conform căreia masa e o formă de energie, și drept urmare e=*mc*² (sau energia = masa ori viteza luminii la pătrat), dar avea totodată și simțul umorului. A spus la un moment dat că suntem cu toții niște ignoranți, dar fiecare este ignorant în felul lui, ceea ce este un lucru foarte înțelept dacă stați să vă gândiți.[22]

Einstein a fost cel care și-a dat seama de existența găurilor negre (există una în centrul Căii Lactee, dar este ascunsă printre niște nori de praf; altfel ar putea fi văzută în fiecare noapte sub forma unei mingi de foc în constelația Săgetătorului), dar găurile negre ale lui Einstein au venit cu tot cu defecte din fabricație. Aveau în centru o singularitate (din nou cuvântul ăsta: mai țineți minte prima notă de subsol?), un punct în care timpul nu mai exista, iar legile fizicii nu mai erau aplicabile. Și nu poți crea o lege care să le anuleze pe toate celelalte. Știința pur și simplu nu funcționează așa.

Einstein nu era absolut deloc mulțumit de chestia asta. Îi plăcea ca lucrurile să funcționeze conform anumitor legi. De fapt, scopul muncii lui de o viață întreagă era să dovedească faptul că existau niște legi care guvernau întregul univers și nu-i venea prea ușor să ignore chestii ca singularitățile și să-și lase teoria neterminată. Astfel, după ce s-a jucat puțin cu calculele lui, a ajuns la concluzia că singularitățile ar putea fi un fel de

[22] Din câte puteți vedea în această imagine, Einstein nu se lua foarte în serios, cel puțin nu tot timpul. În general, e o idee bună să-i evitați pe oamenii care se iau prea în serios. Ca indivizi, avem o cantitate limitată de seriozitate pe care putem s-o oferim, iar oamenilor care se iau prea în serios nu le rămâne destulă pentru a-i lua și pe ceilalți în serios. În schimb, au tendința să-i privească de sus și sunt mulțumiți în secret atunci când celorlalți nu le merge ceva bine, pentru că le dovedesc prin asta că oricum n-aveau de ce să-i ia în serios de la bun început.

poduri, un fel de legături între două universuri paralele. Asta rezolva problema singularităților, în ceea ce-l privea pe Einstein, dar nimeni nu a crezut cu adevărat că acel pod, cunoscut ca podul Einstein-Rosen, ar putea fi folosit pentru a călători dintr-o lume în alta, mai ales pentru că, dacă ar fi existat cu adevărat, ar fi fost foarte instabil, ca un pod construit din gumă de mestecat și bucăți de ciocolată deasupra unei prăpăstii enorme, pe care cineva ar încerca să conducă un camion. Podul ar fi, de asemenea, foarte îngust – vreo 10^{-34} m lățime sau atât de îngust, încât abia ar exista – și ar exista timp de o clipă, iar mersul cu un camion pe el (un camion spațial, bineînțeles) ar fi dificil și, sincer să fiu, fatal.

Matematicienii au sugerat și posibilitatea existenței găurilor de vierme – niște tuneluri între universuri – care ar exista în centrul găurilor negre.[23] În 1963, un matematician din Noua Zeelandă pe nume Roy Kerr a susținut că o gaură neagră care se rotește în jurul axei sale va sfârși inevitabil într-un inel stabil de neutroni, pentru că forța centrifugă ar anula forța gravitațională internă. Gaura neagră nu s-ar strivi singură și nu te-ar strivi nici pe tine, dar drumul tău ar fi doar dus, fiindcă gravitația ar fi îndeajuns pentru a te împiedica să te întorci pe aceeași cale pe care ai venit.

În orice caz, această dezbatere era doar o altă parte a discuției despre găuri de vierme, găuri negre și universuri paralele, spații în care legile fizicii s-ar putea să nu fie tocmai la fel ca ale noastre, dar care ar putea funcționa perfect în contextul de acolo.

În acest moment, profesorul Hilbert se întreba dacă nu cumva ceva dintr-un alt univers decât al nostru a găsit un mod de a ajunge aici, printr-o gaură sau un pod nedescoperit încă de cercetătorii noștri, și a încercat să ia legătura cu noi. Dacă asta se întâmplase, dacă legătura încă exista, înseamnă că ar trebui

[23] În *Alice în Țara Oglinzilor* cartea scrisă de Lewis Caroll, acea oglindă este, practic vorbind, o gaură de vierme. Caroll al cărui nume real este Charles Dodgson, a fost matematician, și a fost la curent cu teoria găurilor de vierme. Îi plăcea să presare ghicitori printre informațiile pe care le preda în timpul orelor sale de matematică. Una dintre cele mai cunoscute este următoarea: O cană conține cincizeci de linguri de coniac, iar alta cincizeci de linguri de apă. Se ia o lingură de coniac din prima cană și se toarnă în a doua. Apoi se ia o lingură din amestecul din a doua cană și se adaugă la coniacul din prima. În cea de-a doua cană este mai mult sau mai puțin coniac decât apa din pria cană? Dacă vreți să aflați răspunsul – ți vă avertizez că o să vă dea mai multe dureri de cap decât v-ar da coniacul acela –, este la sfârșitul acestui capitol...*

să existe un capăt în acea lume și altul în a noastră.

Întrebările care au survenit în timpul acestui raționament au fost: Unde se afla acea deschidere și ce avea mai exact să iasă din ea?

* * *

În subsolul casei cu numărul 666 de pe Crowley Road, patru siluete rămăseseră nemișcate, holbându-se la locul unde cu puțin timp în urmă se aflase un cerc albastru care se rotea. Doamna Abernathy se întorsese din vizita sa la casa lui Samuel Johnson și și-a găsit cei trei companioni într-o stare nu foarte bună.

— Portalul s-a închis, a spus domnul Renfield, care nu mai arăta și nici nu mai vorbea ca el însuși. Vocea care îi ieșea din gât era răgușită și cumva mecanică, iar pielea începuse să ia înfățișarea nesănătoasă și zbârcită a cojii unui măr putrezit. Schimbarea înfățișării sale a început aproape imediat după ce a dispărut lumina albastră, iar un fenomen asemănător se putea observa și la doamna Renfield și domnul Abernathy. Numai doamna Abernathy a rămas neschimbată.

— Au oprit acceleratorul de hadroni, a spus doamna Abernathy, cu o expresie ciudată în timp ce vorbea, pe care a ascuns-o de soții Renfield. Exact așa cum a prezis Mărețul că vor face. Dar acum știm că trecerea din lumea asta în a noastră este posibilă. Chiar în acest moment, stăpânul nostru își adună armata, iar atunci când este pregătit, portalul se va deschide din nou, iar el va ajunge în această lume și o va lua în stăpânire.

— Dar ne slăbesc puterile, a spus doamna Renfield.

Respirația îi mirosea urât, de parcă ceva se descompunea în interiorul ei.

— *Voi* deveniți mai slabi, a spus doamna Abernathy. Voi vă aflați aici doar ca să-mi îndepliniți mie dorințele. Energia voastră o va alimenta pe a mea, iar atunci când portalul va fi deschis din nou, veți avea forțe proaspete.

Nu era tocmai adevărat. Doamna Abernathy era un demon de rang superior față de cei trei companioni ai săi, mai bătrân, mai înțelept și mai puternic decât și-ar fi putut imagina ei. Portalul nu se închisese, cel puțin nu de tot. Voința și puterea doamnei Abernathy îl țineau întredeschis. Cu toate acestea, ea se mulțumea să sugă câtă energie avea nevoie din ceilalți și să folosească portalul numai atunci când era absolut necesar. Ea

avea să fie cea care va explora această lume înaintea sosirii stăpânului său și era important să se poată amesteca în mulțime fără să atragă atenția. După atâta timp petrecut în întuneric, voia să experimenteze câte ceva pe Pământ, înainte ca acesta să se transforme în cenușă.

* OK, să ne întoarcem la problema lui Lewis Caroll cu coniacul și apa. Matematic vorbind, răspunsul este că va fi la fel de mult coniac în apă câtă apă va fi în coniac, așa că cele două amestecuri vor fi identice. Dar – și aici s-ar putea să înceapă să vă ia durerea de cap – când sunt amestecate cantități egale de apă și alcool, rezultă o substanță mai densă decât cele două separate, deoarece coniacul intră în spațiile dintre moleculele de apă, iar apa intră în spațiile dintre moleculele de coniac, cam ca două piese care se potrivesc într-un puzzle și astfel ocupă mai puțin spațiu decât dacă le-ai pune una lângă alta. Cu alte cuvinte, amestecul devine mai concentrat, așa că, dacă amesteci 50 de linguri de coniac cu 50 de linguri de apă, rămâi cu vreo 98 de linguri din amestecul obținut. Dacă adaugi o lingură de coniac la 50 de linguri de apă, rămâi cu mai puțin de 51 de linguri din acel amestec, fiindcă, așa cum am spus și mai devreme, e mai concentrat. Dacă iei o lingură din *acel* amestec, în cană vor rămâne mai puțin de 50 de linguri. Apoi, dacă adaugi o lingură din amestecul concentrat în cana cu coniac, înseamnă că e mai mult coniac în cana cu coniac decât apa din cana cu apă. V-am avertizat…

8.

În care Samuel află că deschiderea porților Iadului nu reprezintă neapărat o preocupare pentru mama lui

Samuel s-a trezit puțin după ora opt, bubuindu-i în urechi sunetul farfuriilor care se ciocneau în bucătărie. S-a îmbrăcat rapid, apoi a coborât la parter. Boswell stătea răbdător lângă masă, așteptând niște resturi de la micul dejun. A aruncat o privire spre Samuel, dând din coadă în semn de salut, apoi a revenit la privitul doamnei Johnson și al bucăților de bacon din farfuria ei.

— Mami, și-a început Samuel propoziția, dar a fost întrerupt instant.

— Stephanie spune că aseară ai ajuns târziu acasă, a spus mama lui.

— Știu, și-mi pare rău, dar…

— Niciun „dar”! Știi că nu-mi place să stai pe-afară de unul singur când se face târziu.

— Dar…

— Ce-am spus adineauri? Fără niciun „dar”! Acum așază-te la masă și mănâncă-ți cerealele.

Samuel s-a întrebat dacă va mai avea voie vreodată să-și termine propozițiile. Mai întâi Stephanie, acum mama lui… dacă lucrurile o țineau tot așa, va fi forțat să comunice doar prin limbajul semnelor sau prin mesaje scrise pe bilețele, ca un deținut băgat la carceră.

— Mami, a spus Samuel pe cel mai serios și matur ton al său. Trebuie să-ți spun ceva important.

— Aha.

Mama lui s-a ridicat și și-a pus farfuria în chiuvetă, dezamăgindu-l crunt pe Boswell.

— Mamă, te rog!

Samuel nu-i spunea mai niciodată mamei sale „mamă”.

Mereu suna greșit, dar de data asta a avut efectul de a-i atrage atenția. S-a întors spre el și și-a încrucișat brațele la piept.

— Ce e?

Samuel a făcut semn spre scaunul din fața lui, așa cum a văzut el la televizor că fac adulții atunci când cheamă pe cineva la ei în birou ca să-l concedieze.

— Te rog, ia loc.

Doamna Johnson a oftat din rărunchi, exasperată, dar a făcut cum i s-a spus.

— E vorba de soții Abernathy, a zis el.

— Soții Abernathy? Cei care locuiesc la numărul 666?

— Da, și prietenii lor.

— Care prieteni?

— Păi nu știu cum îi cheamă pe prietenii lor, dar erau un bărbat și o femeie și erau amândoi grași.

— Și?

— Nu se mai află printre noi, a spus Samuel solemn.

Citise expresia asta undeva și întotdeauna își dorise să o folosească.

— Ce vrei să spui?

— Au fost luați.

— Luați unde?

— În Iad.

— Ah, Samuel!

Mama lui s-a ridicat și s-a întors la chiuvetă.

— M-ai îngrijorat pentru o clipă. Credeam că vorbești serios. De unde-ți vin ideile astea? Va trebui să fiu mai atentă la ce chestii te uiți tu la televizor.

— Dar ăsta-i adevărul, mamă, a zis Samuel. Stăteau cu toții în subsolul familiei Abernathy îmbrăcați în niște robe și a apărut din senin o lumină albastră și s-a format un fel de portal, apoi din portal s-a întins o mână cu gheare ascuțite și a tras-o pe doamna Abernathy înăuntru, după care a apărut din nou, doar că nu mai era ea, era ceva care arăta ca ea. Apoi niște pânze de păianjen i-au tras pe prietenii lor grași, iar domnul Abernathy a fost tras și el în portal de o limbă enormă, iar la final toți patru se aflau din nou în subsol, dar nu mai erau ei cu adevărat. Și – a încheiat el cu cea mai valoroasă informație – vor să deschidă porțile Iadului. Am auzit-o pe doamna Abernathy când a spus asta sau, mă rog, pe ființa care arăta ca doamna Abernathy.

A tras aer adânc în piept și a așteptat un răspuns.

— Și de asta te-ai întors tu cu jumătate de oră mai târziu aseară? a întrebat mama lui.

— Da.

— Știi că n-ai voie să stai pe-afară după ora opt, mai ales acum, că se întunecă din ce în ce mai devreme.

— Mamă, încearcă să deschidă *porțile Iadului.* Știi tu, Iadul... Demoni și alte chestii… Monștri…

A făcut o pauză pentru a fi mai dramatic, apoi a continuat.

— Diavolul!

— Și nici nu ai mâncat nimic la cină, a spus mama lui.

— Ce?

Samuel era stupefiat. Știa că mama lui avea tendința de a ignora majoritatea lucrurilor pe care i le spunea el, dar nu o mințise niciodată. Mă rog, aproape niciodată. Erau anumite lucruri pe care nu avea de ce să le afle, cum ar fi unde îi tot dispăreau rezervele de ciocolată sau cum de covorul din sufragerie își schimbase puțin poziția pentru a acoperi locurile în care parchetul era ars în urma unui experiment cu niște chibrituri.

— Nu spune „ce”, spune „poftim”! l-a corectat mama lui. Am spus că n-ai mâncat nimic seara trecută.

— Fiindcă Stephanie m-a trimis mai devreme la culcare, dar nu asta e ideea.

— Scuză-mă, Samuel Johnson, dar exact asta e ideea. Ai ajuns atât de târziu, că nu ai mai apucat să mănânci. Aveam spanac. Știu că nu-ți prea place, dar e foarte sănătos. Și ai mai și enervat-o pe Stephanie, e foarte greu să găsești o bonă bună în zilele astea.

Samuel era deja complet dezorientat. Mama lui putea fi foarte ciudată. Din punctul ei de vedere, lumea funcționa cam așa:

LUCRURI CARE NU SUNT ÎN REGULĂ:

1. Să ajungi târziu acasă.
2. Să nu mănânci spanac.
3. Să o enervezi pe Stephanie.
4. Să încerci să-l zăpăcești pe domnul Hume cu o discuție despre îngeri și ace.
5. Să nu porți căciula pe care ți-a croșetat-o bunica ta, deși era de un mov aprins și-ți făcea capul să pară umflat.

6 – 99. Multe alte chestii.
100. Să încerci să deschizi porțile Iadului.

— Mama, n-ai auzit nimic din ce ți-am spus? a întrebat Samuel.

— Am auzit tot ce ai spus, Samuel, și mi-a ajuns. Acum mănâncă-ți micul dejun. Am foarte multă treabă astăzi. Dacă vrei, mă poți ajuta mai târziu cu cumpărăturile. Dacă nu, poți să rămâi aici, dar fără televizor și fără jocuri video. Vreau să citești și tu o carte sau să îți ocupi timpul cu ceva folositor. Desenele animate și jocurile cu monștri sunt de vină că îți vin asemenea idei. Sincer îți spun, dragul meu, uneori trăiești în lumea ta.

Apoi a făcut ceva complet neașteptat. După ce și-a petrecut ultimele cinci minute plângându-se din cauza fiului ei și nu a crezut nimic din ce i s-a spus, s-a dus lângă el, l-a luat în brațe și l-a pupat în vârful capului.

— Totuși, mă faci să râd, a spus ea.

L-a privit în ochi și i s-a citit tristețea pe față.

— Samuel, toate chestiile astea... poveștile astea, îngerii de pe vârful acului... nu au de-a face cu tatăl tău, nu? Știu că îți e dor de el, iar lucrurile au fost puțin mai dificile de când nu mai e cu noi. Știi că te iubesc, așa-i? Nu trebuie să încerci să-mi atragi atenția. Sunt aici, iar tu ești cea mai importantă persoană din lume pentru mine. O să ții minte asta, așa-i?

Samuel a încuviințat. Simțea că îi ard ochii. Mereu i se întâmpla asta când îi vorbea despre tatăl lui. Se făcuseră două luni și trei zile de când plecase. Samuel își dorea să se întoarcă, dar în același timp situația îl înfuria groaznic. Nu era sigur ce se întâmplase între părinții săi, dar tatăl lui se mutase undeva în Nord, iar Samuel îl văzuse doar de două ori după despărțire. Dintr-o conversație șoptită la telefon, pe care o auzise întâmplător, a înțeles că avea legătură cu o oarecare femeie pe nume Elaine. Mama lui Samuel a spus că Elaine era un nume urât, apoi a închis telefonul și a început să plângă. Uneori, Samuel era nervos și pe mama lui, fiindcă se întreba dacă nu cumva fusese și vina ei că tatăl său plecase. Iar din când în când, atunci când era mai trist ca de obicei, se întreba dacă nu cumva el își făcuse tatăl să plece, dacă fusese nepoliticos sau rău cu el, sau dacă-l dezamăgise în vreun fel. Totuși, de cele mai multe ori intuia că tatăl lui a avut cea mai mare vină și nu

suporta faptul că a făcut-o pe mama lui să plângă.

— Acum mănâncă și șunca, a spus mama lui Samuel. Ți-am lăsat-o în cuptor.

L-a pupat din nou pe păr, apoi a urcat la etaj.

Samuel și-a mâncat șunca. Uneori pur și simplu nu-i înțelegea pe adulți. Se întreba dacă o va face vreodată sau dacă va veni o vreme, după ce el însuși va deveni adult, în care totul va avea sens și pentru el.

A terminat de mâncat, i-a dat resturile lui Boswell, apoi și-a spălat farfuria și s-a așezat din nou la masă. A început să-l mângâie pe Boswell, cu mintea în altă parte. Tot mai trebuia să rezolve problema nu foarte ușor de ignorat a deschiderii porților Iadului, iar mama lui nu-i fusese absolut deloc de ajutor.

— Ce ar trebui să facem acum? a întrebat Samuel.

Dacă Boswell ar fi putut să ridice din umeri, ar fi făcut-o.

∵

La ușa casei cu numărul 666 a sunat cineva. Doamna Abernathy a fost cea care a răspuns. În dreptul ușii stătea poștașul, ținând în mână un pachet mare. Nu era poștașul care venea de obicei, acela plecase în vacanță în Spania, și nu o mai văzuse niciodată pe doamna Abernathy, deci și-a zis că arăta foarte bine.

— Un colet pentru domnul Abernathy, a spus el.

— Adică pentru… – doamna Abernathy, neobișnuită să vorbească cu cineva care nu era demon, a trebuit să se gândească puțin – soțul meu, și-a terminat ea propoziția. Nu este aici.

— Nicio problemă. Puteți semna dumneavoastră pentru el.

I-a dat doamnei Abernathy un pix și un formular pus pe un *clipboard.* Doamna Abernathy părea foarte derutată.

— Doar semnați, ăăă, acolo, a spus poștașul arătându-i o linie punctată din josul paginii.

— Nu știu unde-mi sunt ochelarii, a spus doamna Abernathy. V-ar deranja să intrați puțin, până îi găsesc?

— E doar o semnătură, a spus poștașul. Pe o linie. Linia aia.

I-a arătat încă o dată acea linie, săritor.

— Nu-mi place să semnez nimic ce n-am citit, a spus doamna Abernathy.

Mare-i grădina lui Dumnezeu, s-a gândit poștașul.

— Aveți dreptate, doamnă. O să vă aștept aici cât timp vă

căutați ochelarii.

— Oh, vă rog, intrați! Insist. E atât de frig afară și s-ar putea să-mi ia un minut sau două să-i găsesc.

Cu *clipboard*-ul în mână, s-a depărtat și mai mult de el, în josul holului. *Clipboard*-ul era un obiect foarte important pentru poștaș, fiindcă pe el erau scrise detaliile tuturor coletelor și scrisorilor pe care trebuia să le distribuie în acea zi, așa că nu trebuia să-l scape din ochi. A urmat-o pe doamna Abernathy în casă, fără nicio tragere de inimă. A observat că draperiile și jaluzelele erau trase în toate camerele care dădeau spre hol și se simțea un miros ciudat, ca de ouă putrezite și chibrituri aprinse recent.

— E cam întuneric pe-aici, a spus el.

— Serios? i-a răspuns doamna Abernathy. Întâmplarea face ca mie să-mi placă așa.

Iar poștașul a observat pentru prima dată că ochii doamnei Abernathy străluceau într-un mod ciudat.

Ușa s-a închis în spatele lui.

Dar doamna Abernathy se afla în fața lui, așa că cine ar fi putut să o închidă?

În timp ce se întorcea cu fața spre ușă, un tentacul i s-a înfășurat în jurul gâtului și l-a ridicat în aer. Poștașul a încercat să spună ceva, dar strânsoarea era prea puternică. În fața ochilor i-a străfulgerat imaginea unei guri enorme cu dinți ascuțiți, apoi totul s-a întunecat.

Oamenii sunt firavi, i-a trecut prin minte doamnei Abernathy. Fusese trimisă să le afle punctele forte și slăbiciunile, dar deja își putea da seama că cele din urmă erau mai multe la număr.

Pe de altă parte, nu aveau deloc gust rău.

Doamna Abernathy s-a lins pe buze și s-a dus în sufragerie, unde fuseseră trase draperiile. Trei siluete stăteau pe scaune, fără să facă nimic în afară de a mirosi ciudat. Pielea domnului Abernathy și a soților Renfield începea să aibă o paloare urâtă, purpurie, de carne stricată, iar unghiile începeau să le cadă. Asta e problema atunci când sugi viața dintr-o ființă și îi iei corpul. E ca și când descojești o banană, arunci ce are în interior și coși coaja la loc, sperând să arate în continuare ca o banană. Funcționează pentru puțin timp, până se înnegrește.

— Sunt îngrijorată din cauza băiatului, a spus doamna Abernathy.

Soțul ei a privit-o. Avea ochii albi ca laptele.

— De ce, a întrebat el cu o voce care semăna a cârâit, din cauza coardelor vocale care i se degradau. E doar un copil.

— O să vorbească.

— N-o să-l creadă nimeni.

— Cineva tot s-ar putea să-l creadă.

— Și ce dacă? Suntem mult mai puternici decât vor fi ei vreodată.

Doamna Abernathy a pufnit, scârbită.

— Te-ai uitat în ultimul timp în oglindă? a zis ea. Singura ta chestie puternică e mirosul.

A clătinat din cap și s-a îndepărtat de ei. Asta era problema cu demonii de rang inferior: nu aveau pic de inteligență sau imaginație.

Doamna Abernathy făcea parte din cel mai înalt rang al demonilor, cu un singur nivel mai jos decât însuși Marele Malefic. Avea câteva cunoștințe despre oameni, fiindcă Marele Malefic îi vorbise despre ei și îi privise alături de acesta din depărtare, ca printr-un geam de sticlă opacă. Ceea ce a văzut i-a hrănit ura și gelozia. Se distra când vedea bărbați și femei făcând lucruri rele și răcnea de furie când făceau lucruri bune. Voia ca din lumea lor să nu rămână nimic mai mult decât moloz și cenușă și să distrugă fiecare ființă care pășea, se târa, înota sau zbura în ea. Doamna Abernathy era cea care avea să-i deschidă calea. Marele Malefic și mașinăria oamenilor cu fasciculele și particulele ei aveau să se ocupe de restul.

Totuși, încă exista problema cu băiatul. Copiii erau periculoși, doamna Abernathy știa asta, mult mai periculoși decât adulții. Credeau în lucruri ca binele și răul, dreptate și nedreptate. Erau perseverenți. Se băgau unde nu le fierbea oala.

Mai întâi avea să afle ce știa Samuel Johnson. Dacă fusese un băiețel obraznic și-și băgase nasul unde nu trebuia, avea să se ocupe de el.

9.

În care aflăm câte ceva despre porțile Iadului, dar nimic care să ne fie cu adevărat de folos

După ce mama lui a plecat la cumpărături, Samuel și-a petrecut ceva timp la masa din bucătărie, sprijinindu-și capul în mâini și cântărindu-și opțiunile. Știa că doamna Abernathy sau entitatea care-i ocupa corpul nu avea intenții bune, dar se confrunta cu o problemă pe care o aveau tinerii din întreaga lume: cum să-i convingi pe adulți că spui adevărul în legătură cu ceva în care ei aleg să nu creadă?

Mama lui îi spusese să nu joace jocuri video, dar asta nu însemna că nu putea să-și folosească deloc computerul. Cu Boswell mergând imediat în spatele său, Samuel a urcat la el în dormitor, s-a așezat la birou și a început să caute pe internet. A hotărât să înceapă cu lucrurile de care era sigur, așa că a scris „porțile Iadului”, în motorul de căutare.

Primul rezultat care i-a apărut a fost o sculptură enormă de bronz, intitulată *La Porte de l’Enfer,* care înseamnă *Poarta Iadului,* de un artist pe nume Auguste Rodin. Aparent, Rodin a fost rugat să creeze această sculptură în 1880 și a promis să o termine până în 1885. În loc să își respecte promisiunea, acesta încă lucra la ea în 1917, anul în care a murit. Samuel a făcut un mic calcul și a constatat că Rodin întârziase treizeci și doi de ani cu predarea sculpturii. Se întreba dacă Rodin nu cumva era rudă cu domnul Armitage, zugravul orașului, care trebuia să le refacă pereții din sufragerie și bucătărie într-un singur weekend, dar până la urmă a avut nevoie de șase luni să termine treaba și, chiar și atunci, a lăsat neterminate un perete și o parte din tavan. Tatăl lui Samuel și domnul Armitage s-au certat destul de tare pe tema asta atunci când s-au întâlnit întâmplător pe stradă.

— Nu e tavanul Capelei Sixtine, îi zisese domnul Armitage. O să-l termin când o să am puțin timp liber. Mai aveți puțin și mă

puneți să mă întind pe spate și să vă pictez și îngeri.[24]

Tatăl lui Samuel a susținut că, dacă domnul Armitage ar fi fost rugat să picteze tavanul Capelei Sixtine, i-ar fi luat douăzeci de ani, nu patru, și tot l-ar fi lăsat pe Dumnezeu fără barbă. Atunci, domnul Armitage a spus niște vorbe urâte și a plecat, iar tatăl lui Samuel a ajuns să își termine singur de vopsit tavanul.

Prost.

În orice caz, deși porțile lui Rodin erau foarte impresionante, nu erau înconjurate de nicio lumină albastră, iar Samuel a citit că lucrarea avea ca sursă de inspirație un scriitor pe nume Dante și cartea sa, *Divina Comedie.* Samuel suspecta că nici Dante, nici Rodin nu văzuseră porțile Iadului, ci își dăduseră doar cu presupusul despre înfățișarea lor.[25]

Apoi Samuel a găsit niște trupe ciudate de *heavy metal,* care ori își numiseră niște cântece „Porțile Iadului”, ori le plăcea să-și pună imagini cu demoni pe copertele albumelor, pentru a-i face să pară mai înfricoșători decât erau de fapt, având în vedere că

---

[24] Marele artist Michelangelo a pictat tavanul Capelei Sixtine din Roma între anii 1508 și 1512. Avea nevoie de niște schele pentru a face asta, dar, din cauză că tavanul era atât de înalt, încât nu îi ajungeau schelele construite de la podea în sus, a construit o platformă de lemn pe care a prins-o cu niște șuruburi undeva în dreptul geamurilor. După cum vă puteți imagina, pictatul tavanului nu era chiar cea mai confortabilă activitate, dar faptul că Michelangelo a trebuit să stea întins pe spate pentru a face asta e doar un mit. De fapt, a stat în picioare, cu capul lăsat pe spate, timp de patru ani. Pe la sfârșitul acestei perioade, îl durea gâtul atât de tare că a scris un poem:

„De-atâta trudă mi-a crescut o gușă
ca la pisici de la apa din Lombardia
așa am ajuns, încât mi-ngrop bărbia
în pântecul umflat ca o căpușă:

Mi-e barba-n cer și capul dat pe spate
Spinarea arcuită ca inelul
iar din obraji, cum picură penelul
îmi face dușumele-mpestrițate...“

Și o ține tot așa și în restul versurilor, care, practic vorbind, pot fi rezumate printr-un lung „Auuu“.

[25] *Divina Comedie* nu este amuzantă, dar nici nu trebuia să fie, în ciuda numelui ei. Pe timpul lui Dante, o comedie însemna o lucrare care reflecta credința într-un univers ordonat. De asemenea, textele serioase erau scrise în latină, iar Dante a scris într-o limbă nouă: italiana. Totuși, unele dintre comediile lui Shakespeare sunt amuzante, dar nu și dacă ești obligat să le studiezi la școală. La școală, tot ce a scris Shakespeare începe să semene a tragedie, până și textele care nu sunt tragedii, ceea ce e absolut regretabil, dar se întâmplă doar din cauza modului în care sunt predate. Nu le uitați! Mai târziu, oamenii vor fi impresionați de faptul că puteți da citate din Shakespeare și veți părea foarte inteligenți. E mai greu să dai citate din trigonometrie sau din ecuații de gradul al doilea, și nu e nici pe jumătate la fel de romantic.

cei mai mulți dintre ei erau doar niște băieți pletoși care veneau din familii bune, dar își petrecuseră prea mult timp la ei în dormitor în timpul adolescenței. Samuel a descoperit că grecii și romanii credeau că acele porți erau păzite de un câine cu trei capete numit Cerberus, care se asigura că nicio persoană care intra nu mai putea părăsi acel loc, dar credeau și că un om îi ducea pe morți cu barca peste râul Styx, iar Samuel nu văzuse niciun semn că ar exista vreun râu în subsolul familiei Abernathy.

A încercat să caute și „ușile Iadului”, dar n-a avut noroc nici de data asta. Până la urmă, a tastat „Iadul” și i-au apărut o grămadă de rezultate. Unele religii susțineau că Iadul era un loc care ardea veșnic, alții credeau că era un loc înghețat și întunecat. Samuel nu credea că exista cineva care să știe cu siguranță care era adevărul, fiindcă, dacă o persoană vedea cu ochii ei acel loc, însemna că murise, iar informația nu-i mai era foarte utilă. Ce i s-a părut interesant, în schimb, era că aproape toate religiile lumii credeau în existența Iadului, chiar dacă nu-l numeau așa, iar multe dintre ele aveau nume diferite pentru entitatea despre care se credea că îl conduce: Satana, Yanluo Wang, Yamaraj. Singurul lucru cu care toată lumea părea să fie de acord era că Iadul nu era un loc foarte vesel și cu siguranță nu era un loc în care să-ți dorești să ajungi.

O oră mai târziu, Samuel s-a oprit din a căuta. Era frustrat. Voia răspunsuri. Voia să știe care era următorul pas.

Voia să o oprească pe doamna Abernathy înainte ca aceasta să deschidă porțile.

∵

Doamna Johnson încerca să-și dea seama dacă două conserve mici de fasole fiartă aveau un preț mai bun decât o conservă mare, când o siluetă s-a apropiat de ea. Era doamna Abernathy.

— Bună ziua, doamnă Johnson, a spus doamna Abernathy. Ce bine îmi pare să vă văd!

Doamna Johnson nu înțelegea de ce îi părea atât de bine doamnei Abernathy că o vede. Ea și doamna Abernathy abia dacă se cunoșteau, și nu își adresaseră niciodată mai mult de un salut politicos pe stradă.[26]

---

[26] Adulții spun multe lucruri pe care nu le prea cred, de obicei doar pentru a fi politicoși, ceea ce nu e un lucru foarte rău. Mai spun uneori chiar opusul a ceea ce gândesc de fapt; spre exemplu:

— Păi, și mie-mi pare bine să vă văd, a mințit doamna Johnson.

Ceva din înfățișarea doamnei Abernathy o făcea să se simtă neliniștită. De fapt, acum, că se gândea mai bine, erau destul de multe chestii în neregulă cu femeia care stătea în fața ei. Purta o haină neagră de catifea, care era mult prea frumoasă pentru mersul la cumpărături, în afara cazului în care voiai să cumperi o haină și mai frumoasă de catifea sau voiai să-l impresionezi pe vânzător. Pielea ei, deși foarte palidă, chiar mai palidă decât își aducea aminte doamna Johnson de la ultimele dăți când s-au intersectat, avea o tentă albăstruie, iar venele se vedeau mult mai pronunțat pe sub piele. Ochii îi erau, de asemenea, foarte albaștri. În ei părea să pâlpâie un foc slab, ca într-un șemineu. Doamna Abernathy era dată cu o cantitate enormă dintr-un parfum puternic, dar tot se mai simțea și un miros puțin ciudat, și în niciun caz plăcut.

Atunci când doamna Johnson a privit-o pe doamna Abernathy și i-a inhalat parfumul, a simțit că i se face somn. Ochii aceia o trăgeau spre ei, iar focul lor a devenit mai intens.

— Ce mai face minunatul dumneavoastră fiu? a întrebat doamna Abernathy. Samuel îl cheamă, așa este?

— Da, i-a răspuns doamna Johnson, care nu-și aducea aminte ca să-l fi numit vreodată cineva pe Samuel „minunat”. Samuel.

— Mă întrebam dacă a adus vreodată vorba de mine. Doamna Johnson a auzit cum îi ies cuvintele din gură, înainte să conștientizeze că le gândea.

— Da, de ce? a întrebat ea. A vorbit despre dumneavoastră chiar în dimineața asta.

Doamna Abernathy a zâmbit, dar expresia zâmbitoare i-a dispărut undeva în jurul nărilor.

— Și ce a spus?

— Părea să fie convins că…

— Da?

— … că încercați să…

---

1. „Adevărul fie spus…”, care înseamnă „urmează să te mint în față”.
2. „Înțeleg ce îmi spui…”, care înseamnă „Văd că vorbești, dar nu te ascult și oricum nu sunt de acord cu tine”.
3. „Nu vreau să fiu nesimțit, dar…”, care înseamnă „O să fiu nesimțit”. Există anumiți oameni care folosesc formulările astea mai des ca oricine altcineva și care ajung să se pricepă la a le folosi pentru a evita unele întrebări sau pentru a nu spune întregul adevăr. Oamenii ăștia sunt cunoscuți sub denumirea de „politicieni”.

— Continuați.

— … să deschideți…

Doamna Abernathy se aplecase deja foarte mult spre doamna Johnson. Respirația doamnei Abernathy duhnea, iar dinții îi erau galbeni. Avea un ruj de un roșu-aprins, puțin întins. De fapt, i-a trecut prin minte doamnei Johnson, parcă arăta ca sângele. A întrezărit pentru o secundă limba doamnei Abernathy și ar fi putut să jure că era bifurcată, ca limba unui șarpe.

— … porți…

— Care porți? a zis doamna Abernathy. *Care* porți?

A întins mâna spre doamna Johnson, strângând-o de umăr. Unghiile i-au intrat în brațul acesteia, făcând-o să se crispeze de durere.

Durerea a fost de ajuns pentru a o scoate pe doamna Johnson din acea năuceală. S-a dat un pas în spate și a început să clipească des, dezmeticindu-se. Când a deschis din nou ochii, doamna Abernathy stătea mai departe de ea, cu o expresie ciudată de neliniște pe față.

Oricât de mult a încercat, doamna Johnson nu a reușit să-și aducă aminte despre ce au vorbit. Ceva despre Samuel, s-a gândit ea, dar ce?

— Sunteți în regulă, doamnă Johnson? a întrebat doamna Abernathy. Pare că vă e puțin cam rău.

— Nu, sunt în regulă, a spus doamna Johnson, deși nu se simțea deloc bine.

Încă putea mirosi parfumul doamnei Abernathy și, din păcate, putea simți și mirosul care ar fi trebuit să fie mascat de acel parfum. Voia ca doamna Abernathy să plece de acolo. De fapt, simțea că era foarte important să stea cât mai departe posibil de doamna Abernathy.

— Aveți grijă, pe curând! a zis doamna Abernathy. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. Ar trebui s-o facem mai des.

— Da, a spus doamna Johnson, care, de fapt, gândea un „nu” hotărât.

Nu, nu, nu, nu, nu.

∵

Când a ajuns acasă, Samuel stătea la masa din bucătărie, desenând cu niște creioane colorate pe o foaie. A ascuns-o când ea a intrat în cameră, dar mama lui a întrezărit un cerc albastru.

Samuel a privit-o îngrijorat.

— Mama, ești bine?

— Da, dragă. De ce întrebi?

— Pari bolnavă.

Doamna Johnson a aruncat o privire în oglinda de lângă chiuvetă.

— Da, a zis ea. Cred că ai dreptate.

S-a întors spre Samuel.

— M-am întâlnit cu... a început ea să zică, apoi s-a oprit.

Nu putea să-și aducă aminte cu cine s-a întâlnit. O femeie? Da, o femeie, dar nu-i venea în minte numele ei. Apoi n-a mai fost sigură nici măcar de faptul că a fost o femeie, iar peste câteva secunde nu mai era sigură dacă se întâlnise cu cineva sau nu. De parcă mintea ei era o casă enormă, iar cineva stingea luminile în toate camerele, una câte una.

— Cu cine te-ai întâlnit, mamă? a întrebat Samuel.

— Eu... nu mai știu, a spus doamna Johnson. Cred că o să mă duc să mă întind puțin.

Doamna Johnson a început să se întrebe dacă nu cumva începea să aibă vreo problemă serioasă. Cu o zi înainte, putea jura că a auzit o voce din debaraua de sub scări, în timp ce punea aspiratorul la locul lui și se grăbea să se întâlnească cu prietenii ei.

A ieșit din bucătărie, iar Samuel a auzit-o urcând la etaj. Când s-a dus să vadă cum se mai simte, mama lui adormise deja. Își mișca buzele, iar Samuel s-a gândit că probabil visa urât. S-a întrebat dacă ar trebui să-i sune vreun prieten, poate pe mătușa Betty din susul străzii, apoi a hotărât să-și supravegheze el singur mama, mai atent ca de obicei. Acum avea să o lase să doarmă.

Samuel s-a întors la parter și și-a terminat desenul. A lucrat foarte încet și atent, încercând să recreeze cu exactitate ceea ce văzuse în subsolul familiei Abernathy. Era al treilea desen de acest gen pe care îl făcea. Le aruncase pe primele două la gunoi, pentru că nu erau suficient de exacte, dar acesta era mai bun. Era aproape corect sau, în orice caz, cât de apropiat de realitate putea fi. De la distanță arăta mai mult ca o fotografie decât ca un desen, pentru că, dacă exista ceva la care se pricepea Samuel, acel ceva era arta.

Când a terminat, l-a ascuns cu grijă în atlasul lui. Avea să i-l

arate cuiva. Trebuia doar să se hotărască cine avea să fie acel cineva.

∵

Doamna Johnson nu s-a trezit până seara târziu. Samuel a rămas la parter și s-a uitat la televizor, presupunând că pe mama lui n-ar deranja-o, în ciuda a ceea ce spusese mai devreme. După ceva timp s-a plictisit și a făcut alt lucru pe care nu avea voie să-l facă.

S-a dus în garajul din spatele casei ca să stea în mașina tatălui lui.

Acel Aston Martin DB4 Coupe din 1961, era mândria și bucuria tatălui său, iar Samuel a apucat să meargă doar în câteva călătorii cu ea înainte ca tatăl lui să plece, și chiar și atunci pe tatăl lui părea să-l irite puțin prezența lui Samuel, ca un copil forțat să lase alt copil să se joace cu jucăria lui preferată. Pentru că tatăl lui acum trăia într-un apartament din nordul țării care nu avea garaj, a decis să-și lase momentan mașina în Biddlecombe. Samuel era într-un fel mulțumit, fiindcă asta însemna că tatăl lui s-ar putea întoarce acasă la un moment dat. Dacă ar fi luat și mașina acolo, n-ar mai fi rămas nimic din el. Ar fi fost un semn, s-a gândit Samuel, că mariajul se terminase, iar acum au rămas doar el și mama lui.

Când s-a trezit doamna Johnson, au comandat pizza, dar ea nu a reușit să și-o termine pe a ei și s-a dus din nou la culcare. De fiecare dată când încerca să-și aducă aminte ce se întâmplase la supermarket, începea să o doară capul și să simtă niște mirosuri amestecate, un parfum și un miros urât de putrefacție, care nu putea fi ascuns prea mult timp de acel parfum.

În acea seară, doamna Johnson a avut coșmaruri, dar au fost doar coșmaruri.

Visele urâte ale lui Samuel Johnson, pe de altă parte, au devenit realitate.

10.

În care aflăm despre dificultățile pe care le poți avea dacă ești un demon fără formă

Samuel s-a trezit și a observat că are un monstru sub pat. Nu vreau să spun că *i s-a părut* că are un monstru sub pat, așa cum li se întâmplă multor băieței sau fetițe; Samuel nu mai era un copil mic și se obișnuise de ceva timp cu ideea că, cel mai probabil, monștrii nu locuiau în spațiile de sub paturile oamenilor. Nu-și făcea griji, mai ales că sub patul lui nu avea cum să dea de vreun monstru, fiindcă nu exista niciun centimetru pătrat din acel spațiu care să nu fi fost ocupat de jocuri, pantofi, ambalaje de dulciuri, machete neterminate de avioane și o cutie mare cu soldăței, pe care Samuel nu-i mai scosese de mult de sub pat, dar pe care încă nu se îndura să-i arunce, fiindcă nu știai niciodată când puteai să ai nevoie de ei.

Acum, toate acele obiecte erau împrăștiate pe podeaua dormitorului său, iar de sub patul lui se auzea ceva care semăna cu sunetul unor jeleuri aruncate de colo-colo de o trupă de jongleri în miniatură. În plus, Boswell stătea în pat, tremurând și mârâind.

Samuel a simțit că îi vine să strănute. A încercat fiecare șiretlic pe care-l știa că să îi treacă senzația. S-a ținut de nas. A tras adânc aer în piept. Și-a atins cu vârful limbii dinții de sus, așa cum făceau samuraii japonezi atunci când nu voiau ca inamicii să le afle poziția, dar toate au fost în zadar.

Samuel a strănutat. S-a auzit de parcă ar fi decolat o rachetă. Toate sunetele și mișcările de sub pat au încetat instant.

Samuel și-a ținut respirația și a ascultat atent. Avea neplăcuta senzație că o creatură foarte gelatinoasă își ținea și ea respirația, în cazul în care știa să respire. Iar dacă nu făcea asta, cu siguranță asculta și ea.

Poate că a fost doar în capul meu, s-a gândit Samuel, chiar dacă știa că nu era așa. Nu ai cum să-ți imaginezi ceva plescăind sub patul tău. Ori a plescăit, ori nu, și cu siguranță a

plescăit ceva.

S-a uitat în jurul lui și a văzut o șosetă aruncată pe jos la marginea patului. Curios de ce urma să se întâmple, s-a aplecat și a luat șoseta, apoi a legănat-o de câteva ori la marginea saltelei și i-a dat drumul. O chestie lungă și roz, care ar fi putut fi o limbă sau un braț, sau chiar și un picior, a apucat șoseta și a tras-o sub pat. Samuel a auzit un clefăit, apoi șoseta a fost scuipată, iar cineva a zis un „Îhhhhhh!”, scârbit.

— Cine-i acolo? a zis Samuel.

Nu i-a răspuns nimeni.

— Știu că ești acolo jos.

Nu a primit din nou niciun răspuns.

— Ascultă, situația asta e penibilă, a spus Samuel. Eu nu mă dau jos din patul ăsta. Poți să rămâi acolo cât vrei tu. N-are să se întâmple.

A numărat în minte până la cinci și a auzit un oftat de sub saltea.

— De unde ai știut? a întrebat o voce.

— Am auzit un sunet de parcă cineva călca prin noroi.

— Ah. Sunt destul de nou. Încă n-am căpătat îndemânarea necesară. M-ai păcălit când ai făcut chestia aia cu șoseta. Foarte inteligent trucul. A avut un gust oribil. Trebuie să faci ceva cu picioarele alea ale tale. Pun pariu că miros oribil.

— E una dintre șosetele mele de sport. Cred că era de ceva timp acolo.

— Păi, bănuiesc că asta e explicația, totuși… ai putea să asfixiezi pe cineva cu așa o șosetă. Armă letală, șoseta aia. Deja îmi e puțin cam rău.

— Asta și meritai, a spus Samuel. N-ar trebui să stai pe sub paturile oamenilor.

— Până la urmă, asta-i sarcina mea, nu-i așa?

— Nu-i o sarcină prea bună.

— De acord, dar încearcă tu să fii un demon fără formă în zilele noastre. De parcă aș putea să mă angajez ca îngrijitor de câini sau să le cânt copiilor ca să adoarmă. Practic vorbind, am de ales între asta și nimic.

— Cum adică nu ai formă?

Demonul și-a dres vocea.

— Tehnic vorbind, sunt o entitate făcută din ectoplasmă care-și schimbă forma…

— Adică? a întrebat Samuel nerăbdător.

— Adică, a continuat demonul puțin cam enervat, dacă-mi dai voie să îmi termin ideea, un demon capabil să preia forma și mărimea aproape oricărei ființe, datorită vibrațiilor psihice transmise de victima sa.

— M-ai pierdut, a spus Samuel.

— Ah, uite, nu-i așa complicat. Eu trebuie să mă transform în chestia de care îți este cel mai frică. Am ales nebunia asta cu tentaculul enorm și lipicios pentru că e un clasic, nu-i așa?

— E? a întrebat Samuel. Deci arăți cam ca o caracatiță, nu?

— Un pic, cred, a recunoscut demonul.

— Îmi plac destul de mult caracatițiii.

— Caracatițele, l-a corectat demonul. Vă învață ceva la școala aia?

— Nu-i nevoie să fii nepoliticos, a spus Samuel.

— Sunt un *demon.* Ce ai vrea să fiu? O prezență agreabilă? Să te bag în pat și să-ți citesc o poveste? Nu ești prea isteț, așa-i?

— Nu, tu nu ești prea deștept, având în vedere că ai venit aici în mijlocul nopții și te-ai lăsat păcălit de o șosetă veche. *Și* nici nu te-ai transformat în ceva care să mă sperie. Arăți ca o caracatiță.

— *Semăn* cu o caracatiță, a spus demonul. Dar sunt mai înfricoșător. Cred. E greu să-mi dau seama aici jos.

— Mă rog, a spus Samuel. Dacă transformarea asta are loc pe baza vibrațiilor psihice, cum de nu ai luat altă formă?

Demonul a bolborosit ceva.

— Scuză-mă, te rog, a zis Samuel. Nu te-am auzit prea bine.

— Am spus că nu mă pricep la vibrațiile psihice.

Demonul părea stânjenit.

— De ce nu?

— Fiindcă e foarte dificil, de aia. Încearcă tu, să vedem cât noroc ai.

— Deci tu preiei o formă la întâmplare și speri să fie înfricoșătoare? Sincer să fiu, e cam neglijent din partea ta.

— Ascultă, e prima dată când fac asta, a spus demonul. Fericit? E. Prima. Dată. Și trebuie să-ți spun că m-ai insultat destul de tare. Nu mă ajuți deloc, să știi.

— Nici nu aș avea de ce să te ajut, a spus Samuel. Ce sens ar avea să fac asta?

— Ziceam și eu așa, a zis demonul.

Samuel l-a auzit pufnind disprețuitor.

— Bine, a spus Samuel. Nu-mi prea plac păianjenii.

— Serios? a întrebat demonul.

— Da.

— N-o spui doar așa?

— Nu, chiar nu-mi plac mai deloc. De ce nu începi cu asta și vedem cum te descurci?

— Ah, așa fac. Mersi mult de tot. Ce drăguț din partea ta! Stai o clipă, da?

— Nicio problemă.

— Perfect. Îți sunt recunoscător. Să nu pleci nicăieri.

— Nici nu m-aș fi gândit la asta, a spus Samuel.

A stat pe pat, fredonând un cântec și mângâindu-l pe Boswell. De sub saltea se auzeau tot felul de sunete care semănau cu niște plescăituri și câte un geamăt ocazional din cauza efortului. Până la urmă, s-a lăsat tăcerea.

— Ăăă, am o întrebare, a spus demonul.

— Da?

— Păianjenii au urechi?

— Urechi?

— Știi tu, chestiile alea mari care atârnă.

— Nu. Simt vibrațiile cu ajutorul firelor de păr de pe picioare.

— În regulă, în regulă. N-aveam nevoie să-mi ții un discurs. Era o simplă întrebare.

S-a lăsat din nou tăcerea.

— Atunci cum se numesc chestiile alea cu urechi mari care atârnă? a spus demonul.

Samuel s-a gândit la întrebare.

— Elefanți? a întrebat el.

— Elefanți! Asta voiam să zic. În regulă, îți e frică de ei?

— Nu, a spus Samuel.

— Ahhhh, a zis demonul. Renunț. Hai să lăsăm deoparte toată chestia asta cu schimbarea formei. Doar coboară din pat, ca să terminăm odată cu chestia asta!

Samuel nu s-a mișcat.

— Ce o să faci dacă voi coborî din pat?

— Păi, aș putea să te mănânc sau să te târăsc în adâncurile Iadului, iar nimeni nu va mai auzi de tine vreodată. Depinde.

— Depinde de ce?

— De mai multe lucruri: igiena, pentru început. După ce am

simțit ce gust are șoseta aia, nu țin neapărat să gust nicio parte din tine, să fiu cinstit, deci mă tem că va trebui să aplic a doua variantă în cazul tău.

— Dar nu vreau să ajung în adâncurile Iadului.

— *Nimeni* nu vrea să ajungă în adâncurile Iadului. Eu sunt un demon, și tot nu vreau să ajung acolo. Cam asta e și ideea, nu crezi? Dacă ți-aș fi spus că te duc într-o vacanță frumoasă sau într-o excursie la grădina zoologică, n-ar fi cine știe ce amenințare, nu-i așa?

— Dar de ce trebuie să mă târăști în adâncurile Iadului?

— Astea-s ordinele.

— Ordinele cui?

— Nu pot să-ți zic.

— Nu poți să îmi spui sau nu vrei?

— Ambele.

— De ce nu?

— Ea nu ar vrea să-ți spun.

— Doamna Abernathy?

Demonul nu a răspuns.

— Ah, haide, știu că despre ea vorbeai, a spus Samuel. Deja te-ai cam dat de gol.

— Bine, atunci, a zis demonul. Despre ea era vorba. Fericit?

— Nu chiar. Tot nu vreau să fiu târât în adâncurile Iadului.

— Atunci am dat de ceea ce poate fi numit un impas, i-a răspuns demonul.

— Cât de mult timp poți sta acolo jos?

— Trebuie să dispar cum apare prima rază de soare. Astea-s regulile, așa cum nici nu pot să te înșfac decât dacă pui piciorul pe podea.

— Deci dacă rămân aici, nu mă poți atinge?

— Tocmai ce am zis asta, nu mă asculți? Mi-aș fi dorit eu să pot. Toată treaba asta ar merge mult mai ușor, îți garantez.

— Atunci o să rămân aici.

— Minunat. Așa să faci.

Samuel și-a încrucișat brațele la piept și a fixat cu privirea peretele din fața lui. A auzit de sub pat ceva care suna de parcă niște tentacule se încrucișau și ele. Multe tentacule.

— Totuși, nu prea mai are rost să rămâi pe aici, dacă nu o să ating podeaua, nu crezi? a zis Samuel.

Demonul s-a gândit la ce i s-a spus.

— Bănuiesc că nu, a spus el.

— Atunci de ce nu pleci? Nu cred că stai într-o poziție foarte comodă acolo.

— Nu stau. Mai și miroase ciudat. Și mă și împunge ceva.

Samuel a auzit niște bufnituri de sub pat, iar peste câteva momente un soldățel de jucărie rătăcit a zburat în cealaltă parte a camerei și s-a izbit de ușa dulapului.

— Nu cred că vrei să știi unde-mi intra chestia aia, a spus demonul.

— Mă rog, a spus Samuel. Ai de gând să pleci?

— Nu prea am ce altceva să fac, a spus demonul, dacă nu ai de gând să cooperezi.

— Călătorie sprâncenată, în cazul ăsta! a zis Samuel.

— Bine. Pa!

Pleoscăitul s-a mai repetat de câteva ori, apoi s-a lăsat liniștea.

— Ești tot acolo, nu-i așa? a întrebat Samuel.

— Nu, a zis o voce slabă, puțin rușinată.

— Mincinosule!

— Bine, o să plec. Dar nu știu ce ar trebui să-i spun ei.

— Nu-i spune nimic. Ascunde-te până răsare soarele, apoi spune-i că nu m-ai putut trezi, deși ai încercat toată noaptea.

— S-ar putea să meargă, a spus demonul. Chiar s-ar putea să meargă. Promiți să nu te ridici din pat nici ca să mergi până la baie?

— Jur!

— Nu am ce să-ți cer mai mult de-atât, a spus demonul. Păi, mi-a plăcut să fac afaceri cu tine. N-a fost nimic personal, să știi. Doar urmam ordinele.

— Nu ai de gând să te întorci, nu?

— Ah, nu, nu prea cred. Și-a consumat prea multă putere invocându-mă. Nu cred că va încerca din nou să facă asta. Are o groază de chestii pe cap, mai ales că se mai și chinuie să țină portalul deschis. Foarte instabil, portalul ăla. Cineva s-ar putea răni dacă nu are grijă. Totuși, s-ar putea să se gândească la alt mod prin care să scape de tine. Sau s-ar putea să n-o facă. În curând nu va mai conta nimic din toate astea, oricum.

— De ce? a întrebat Samuel.

— Sfârșitul lumii, a spus demonul. Nu va mai rămâne niciun pat sub care să ne ascundem.

S-a auzit un *pleosc*, un *puf* și a dispărut.

11.

În care îi întâlnim din nou pe cercetători

N-a fost niciodată semn bun atunci când cineva a băgat capul în biroul șefului, cu o expresie îngrijorată pe față și cu o foaie în mână care, dacă ar fi avut gură, ar fi țipat foarte tare „E de rău! E de foarte rău! Fugi!”

De aceea, atunci când profesorul Stefan[27], șeful departamentului de fizică moleculară de la CERN, l-a văzut pe profesorul Hilbert plimbându-se neliniștit în pragul ușii lui, având în același timp a) o expresie îngrijorată; și b) o foaie care, în ciuda faptului că era albă, iar pe ea erau doar niște șiruri de numere și o diagramă, reușea și ea să pară îngrijorată, a început să se simtă și el puțin îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, Hilbert? a întrebat profesorul Stefan pe tonul folosit de obicei de o persoană care chiar nu vrea să știe ce s-a întâmplat.

— E vorba despre portal, a spus profesorul Hilbert. Îi plăcuse întotdeauna cum sună acel cuvânt, care era integrat în teoriile lui despre univers. În orice caz, având în vedere că nimeni nu știa cu siguranță despre ce fusese vorba, putea să-i spună cum voia el.

— Deci ai aflat despre ce a fost vorba?

— Nu, nu chiar.

— Știi dacă acum se mai întâmplă ceva?

— Nu suntem siguri.

— Măcar ți-ai dat seama dacă s-a deschis cu adevărat un portal?

— Ah, știm că s-a deschis, a spus profesorul Hilbert. Partea aia e cea ușoară.

— Deci ați *dovedit* că există.

Profesorului Stefan îi plăcea ca lucrurile să fie susținute de dovezi înainte să le accepte existența. Asta îl făcea un om de știință bun, deși fără prea multă imaginație.

---

[27] Josef Stefan, fizician austriac care a enunțat o lege termodinamică ce îi poartă numele (N. red.).

— Ăăă, nu. Dar suntem ferm convinși că ar putea să existe. Un portal a fost deschis și încă nu s-a închis, nu în totalitate.

— Cum poți știi asta dacă nu îl poți găsi?

Pe fața profesorului Hilbert a apărut un zâmbet enorm de satisfacție.

— Pentru că îl putem auzi când vorbește, a zis el.

∵

Dacă asculți cu destulă atenție, aproape că nu poți spune că există acel ceva numit liniște: există doar niște sunete care momentan nu se aud foarte tare. Ah, da, în spațiu nimeni nu te poate auzi dacă țipi sau dacă faci o navă enormă să explodeze, pentru că în spațiu e vid, iar sunetul nu poate să călătorească în vid (deși gândiți-vă cât de plictisitoare ar fi majoritatea filmelor SF dacă nu ar exista explozii, așa că nu-i băgați în seamă pe cei care critică filmele *Star Wars* pentru că se poate auzi cum explodează la final – îmi pare rău că v-am stricat surpriza), dar în afara acestei situații, există zgomote peste tot în jurul nostru, chiar dacă nu le putem auzi prea bine. Însă zgomotele nu sunt la fel ca sunetele; zgomotele sunt haotice și dezorganizate, iar sunetele sunt *emise.*

Departe, în centrul de comandă al LHC-ului, o grămadă de cercetători erau înghesuiți în jurul unui ecran. Pe ecran era o reprezentare vizuală a ceea ce se întâmplase în noaptea în care acceleratorul de particule s-a defectat. Cercetătorii recreaseră cu migală circumstanțele din acea seară, reconstruind codurile pierdute și rescrise și încercaseră fără succes să depisteze traiectoria particulei necunoscute de energie, care acum era redată pe ecran sub forma unei spirale care se rotea încet.

— Deci asta credeți voi că s-a întâmplat cu acceleratorul nostru de particule, a spus Stefan.

— Încă se întâmplă, a spus Hilbert.

— Poftim? Dar am oprit acceleratorul de particule.

— Știu, dar bănuiesc că puteți spune că stricăciunea, dacă asta este, a avut loc deja. Cred, și pun accentul pe cuvântul „cred”, că din acceleratorul de particule a rezultat atât de multă energie, încât, cumva, s-a creat o gaură între lumea noastră și, în lipsa unui termen mai bun, un alt loc. Când am închis acceleratorul, am oprit sursa de energie. Portalul s-a închis, dar nu complet. A rămas o gaură de ac acolo unde fusese un tunel, dar este încă acolo. Ascultați.

Lângă ecran se afla o boxă, care în acel moment emitea un sunet ca de electricitate statică.

— Nu se aude nimic, a spus profesorul Stefan.

Acel sunet s-a transformat pentru câteva clipe într-un fâsâit, ca un fel de răspuns la cuvintele profesorului.

— Voiam să auziți acel semnal, înainte să umblăm la el, i-a explicat profesorul Hilbert.

— Semnal? a întrebat Stefan.

— De fapt, voce, a spus profesorul Hilbert, apăsând pe un buton.

Acel sunet a fost înlocuit de ceva care, trebuia să recunoască și profesorul Stefan, semăna destul de mult cu vocea joasă a cuiva care șoptea. Se simțea de parcă asculta bălmăjelile unui nebun într-o limbă străină, ale cuiva care petrecuse prea mult timp încuiat într-un loc întunecat și care era furios pe toți cei care erau responsabili pentru închiderea lui acolo. I-a dat profesorului, care nu era, cum am stabilit deja, chiar cea mai imaginativă persoană, o senzație foarte ciudată la nivelul stomacului. Asupra celorlalți, sunetul nu a avut un efect atât de deranjant. Majoritatea păreau chiar entuziasmați. Doctorul Carruthers[28] avea dificultăți în a-și ține nemișcată cana cu ceai pe farfuriuță, atât de entuziasmat era.

Profesorul Stefan s-a aplecat încruntat spre boxă.

— Orice ar fi, pare să spună aceeași chestie încontinuu. Sunteți siguri că nu încearcă cineva să ne facă o farsă? Poate e un virus în sistem.

Hilbert a clătinat din cap.

— Nu e în sistem. Am verificat.

— Păi, ce vrea să spună, atunci?

Profesorul Hilbert părea derutat.

— Asta-i chestia, a spus el. E o limbă cunoscută. Am rugat pe cineva să o examineze îndeaproape. E aramaica veche, care se vorbea prin anul 1000 î.Hr. Ne-am dat seama că limba încorporată în codul nostru e și ea o versiune a aceleiași limbi.

— Deci vine de undeva de pe Pământ?

— Nu, a spus profesorul Hilbert.

A arătat cu degetul spre reprezentarea Evenimentului.

— Vine cu siguranță de la cineva care se află de cealaltă parte

---

[28] Aluzie la Peter Carruthers, filosof al minții umane, cu cercetări în domeniul legăturilor acesteia cu limbajul. (N. red.).

a chestiei ăleia. Profesore, s-ar putea să fi dovedit existența multiversului.

Stefan părea să aibă dubii.

— Dar ce vrea să spună? a repetat el.

Profesorul Hilbert a înghițit în sec. Fruntea i s-a încrețit din cauza a ceva care arăta a îngrijorare.

— Credem că spune „Temeți-vă de mine...”

12.

În care ne întâlnim încă odată cu Nurd cel fără noroc, care va face o altă călătorie neașteptată

Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, își petrecuse mult timp gândindu-se la experiențele sale recente. Dat fiind că nu avea prea multe subiecte la care să se gândească, în afară de dilema dacă nu cumva Wormwood pare mai râios ca de obicei sau de constatarea „Vai, Doamne, cât de plictisitor e totul pe-aici!”, aceasta era o schimbare plăcută.

Printre temele sale de gândire se număra și mărimea lui. Era oare, s-a întrebat Nurd, foarte, foarte mic, atât de mic, încât putea fi strivit de ceea ce el bănuia a fi un fel de mecanism? Nu-și mai pusese niciodată întrebări în legătură cu asta, având în vedere că demonii aveau toate formele și mărimile. Desigur, unii dintre ei puteau avea ei înșiși mai multe forme sau mărimi, cum ar fi O'Dear, Demonul Celor Care se Uită în Oglindă și se Văd Mai Grași Decât Sunt, și geamănul lui, O'Really, Demonul Celor Care se Uită în Oglindă și se Cred Mai Slabi Decât Sunt.

O grămadă de demoni erau puțin mai mult decât niște ființe eterice, norișori de răutate care pluteau prin lume ca niște gânduri urâte într-o minte întunecată de furie. Unii își alegeau forme fizice doar ca să se poată agăța de unele obiecte, lucru care făcea pauzele de ceai mult mai satisfăcătoare. Altora, forma le era dată de însuși Marele Malefic, pentru a-i îndeplini misiunile necurate.[29]

Nurd nu era la curent cu planurile Marelui Malefic de a cuceri Pământul. Foarte puțini cunoșteau aceste planuri, în afară de cei care îi erau foarte apropiați. Marele Malefic fusese captiv în Iad timp o perioadă incredibil de lungă, exilat în acel loc pustiu doar

[29] Să fii infam înseamnă să fii foarte rău, dar și viclean. Dacă plănuiți să fiți infami, informați-vă puțin și intrați-vă în rol: îmbrăcați-vă în negru; purtați o pălărie, de preferat una cu bor foarte lat și fără flori; v-ați putea lăsa și o mustață pe care să o răsuciți între degete. Ar fi indicat și să vă puneți la punct un râs gutural și sinistru, ca să marcați momentele în care sunteți infam. Cunoașteți cu siguranță genul ăla de râs: „AHAHAHAHAHAHA!“ Asta vreau să spun.

cu tovarășii săi demoni alături de el. Reușise să-și creeze un regat al său, dar era un regat format din stânci, noroi și durere. Era greu să-l învinovățești că voia să părăsească acel loc.

Marele Malefic era extrem de furios și incredibil de crud, iar lucrul pe care îl ura cel mai mult erau oamenii. Oamenii aveau copaci, flori și libelule. Aveau câini, mingi de fotbal și zile de vară. În plus, erau liberi să facă orice aveau chef unde aveau chef și, cât timp nu răneau pe altcineva sau nu încălcau legea, duceau o viață bună. Marele Malefic nu voia nimic mai mult decât să le aducă sfârșitul, preferabil un sfârșit care includea bocete și țipete, focuri mari și demoni cu furci care împungeau oameni cărora nu le plăcea să fie împunși.

Chiar dacă Nurd era un demon, Marele Malefic îl înspăimânta teribil. Dacă Nurd ar fi fost Marele Malefic, i-ar fi fost frică să se privească în oglindă, atât de înspăimântător era Marele Malefic. *Marele Malefic probabil că nici măcar nu* are *o reflexie,* s-a gândit Nurd. *Oricărei oglinzi i-ar fi prea frică să o arate.*

Nurd a fixat Pustietatea cu privirea. Oricare alt loc era mai bun ca acela. Dacă ar fi putut ajunge în Locul Oamenilor, atunci l-ar putea stăpâni așa cum voia el și probabil ar fi mult mai îngăduitor la acest capitol decât Marele Malefic, după ce s-ar descărca puțin cu ajutorul unor mingi de foc și al terifierii întregii populații.

Dar trebuia să fie pregătit pentru această călătorie, dacă avea să se întâmple din nou. A încercat să-și aducă aminte ce senzații a experimentat în timp ce a fost tras dintr-o lume în alta, dar nu a reușit. Fusese atât de derutat și de înfricoșat, încât călătoria se terminase înainte ca el să-și dea seama că a început, apoi cineva, să nu uităm, s-a gândit să scape un obiect foarte greu pe el, iar acela a fost sfârșitul întâmplării.

S-a străduit să-și aducă aminte dacă i se dăduse vreun indiciu că avea să dispară dintr-un loc și să reapară la scurt timp în altul și a ajuns la concluzia că au început să-l mănânce vârfurile degetelor foarte tare cu câteva secunde înainte să pornească în excursia sa neanticipată.

De fapt, avuse aceeași senzație pe care o avea și acum.

Vai!

Vai, Doamne!

Nurd abia a apucat să se concentreze și să-și mărească rapid corpul înainte să se audă un pocnet puternic, iar el să dispară de

pe tron.

* * *

Așa cum bănuia profesorul Hilbert, Marele Accelerator de Hadroni reușise, din cauza unei defecțiuni, să deschidă un tunel între lumea noastră și un loc complet necunoscut. Nu era chiar o gaură *neagră,* având în vedere că se supunea doar câtorva dintre legile fizicii care se aplică în găurile negre și le ignora grosolan pe celelalte, lucru care i-ar fi enervat teribil pe Einstein și pe alți oameni de știință ca el. Nu prea era nicio gaură de vierme, deși prezenta cam aceleași caracteristici. În orice caz, avea să funcționeze fără nicio problemă până când apărea o gaură neagră sau o gaură de vierme în peisaj.

Uite câteva informații în legătură cu găurile negre, de care ar fi bine să îți aduci aminte în cazul puțin probabil în care vei da nas în nas cu una. În primul rând, dacă un grup de cercetători foarte drăguți în halate albe te va întreba la un moment dat – da, chiar pe tine! – dacă vrei să fii norocosul care să intre într-o gaură neagră și să vadă ce se află de cealaltă parte a ei, ar fi o idee foarte bună ca tu – da, tu! – să-ți găsești altceva de făcut, preferabil într-un loc foarte îndepărtat și care nu are nici cea mai mică legătură cu lucruri ca găurile negre, costumele de astronaut sau cercetătorii cărora le lucesc ochii într-un mod neliniștitor.

Probabil că ți-ai dat deja seama și singur de lucrul ăsta, dacă ești o persoană inteligentă. Până la urmă, dacă a-ți băga capul (sau orice altă parte a corpului) într-o gaură neagră ar fi o idee atât de bună, atunci oamenii de știință ar sta la coadă ca să vadă cum e asta și nu ar bate pe nimeni pe umăr ca să-l invite să încerce în locul lor.

Ceea ce ne aduce la cea de-a doua informație despre găurile negre care merită notată: este foarte probabil să ai o viață incredibil de scurtă, deși memorabilă, dacă ai de gând să te joci cu așa ceva. S-ar putea să și existe o grămadă de chestii fascinante de cealaltă parte, dar e foarte improbabil să reușești să-i povestești cuiva despre asta. Forța gravitațională a unei găuri negre este supusă unor schimbări dramatice, așa că exact atunci când îți trec prin minte chestii ca „Uau, o gaură neagră. Ce vârtej interesant. Abia aștept să le povestesc oamenilor acelora drăguți despre asta!”, corpul tău va fi sfâșiat și comprimat într-un punct cu o densitate infinită.

Figura 1: Tu într-o gaură neagră

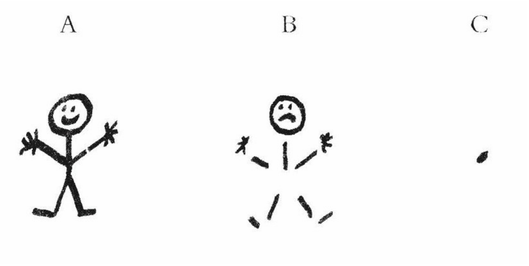

Desigur, s-ar putea să fii atât de norocos, încât să cazi într-o gaură neagră supermasivă, unde schimbările la care e supusă forța gravitațională sunt puțin mai mici. Și în acest caz vei ajunge să fii sfâșiat, dar mai încet, așa că s-ar putea să ai timp să te împaci cu ideea, înainte să fii comprimat în acel punct cu densitate infinită.

Totul depinde de sacrificiile pe care cineva e dispus să le facă în numele științei, până la urmă. E alegerea ta. Sincer să fiu, eu aș căuta o ocupație mai puțin riscantă dacă aș fi în locul tău, poate m-aș face contabil sau aș curăța dinții unor rechini albi enormi cu o scobitoare și niște ață dentară.

∵

În acest timp, Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități, învăța foarte multe despre natura acestor imitații de găuri negre, având în vedere că tocmai plonjase întruna.

Chiar nu ar fi vrut să facă asta, fiindcă avea senzația că acest tip de experiență nu poate aduce nimic bun. Era destul de sigur că se prăbușea, deși nu simțea că s-ar întâmpla asta, și că se apropia cu rapiditate de un punct îndepărtat și luminos care continua să rămână la fel de departe, ceea ce era foarte derutant.

A încercat cu toate forțele să se întoarcă în direcția din care venise, ca un înotător care înainta împotriva unui curent foarte puternic, dar uite un alt lucru interesant în legătură cu găurile astea negre: cu cât te chinui mai mult să te împotrivești forței uneia, cu atât mai repede vei ajunge la partea aceea cu sfâșiatul, comprimatul și restul chestiilor de genul ăsta, fiindcă spațiul și timpul sunt distorsionate.[30]

[30] Dacă ți s-a părut derutantă informația, să știi că nu-i așa de greu de înțeles. Un efect asemănător poate fi observat și pe Pământ. Cum ar fi atunci când n-ai învățat pentru un test la școală, iar cu cât îți dorești mai mult să fie amânat, cu atât pare să se apropie mai repede ora aceea. Lucrul acesta se aplică și programărilor la dentist,

Conștientizarea faptului că, în ciuda încercărilor sale de a se îndepărta de orice ar fi fost chestia aceea spre care cădea, tot se apropia de ea din ce în ce mai rapid i-a dat lui Nurd o durere de cap. Din fericire, era distras de la această durere de senzația că fiecare atom al ființei sale demonice era tras de mii de scăunele de tortură, fiecare dintre ele fiind dotat cu niște cârlige foarte ascuțite. Apoi acel tip de durere a dispărut, dar a fost înlocuit de senzația pe care ar putea s-o simtă o banană atunci când cineva o descojește, o ține pe verticală deasupra unei mese și o strivește cu o piatră.

Tocmai când Nurd începea să creadă că și-a găsit sfârșitul, toată durerea a dispărut și a simțit ceva sub picioare. Ochii i s-au închis, ca și când cineva l-ar fi tras de pleoape. A deschis un ochi cu grijă, apoi pe al doilea, apoi pe al treilea, pe care îl păstra pentru ocazii speciale.

Se afla în mijlocul unui drum, iar pe lângă el vâjâiau niște obiecte metalice care păreau să se miște cu niște viteze enorme. Unul dintre ele, a observat el, era foarte lucios, roșu și drăguț.

Nu știu ce este, și-a spus Nurd, *dar* vreau *și eu unul.*

A auzit un zgomot din spate. Se auzea foarte tare, ca urletul unei bestii enorme.

Nurd s-a întors exact la timp pentru a fi lovit în față de o versiune mult mai mare a acelor obiecte de metal.

∵

Samuel se uita în gol, pe fereastra dormitorului său. Încă nu se schimbase de pijamale și reflecta asupra evenimentelor din acea noapte. Spațiul de sub patul său rămăsese puțin unsuros de când verificase el ultima oară, la răsărit, dar în afară de asta nu exista niciun indiciu că un demon ocupase până de curând acel loc.

Se întreba dacă demonul se va întoarce, în ciuda protestelor acestuia, care susținea contrariul, când o ființă cu pielea verzuie, un cap mare și niște urechi ascuțite, care purta o

---

vizitelor făcute de Crăciun acelei mătuși pe care n-o suporți și clipelor în care aștepți ca mama ta să se întoarcă acasă în timp ce încerci să-i repari vaza preferată pe care tocmai ai spart-o. Un fenomen opus are loc atunci când aștepți cu nerăbdare unele evenimente, cum ar fi Crăciunul, ziua ta sau prima ninsoare din iarnă. Într-o zi, un copil foarte deștept va crea o ecuație pentru a explica lucrurile astea, iar alții chiar și mai deștepți se vor uita ciudat la el și se vor întreba de ce și-a bătut capul cu asta, când toată lumea înțelege instinctiv fenomenul.

pelerină roșie și niște bocanci butucănoși, i-a apărut brusc în fața ochilor, înconjurată de o lumină albastră. Creatura s-a uitat în jur, cu atenția distrasă de o mașină care a trecut pe lângă ea, apoi a fost lovită imediat de un camion. Lumina aceea albastră a apărut din nou pentru o miime de secundă, iar creatura a dispărut. Șoferul camionului a oprit, s-a dat jos din cabină, a încercat să găsească un cadavru și și-a continuat drumul repejor.

Samuel s-a gândit să-i povestească întâmplarea mamei lui, dar a hotărât că ar fi mai bine să o adauge în lista cu Lucruri Pe Care Probabil Nimeni Nu Le Va Crede Vreodată.

Cel puțin, nu până când va fi prea târziu.

∵

Între timp, în Pustietate, Wormwood se holba neîncrezător la tron, la coroană și la sceptru. Se afla încă o dată în fața acestei triple tentații, dar după ce se întâmplase ultima dată nu voia să pună iar stăpânire pe ele când (și dacă) Nurd avea să se întoarcă. Puteți să spuneți ce vreți despre Nurd – iar Wormwood le-a spus aproape pe toate printre dinți –, dar nu era chiar complet prost. Nu i-a scăpat din vedere faptul că, atunci când s-a rematerializat, după recenta sa dispariție, un demon râios îi purta coroana și îi flutura sceptrul. Odată ce Nurd și-a revenit din șocul provocat de acea întâmplare, Wormwood s-a ales cu câte o lovitură în plus pentru fiecare ofensă și cu încă una între ochi, pentru noroc. Wormwood a hotărât să mai aștepte până una-alta, dar nu și-a putut ascunde dezamăgirea atunci când, la scurt timp după dispariția sa, Nurd a reapărut, arătând ca o insectă care tocmai fusese lovită de cel mai mare plici creat vreodată.

— Și, cum v-a mers, înălțimea Voastră? a întrebat Wormwood.

— Nu incredibil de bine, adevărul fie spus, i-a răspuns Nurd.

Mai avea puțin și leșina, atunci când degetele de la mâini și de la picioare au început să-l furnice din nou.

— O, nu! a spus Nurd, pe care-l dureau atât de multe chestii, încât se întreba dacă nu cumva îi apăruseră mai multe părți ale corpului, doar așa, ca să-l doară.

— Abia am…

Și a dispărut din nou.

* * *

Dormitorul lui Samuel a fost luminat dintr-odată de un fulger

albastru, urmat de o mare bubuitură și de un miros de ouă arse. O ceață umedă a învăluit camera. Samuel s-a întins pe podea, urmat îndeaproape de Boswell, și a aruncat o privire peste marginea patului.

Ceața a început încet-încet să se evapore, dând în vileag prezența unei creaturi verzi îmbrăcate într-o mantie roșie. Creatura stătea cu un picior în sus și își acoperea fața cu mâinile, de parcă se aștepta să primească o lovitură dureroasă în orice clipă. Când acea lovitură n-a venit, s-a uitat speriată în jur printre degete, apoi a oftat ușurată.

— Uite, asta-i o schimbare plăcută, a zis el și a început să se relaxeze.

Din păcate, tot în acel moment Boswell a hotărât să-și facă simțită prezența, așa că a lătrat, iar nou-sositul a sărit pe un scaun și și-a acoperit din nou capul.

— Ce faci? a întrebat Samuel de după pat.

— Mă ascund, a spus creatura.

— De ce?

— Fiindcă, de fiecare dată când ajung în lumea asta, cineva sau ceva mă rănește. Sincer să fiu, începe să mă îngrijoreze situația.

Samuel s-a ridicat în picioare. Boswell, simțind că silueta de pe scaun nu era nici pe jumătate la fel de înspăimântătoare cum i se păruse la prima vedere, a testat terenul mârâind puțin și a fost mulțumit să vadă că acel personaj cu pielea verde a început să tremure.

— Nu cumva tocmai ai fost călcat de un camion? a întrebat Samuel.

— Asta m-a lovit? a spus Nurd. Nu am prea avut timp să fac schimb de amabilități cu el înainte să-mi dea un șut într-o altă dimensiune. Nerușinatul!

— *Ce* ești?

— Sunt un demon, i-a răspuns Nurd. Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități.

— Serios? a zis Samuel sceptic.

Hainele demonului arătau cam ponosite, iar Samuel nu credea că demonii se urcă pe scaune ca să scape de cățeluși.

— Ești sigur?

— Nu, sunt o cratiță, a șuierat Nurd nervos. Normal că sunt un demon.

A tușit.

— De fapt, sunt un demon foarte *important.*

S-a uitat la Samuel, care a ridicat din sprânceană.

— Ah, mă dau bătut, a spus Nurd. Nu, nu sunt important. Trăiesc în mijlocul pustiului cu o entitate enervantă pe nume Wormwood. Nimănui nu-i place de mine și nu am pic de putere. Mai bine?

— Bănuiesc, a zis Samuel. Cine te-a trimis aici?

— Nu m-a trimis nimeni. Pur și simplu am fost… tras aici. Într-un mod foarte dureros, aș putea adăuga.

Nurd i-a aruncat o privire urâtă lui Boswell.

— Ce-i chestia aia?

— E câinele meu. Îl cheamă Boswell. Iar eu sunt Samuel.

Boswell a dat din coadă la auzul numelui său, apoi, aducându-și aminte că trebuia să fie fioros, și-a arătat dinții și a mârâit din nou.

— Nu pare foarte fericit să mă vadă, a spus Nurd. Dar nimeni nu e, oricum.

— Păi, ai cam apărut așa, dintr-odată.

Nurd a oftat.

— Îmi pare rău pentru asta. Nu a fost vina mea. Te-ar deranja dacă nu mi-aș mai ascunde fața acum? Cred că am un cârcel.

Samuel avea instincte bune când venea vorba de oameni. Putea face diferența între un om bun și unul rău, de obicei chiar înainte ca acea persoană să apuce să vorbească. Chiar dacă experiența lui cu demonii era puțin mai limitată, ceva-i spunea că, deși Nurd nu era chiar bun – fiind demon, chestia asta nu avea cum să facă parte din fișa postului („Angajăm: demon. Trebuie să fie bun…”) –, nu era nici rău în adevăratul sens al cuvântului. Era doar el însuși, ca majoritatea oamenilor normali.

— În regulă, a spus Samuel, apoi a adăugat câteva cuvinte pe care le-a auzit într-un film polițist. Dar fără mișcări bruște.

— Plonjarea într-o altă dimensiune se pune? a întrebat Nurd.

— Nu.

— Bine atunci.

Nurd s-a așezat pe scaun și s-a uitat prin cameră.

— Drăguț loc.

— Mersi.

— L-ai decorat singur?

— Tata a făcut mai tot.

— Ah.

S-a lăsat liniștea pentru puțin timp.

— Dacă nu te superi că îți spun, nu pari foarte fericit, a spus Samuel.

— Cred că sunt în șoc, a zis Nurd. Ia să vezi tu cum e să fii smuls dintr-o dimensiune în alta, apoi să fii călcat de un camion, trimis din nou acasă timp de câteva clipe, cât să apuci să simți că te doare corpul, apoi să o iei de la capăt. Chestia asta nu creează o perspectivă sănătoasă asupra vieții, să știi.

Nurd și-a pus bărbia foarte mare în palme și s-a încruntat.

— În orice caz, a zis el, nici tu nu pari în al nouălea cer.

— Păi nu sunt, a spus Samuel. Tata ne-a părăsit, mama plânge în fiecare seară și cred că femeia care locuiește în josul străzii vrea să mă omoare. Ești sigur că nu ea te-a trimis?

— Sunt destul de sigur, i-a răspuns Nurd, iar pentru prima dată în foarte mulți ani a început să-i pară rău pentru altcineva în afară de el.

— Nu-i foarte frumos din partea ei.

— Nu, nu este.

— În fine, cum spuneam mai devreme, trăiesc în pustietate. Unde nu e nimic de văzut, nimic de făcut, iar eu și Wormwood am rămas fără subiecte de discutat. De fapt, călătoria asta interdimensională mi-a înseninat zilele fără sfârșit sau mi le-ar fi înseninat dacă nu aș fi fost lovit încontinuu de obiectele voastre de metal. Locul ăsta e *atât* de interesant.

S-a dus în dreptul ferestrei și s-a uitat afară.

— Uite, a spus el, simțindu-i-se în voce dorința și tristețea nemărginite. Voi aveți nori albi și pufoși, răsărituri… Ce n-aș da să pot vedea și eu răsăritul în fiecare zi!

Samuel a luat o pungă cu jeleuri de pe noptieră.

— Vrei ceva dulce?

— Ce să vreau?

— Ceva dulce. Astea-s jeleuri.

Într-o doară, Nurd a băgat mâna în punga cu jeleuri și a luat unul roșu.

— Ah, alea sunt foarte bune, a spus Samuel, spărgând unul portocaliu între dinți și mestecând gânditor.

Nurd i-a urmat exemplul și a fost plăcut surprins de rezultat.

— Ooo, e bun! a zis el. E foarte bun. Nori pufoși. Jeleuri. Chestii de metal care se mișcă rapid. În ce lume trăiești!

Samuel s-a așezat pe pat. Plecând de lângă fereastră, Nurd a luat din nou loc pe scaun.

— Nu ai de gând să-mi faci rău, nu? a întrebat Samuel.

Nurd părea șocat.

— De ce aș face asta?

— Pentru că ești un demon.

— Doar fiindcă sunt un demon nu înseamnă că sunt rău, a spus Nurd.

O bucățică de jeleu îi intrase între dinți și încerca s-o scoată cu una dintre unghiile lui lungi.

— Nu eu am cerut să fiu demon. Pur și simplu așa a fost să fie. Mi-am deschis ochii într-o zi și am început să exist. Nurd. Un tip cam urât. Fără prieteni. Nici măcar celorlalți demoni nu le place prea tare să se afle în compania mea.

— De ce? Mie mi se pare că ești în regulă.

— Bănuiesc că exact despre asta e vorba. Nu am fost niciodată o prezență prea demonică. N-am vrut niciodată să torturez pe cineva sau să fac ravagii în vreun loc. Nu vreau să fiu înspăimântător sau groaznic. Vreau doar să hoinăresc liniștit și să-mi văd de ale mele. Dar mi s-a spus că activitățile mele trebuie să fie distructive sau o să am probleme, așa că am încercat să-mi găsesc o ocupație cu care să nu atrag prea mult atenția și să nu-i deranjez prea mult pe oameni, dar nu-mi rămăsese niciun rol de acest gen. Știi, există un demon care are grijă de ultimele picături de pastă de dinți pe care nu le mai poți scoate din capătul tubului, deși știi că nu e gol și nu mai e niciun alt tub de pastă de dinți în casă. Există până și un demon al timidității sau cel puțin așa se spune. Nu a fost văzut niciodată, așa că e cam greu să fii sigur. Chiar aș fi vrut să am și eu așa o ocupație. Până la urmă, unii dintre demoni s-au enervat, fiindcă tot încercam să mă bag și eu în operațiunile lor, așa că am fost izgonit. Totul părea lipsit de speranță, apoi am început dintr-odată să ajung aici. Pur și simplu am impresia că aș putea deveni ceva în lumea asta. Există atâtea oportunități.

— Viața e grea și aici, a spus Samuel, iar ceva din vocea băiatului l-a făcut pe Nurd să vrea să se apropie de el.

Demonul a ridicat punga cu jeleuri de pe jos și i-a întins-o lui Samuel. Băiatul a luat unul verde.

— Poți să mai iei și tu unul, i-a spus el lui Nurd.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

Nurd a gustat unul negru. Avea un gust puțin ciudat, dar tot era mai bun decât orice mâncase el vreodată, în afară de primul jeleu.

— Continuă, a spus Nurd. Ce voiai să zici?

— Nu mai contează, i-a răspuns Samuel.

— Ba da, contează. Chiar vreau să știu. Serios.

Așa că Samuel i-a povestit. A vorbit despre mama și tatăl lui, și despre cum tatăl său plecase și s-ar putea să fie vina lui Samuel, dar s-ar putea și să nu fie. A vorbit despre cum oamenii nu-i ascultă pe copii, nici măcar atunci când ar trebui s-o facă. I-a vorbit despre Boswell și despre cum ar fi fost pierdut fără compania acestui câine micuț.

Iar Nurd, care nu avusese niciodată o mamă sau un tată, care nu iubise și nu fusese iubit, s-a mirat de modul în care un sentiment atât de frumos te poate lăsa atât de vulnerabil în fața durerii. Într-un fel, deși era ciudat, îl invidia pe Samuel din cauza asta. Voia să-i pese și lui atât de mult de o persoană încât să-l doară.

Astfel, în timp ce soarele urca pe cer, băiatul și demonul au stat împreună și au vorbit despre locuri cunoscute și necunoscute, despre speranțe și despre frici. Singura parte mai întunecată a conversației lor a fost aceea în care Samuel a descris evenimentele din subsolul familiei Abernathy, care l-au tulburat pe Nurd, deși se chinuia să înțeleagă ce semnificație ar putea avea acestea. Cele spuse nu i-au sunat deloc bine, ca și când ar mai fi existat alți demoni în această lume, unii care aveau un plan. Bine, Nurd avea propriile sale planuri, în cazul în care ar putea găsi o cale să rămână permanent în lumea oamenilor și să nu-și petreacă restul vieții perindându-se într-un mod foarte dureros dintr-o dimensiune în alta.

În cele din urmă, pe Nurd au început să-l mănânce din nou vârfurile degetelor.

— Trebuie să plec, a spus el cu părere de rău.

A afișat un zâmbet, mișcare atât de nefamiliară pentru el, încât mușchii feței lui s-au chinuit puțin pentru a-i face pe plac.

— Chiar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Când o să-mi dau seama cum să conduc lumea, o să mă asigur că vei fi pe mâini bune.

Exact când era gata să dispară, Samuel i-a pus punga de

jeleuri în mână, pentru ca Nurd să aibă cu ce se înveseli pe el și pe Wormwood atunci când va ajunge din nou în Pustietate.

∵

Nurd a reapărut pe tron. A deschis ochii și l-a văzut pe Wormwood holbându-se neliniștit la el.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta? a întrebat Wormwood.

Nurd și-a atins gura cu vârfurile degetelor.

— Wormwood, a spus el, se pare că zâmbesc. Uite, ia un jeleu de aici…

13.

În care Samuel decide să se consulte cu un expert în domeniul demonilor și al Iadului, dar nu ajunge nicăieri cu asta

Reverendul Ussher[31], vicarul, și domnul Berkeley[32], paracliserul, stăteau în fața bisericii Sf. Timidus și-i salutau pe enoriașii care se pregăteau să plece spre casele lor în acea dimineață însorită de duminică.

Biserica fusese numită după Sf. Timidus din Biddlecombe, un sfânt care murise în anul 1380 d.Hr., la vârsta de treizeci și opt de ani. Sf. Timidus a devenit cunoscut când, în 1378 d.Hr., s-a hotărât să se ducă să locuiască într-o peșteră de la marginea orașului Biddlecombe, ca să nu fie tentat să facă fapte rele. Peștera nu era foarte mare, iar uneori, când oamenii veneau să-i aducă mâncare, Timidus îi putea vedea cum se apropie sau le putea auzi conversațiile. A decis să-și facă el o altă peșteră lângă aceea în care trăise până atunci, ca să nu existe absolut nicio șansă să vadă sau să audă pe cineva și să fie tentat să păcătuiască. (Nu ne este foarte clar de săvârșirea căror păcate îi era frică lui Timidus, având în vedere că nu le-a menționat niciodată, dar probabil că aveau legătură cu doamnele. De obicei, despre asta e vorba în astfel de cazuri.)

Din păcate, în timp ce Timidus săpa cea de-a doua peșteră, a reușit să o facă pe prima să se prăbușească peste el și a fost îngropat de viu sub un morman enorm de bolovani. S-a luat hotărârea ca Timidus să fie făcut sfânt datorită angajamentului său de a evita orice era rău, dar și fiindcă orașul Biddlecombe nu avea niciun sfânt la vremea aceea, iar nimic nu se compară cu un sfânt bun și de modă veche, care să-i pună pe credincioși

[31] James Ussher a fost un arhiepiscop irlandez din sec. al XVII-lea, savant cunoscut pentru stabilirea datei exacte a Creației divine (22 octombrie 4004 î.Hr., pe la ora 18:00) (N. red.).

[32] George Berkeley a fost un episcop irlandez din sec. al XVIII-lea, cunoscut pentru teoriile sale filosofice în sprijinul teoriei „imaterialismului“, care neagă existența obiectelor materiale, afirmând că acestea ar exista doar în mintea privitorului (N. red.).

la locul lor și să-i încurajeze să dea mai mulți bani Bisericii. Și așa s-a întâmplat că bunul nostru Timidus a devenit Sfântul Timidus din Biddlecombe.

Acum, oamenii ca tine sau ca mine s-ar putea întreba dacă nu cumva lui Timidus i-ar fi mers mai bine dacă ar fi ieșit din peștera lui și ar fi făcut chestii drăguțe pentru alți oameni, cum ar fi să ajute bătrânicile să treacă strada sau să dea de mâncare săracilor, în loc să se ascundă undeva departe și să nu mai vorbească cu nimeni. Până la urmă, a te abține să faci rău nu e același lucru cu săvârșirea unor fapte bune, dar ăsta e motivul pentru care tu și eu nu vom deveni niciodată sfinți. Pe de altă parte, e destul de improbabil ca noi doi să ajungem să fim îngropați sub o grămadă de bolovani, ca urmare a unor activități inginerești prost făcute, așa că să zicem că acest detaliu compensează restul situației.

Pe episcopul orașului Biddlecombe de pe vremea aceea îl chema Bernard, dar era mai cunoscut sub numele de episcopul Bernard cel Rău. Evident, nu acesta era numele care îi fusese dat de către părinții săi, fiindcă ăsta ar fi fost un lucru destul de stupid. Vreau să spun, dacă-i pui cuiva numele „cel Rău”, e clar că o cauți cu lumânarea. Cum ar fi fost o astfel de conversație:

Părinții lui Bernard: Bună ziua, el este fiul nostru, Bernard cel Rău. Sperăm să ajungă episcop într-o zi. Un episcop bun, desigur. Nu unul rău.

Cei care nu sunt părinții lui Bernard: Ăăă, atunci de ce i-ați pus numele „cel Rău”?

Părinții lui Bernard: Vai, dragă...[33]

---

[33] De-a lungul timpului, au existat o grămadă de oameni care au avut asemenea titluri. Unii dintre aceștia au fost chiar agreabili, cum ar fi Richard-Inimă-de-Leu (1157-1199 d.Hr.), regele Angliei (chiar dacă, în mod straniu, nu vorbea prea bine engleza, deși era foarte bun la franceză), care a condus o armată înainte să împlinească șaisprezece ani, a luptat în cruciade și l-a iertat pe tânărul care a tras cu arcul și l-a nimerit cu o săgeată care i-a adus moartea. Sau Alfred cel Mare (849-899 d.Hr), care și-a apărat regatul saxon, Wessex, de invadatorii danezi și a fost..., ei bine, mare. Pe de altă parte, au existat oameni care au purtat astfel de titluri și au fost cu adevărat urâcioși. Lui Vlad Țepeș (1431-1476 d.Hr.), spre exemplu, cel care a domnit în Țara Românească, îi plăcea să-și tragă inamicii în țeapă. Ivan cel Groaznic al Rusiei (1530-1584 d.Hr.) era un tiran și un bătăuș, care a murit în timp ce juca șah – chestie care nu s-a întâmplat din cauza surescitării din timpul jocului totuși, ci cel mai probabil a fost otrăvit cu mercur. În sfârșit, unele figuri istorice s-au ales cu niște titluri cam penibile. Doamnelor și domnilor, vi-i prezint pe: Heneage cel Mohorât (1621-1682 d.Hr.); Hugh cel Plictisitor (1294-1342 d.Hr.); Charles cel Simplu (a murit în 755 d.Hr.); și Wenceslas cel Inutil (1361-1419 d.Hr.), care a fiert un bucătar de viu, fiindcă i-a

Episcopului Bernard cel Rău i se dăduse această poreclă, fiindcă era extrem de nesuferit. Episcopului Bernard nu-i plăceau oamenii care nu erau de acord cu el, mai ales dacă nu erau de acord cu deciziile lui de a fura o grămadă de bani, de a omorî oameni care dețineau anumite lucruri pe care le voia el și de a avea copii, deși nu avea voie să aibă copii, fiindcă era un episcop. De fapt, nu avea voie să facă niciunul dintre lucrurile de mai sus, dar amănuntul ăsta nu l-a oprit pe episcopul Bernard.

Episcopul Bernard credea, de asemenea, că existau puține lucruri în viață care nu puteau fi rezolvate prin împungerea cuiva cu un vătrai încins. Iar dacă asta nu funcționa – lucru care se întâmpla rar –, își punea dușmanii pe o masă de tortură și le întindea membrele până când strigau „Aaa!” foarte tare sau îi omora, de obicei într-un mod foarte lent și dureros. Episcopul Bernard știa că oamenii îl numeau Bernard cel Rău pe la spatele său, dar nu îl interesa. Mai degrabă era încântat de ideea că oamenii erau îngroziți de el.

Atunci când Sf. Timidus din Biddlecombe, care nu era rău deloc, doar puțin confuz, a murit în acea peșteră, episcopul Bernard cel Rău îmbătrânise deja. Acesta a hotărât să se construiască o biserică și să fie numită după Sf. Timidus, și a dat ordin ca atunci când va muri să fie îngropat într-un cavou special din interiorul bisericii. Astfel, episcopul Bernard putea pretinde că a avut ceva în comun cu acel sfânt și poate că, peste multă vreme, oamenii ar putea uita că a fost crud, având în vedere că va fi îngropat în acea biserică.

Oamenii nu sunt atât de proști.

În schimb, atunci când a murit, episcopul Bernard a fost îngropat sub o cămăruță din curtea bisericii, iar singurul semn că mormântul său s-ar fi aflat acolo era o plăcuță din podea pe care îi era scris numele. Din acel moment, a fost menționat de fiecare dată când veneau grupulețe de vizitatori la acea capelă, dar li se povesteau doar lucrurile rele pe care le făcuse, mai ales din cauză că nu făcuse niciodată ceva bun.

Asta a fost istoria bisericii Sfântului Timidus. Ce importanță au toate acestea, vom descoperi mai târziu. Pentru moment, e de ajuns să știm că reverendul Ussher și domnul Berkeley stăteau la ușa bisericii, foarte politicoși, când domnul Berkeley l-a văzut

---

servit o tocană rea la gust.

pe Samuel apropiindu-se și i-a dat un ghiont vicarului.

— Uite, vicare, a spus el, e băiatul ăla ciudățel al familiei Johnson.

Vicarul a părut alarmat. Samuel Johnson avea doar unsprezece ani, dar punea uneori niște întrebări care i-ar fi pus în dificultate până și pe marii filosofi. Ultima dată, din câte își aducea el aminte, purtaseră o discuție foarte lungă despre îngeri și ace, care avea legătură cu un proiect de la școala lui, deși nu-și putea imagina la ce fel de școală, în afară de o facultate de teologie, li s-ar cere elevilor să facă o dezbatere pe tema mărimii și naturii unei ființe angelice.

Dacă ar fi sincer până la capăt, reverendul Ussher ar recunoaște că discuția l-a amețit de tot. I-a trecut prin minte că Samuel Johnson ar putea fi un copil-minune sau un geniu. Dar ar putea să fie la fel de bine un simplu băiețel, cam enervant ce-i drept, iar după părerea reverendului Ussher existau deja prea mulți din aceștia pe Pământ.

Acum, Samuel se afla din nou aici, având pe față acea expresie concentrată care sugera că toate cunoștințele vicarului asupra chestiunilor divine și angelice aveau să fie testate fără milă.

— Bună, Samuel! a spus vicarul, schimbându-și grimasa într-o aparentă bunăvoință. Ce te frământă în această dimineață?

— Dumneavoastră credeți în Iad? a întrebat Samuel.

— Ăăă, ei bine…

Reverendul Ussher a tăcut câteva clipe.

— De ce mă întrebi despre Iad, Samuel? Doar nu te îngrijorezi că vei ajunge acolo, nu-i așa? Nu cred că e posibil ca un tânăr ca tine să aibă prea multe motive să se teamă de, ăăă, damnarea eternă. Sau până și de o damnare temporară, dacă ar fi cazul.

Alături, domnul Berkeley și-a înăbușit un acces de tuse, sugerând faptul că el ar fi destul de fericit să-l vadă pe Samuel Johnson suferind într-un foc fierbinte, oricât timp ar fi fost necesar pentru a-l descuraja să-i mai pună întrebări ciudate vicarului.

— Nu-i neapărat vorba de faptul că îmi e frică să ajung eu acolo, a spus Samuel. Mă refer mai degrabă la faptul că îmi e frică să nu ajungă el aici.

Vicarul părea derutat. Știuse că era foarte probabil să devină confuz într-un punct sau altul al conversației; doar că nu-și

imaginase că se va întâmpla atât de rapid.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun, credeți că există vreo șansă ca Iadul să se poată muta aici sus?

— Să se mute aici? a intervenit paracliserul. Vorbești despre Iad, nu despre autobuzul patruzeci și șapte.

Samuel l-a ignorat. Nu avusese niciodată o părere prea bună despre domnul Berkeley, care mereu părea să se uite urât la lume, până și în dimineața de Crăciun, când nimeni nu avea niciun motiv să se încrunte.

Vicarul l-a redus la tăcere pe domnul Berkeley printr-un gest al mâinii.

— Nu, Samuel. Chiar dacă Iadul ar exista – iar eu nu sunt complet convins că există –, nu are nicio legătură cu acest tărâm pe care trăim noi. Este un loc separat de acesta, izolat. Oamenii s-ar putea să ajungă acolo, dar pot să-ți spun, cu destul de multă siguranță, că locul acela nu va ajunge niciodată aici.

I-a zâmbit calm lui Samuel, ca un adevărat om iluminat. Samuel nu i-a zâmbit înapoi. În schimb, părea gata să-și expună următorul argument, dar domnul Berkeley a hotărât că i-a ajuns. L-a apucat pe vicar de cot și l-a condus spre o companie mai puțin dificilă, anume spre domnul și doamna Billingsgate[34], care dețineau magazinul local de *fish and chips* și care rareori întrebau ceva mai neobișnuit decât dacă „doriți și oțet?"

Samuel i-a fixat posomorât cu privirea pe cei doi bărbați care plecau în direcția opusă. Voia să-i spună mult mai multe vicarului, dar nu credea să aibă vreo șansă. Vicarul părea să fie foarte convins de niște lucruri pe care nu avea cum să le știe sigur, dar Samuel a presupus că asta însemna până la urmă să fii vicar. Însă pe vicar nu l-ar fi ajutat cu nimic să stea duminica în fața enoriașilor și să se întrebe dacă avea vreun rost ca ei să se afle în biserică sau nu. Ca vicar, trebuia să iei unele lucruri ca atare.

În timp ce Samuel se întorcea la mama lui, care purta o conversație cu niște prietene de-ale ei, a văzut-o pe doamna Abernathy lângă zidul bisericii, privindu-l. A observat că aceasta a avut grijă să rămână în afara terenurilor bisericii. Nu fusese nici la slujbă. Samuel ar fi observat-o.

---

[34] Numele unei celebre piețe de pește din Londra, înființată pe vremea romanilor și cunoscută pentru limbajul vulgar folosit de vânzătorii de acolo. (N. red.).

I-a făcut semn lui Samuel să se apropie, dar Samuel abia dacă a dat puțin din cap, încercând să o ignore.

Samuel.

I-a auzit vocea la fel de clar în mintea lui ca și când ea s-ar fi aflat lângă el. I-a aruncat din nou o privire. Nu se mișca, dar pe fața ei se putea vedea un zâmbet micuț și jucăuș.

Samuel, i s-a auzit din nou vocea. *Trebuie să vorbim. Dacă nu vii tu la mine, o să-ți găsesc cățelul ăla micuț și o să-l omor. Ce părere ai despre asta, Samuel, copil isteț? Ai sacrifica viața câinelui tău doar pentru că îți e prea frică să mă înfrunți?*

Samuel a înghițit în sec. Doamna Abernathy era exact ca vrăjitoarea din cartea *Vrăjitorul din Oz,* amenințându-l pe Toto ca să se răzbune pe Dorothy. A plecat de lângă mama sa și s-a apropiat de femeia de lângă zid.

— Ce mai faci, Samuel? l-a întrebat ea, de parcă ar fi fost niște prieteni vechi care tocmai s-au întâlnit din întâmplare în acea dimineață frumoasă de duminică.

— Sunt bine, i-a răspuns el.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus doamna Abernathy. De fapt, speram să nu mai fi printre noi.

Samuel a ridicat din umeri. Ochii doamnei Abernathy, deja albaștri, s-au mai deschis un ton, atrăgându-i privirea lui Samuel.

— Tu ai trimis monstrul care s-a ascuns sub patul meu, a spus Samuel.

— Da, și va trebui să am o discuție cu el, când îl găsesc. Am consumat puțin cam multă energie aducându-l aici. Cel puțin ar fi putut și el să te mănânce de viu.

— Păi iată că nu a făcut-o, a zis Samuel. Părea chiar de treabă.

Expresia calmă a doamnei Abernathy s-a modificat pentru o clipă. Poate că era ea un demon, dar, ca majoritatea oamenilor adulți care îl întâlniseră pe Samuel Johnson, nu își dădea seama dacă el era obraznic în mod intenționat sau pur și simplu era un copil foarte ciudat.

— Mă aflu aici pentru a încheia un armistițiu. Nu știu ce ai văzut sau ce crezi că ai văzut la noi în subsol în acea noapte, dar te înșeli. Nu ai de ce să-ți faci griji. Noi doar vrem să... vă facem o scurtă *vizită.*

Samuel a clătinat din cap. În vocea doamnei Abernathy se

simțea nevoia unei rezolvări imediate. Samuel și-a adus aminte de o piesă pe care o citiseră la școală, în care un rege fusese omorât prin turnarea unei otrăvi în ureche[35]. Ascultând-o pe doamna Abernathy, s-a simțit exact așa cum își imagina că se simțise și regele când era pe moarte.

— Eu...

— Nici nu vreau să aud, Samuel. Trebuie să înveți să-ți ții gura. Dacă nu te amesteci în treaba mea, te voi lăsa în pace, dar, dacă încerci să mă încurci cu ceva, nu vei apuca nici să regreți că ai făcut-o. Ai înțeles?

Samuel a încuviințat, chiar dacă știa că nimic din ce spunea doamna Abernathy nu era adevărat. Nu avea să fie lăsat în pace, ca nimeni altcineva, de altfel, dacă planurile ei aveau să fie duse la bun sfârșit. Dar vocea ei era atât de dulce și de hipnotică, iar el începea să-și simtă pleoapele din ce în ce mai grele.

— Apropie-te, Samuel, a șoptit doamna Abernathy. Apropie-te și lasă-mă să-ți șoptesc în ureche...

Șoaptă. Ureche. Otravă.

Într-o clipită, Samuel și-a dat seama de pericolul în care se afla. Cu un efort enorm de voință, s-a ciupit tare de mână, folosindu-și unghiile pentru ca durerea să fie puternică. I-a dat sângele. S-a dat un pas mai în spate, limpezindu-i-se mintea, și a văzut cum furia i-a întunecat fața doamnei Abernathy. Una dintre mâinile ei s-a întins ca să-l apuce, de parcă ar fi avut viață proprie.

— Copil obraznic ce ești! a spus ea. Să nu crezi că poți să-mi scapi așa ușor. Ai face bine să ai grijă sau...

— Sau ce? a întrebat Samuel, întărâtând-o. Sau o să mi se întâmple ceva rău, asta vrei să zici? Ce poate fi mai rău decât să am un monstru sub pat care așteaptă să mă mănânce?

Doamna Abernathy și-a stăpânit furia. A afișat un zâmbet aproape dulce.

— Ah, nici nu ai idee, a spus ea. În cazul acesta, așa să fie. Ți se va întâmpla ceva rău indiferent de ce faci. Întrebarea este: cât de rău va fi acel ceva? Când va sosi timpul, pot face în așa fel, încât să adormi și pur și simplu să nu te mai trezești niciodată. Dar, dacă vreau, pot să mă asigur că nu o să mai dormi niciodată și că îți vei petrece fiecare clipă a existenței tale

[35] Este vorba despre piesa *Hamlet* de William Shakespeare (N. red.).

mizerabile într-o agonie cumplită, rugându-te cu răsuflarea tăiată ca durerea să dispară!

— Sună ca orele mele de sport, a spus el înflăcărat.

Era fericit că nu-i tremurase vocea. Acest fapt l-a făcut să pară mai curajos decât era.

Doamna Abernathy s-a uitat peste umărul lui Samuel. El a riscat, a aruncat o privire în aceeași direcție și a văzut-o pe mama sa apropiindu-se.

— Ești așa amuzant, Samuel, a spus doamna Abernathy, începând să se îndepărteze. Să vedem dacă atunci când va sosi stăpânul meu te va găsi și el la fel de amuzant. Între timp, aș zice să nu arunci degeaba cu vorbe în stânga și-n dreapta. Mai ții minte că am spus că-ți voi omorî câinele? Ei bine, dacă-i spui asta mamei tale, o voi omorî pe ea în schimb. O voi sufoca în somn și nimeni nu va ști vreodată ce s-a întâmplat, în afară de noi doi. M-am întâlnit cu ea ieri la supermarket. Știu că i-ai vorbit despre treburile mele. Ține minte asta, Samuel: vorbele aruncate aiurea te vor costa vieți…

Spunând acestea, a pornit spre oraș, lăsând în urma sa o dâră de parfum puternic și de miros de fum.

— Ce voia? a întrebat doamna Johnson.

O urmărea cu privirea pe doamna Abernathy, cu un dezgust prost mascat. Nu-și putea aduce aminte de ce îi displăcea atât de mult prezența acelei femei, pur și simplu asta simțea.

— Nimic, mamă, a spus Samuel resemnat. M-a salutat doar.

∵

În acea seară, Samuel și-a dat seama că nu avea rost să-i spună niciunui adult din Biddlecombe ce știa. Nu l-ar crede. Dar poate că cineva de vârsta lui ar face-o. Nu se mai putea descurca de unul singur cu toate aceste lucruri.

A doua zi, riscând să fie luat în râs, avea să-și sune prietenii și să le ceară ajutorul.

14.

În care învățăm că uneori este înțelept să-ți fie frică de întuneric

Tatăl lui Samuel a sunat acasă în acea seară, pentru a vorbi cu fiul său. Samuel a încercat să-i povestească despre subsolul familiei Abernathy, dar tatăl său i-a răspuns numai cu „Serios?” și „Ce interesant!”, și l-a întrebat pe Samuel dacă se bucura de vacanța sa intertrimestrială și dacă mama lui era bine.

Samuel s-a mai sforțat o dată.

— Tată, a spus el, e vorba despre ceva grav aici. Nu inventez nimic.

— Crezi că oamenii ăștia, soții Abernathy, fac experimente în subsolul lor? a întrebat domnul Johnson.

— Nu experimente, a spus Samuel. Cred că și-au băgat nasul unde nu le fierbe oala și totul a mers prost. Iar acum au deschis un fel de intrare.

— Spre Iad?

— Da, doar că nu funcționează încă așa cum trebuie. Intrarea este deschisă, dar porțile nu.

— În mod normal, n-ar trebui să deschizi porțile ca să poți intra? a zis domnul Johnson.

— Ba da, a spus Samuel, dar…

S-a oprit.

— Râzi de mine, nu-i așa? a întrebat el. Nu crezi nimic din ce-ți spun.

— Te-ai jucat din nou jocurile alea video în care trebuie să omori demoni? Samuel, dă-mi-o pe mama ta la telefon.

Samuel i-a dat-o, apoi a ascultat o parte a conversației care părea să se învârtă în jurul ipotezei că Samuel nu putea face diferența dintre realitate și fantezie și că ar putea fi un fel de reacție la problemele din mariajul lor, și că poate ar trebui să se ducă la un psiholog. Conversația lor a deviat la alte subiecte, iar Samuel nu a mai ascultat.

Mama lui a avut o expresie îngrijorată pe față atunci când a închis telefonul, de parcă și-a dat seama că trebuia să țină

minte ceva important, dar nu-și putea aminti exact ce anume.

— Samuel, du-te mai devreme la culcare în seara asta, a spus doamna Johnson. Citește ceva care nu are legătură cu demoni, fantome sau monștri, da? Fă-o pentru mine. Și, dragul meu, ai grijă ce vorbești cu oamenii.

Apoi a început să plângă.

— Tatăl tău își cumpără o casă cu femeia aceea, Samuel, a spus mama sa cu lacrimile curgându-i pe obraji. Vrea să divorțăm. Și vrea să vină aici și să-și ia înapoi prostia aia de mașină a lui!

Samuel a luat-o pe mama sa în brațe și nu a spus nimic. Peste ceva vreme, ea i-a spus că era timpul să se ducă la culcare. A urcat la el în cameră și și-a petrecut mult timp uitându-se pe fereastră, dar nu a plâns. Dintr-odată, monștrii și demonii nu-i mai păreau așa importanți. Tatăl său nu avea să se mai întoarcă acasă. Până la urmă, el era doar un puști, iar nimeni – nici măcar mama sau tatăl lui – nu asculta vreodată ce spuneau puștii. La scurt timp după ce s-a făcut ora nouă, s-a schimbat în pijamale și s-a urcat în pat.

Până la urmă, a adormit.

∵

Boswell a fost primul care a simțit că se apropie ceva întunecat. S-a trezit la picioarele lui Samuel, unde hotărâse să doarmă din noaptea în care acea creatură slinoasă ocupase spațiul de sub pat. Boswell a zvâcnit și i s-a zbârlit toată blana pe el.

Deși era un animal foarte inteligent, Boswell, ca majoritatea câinilor, împărțea lumea în lucruri care erau Bune de mâncat și lucruri care erau Rele la gust, cu un mic spațiu la mijloc pentru lucrurile care s-ar putea încadra în ambele categorii sau puteau fi în oricare, dar nu era încă sigur.

Prin urmare, prima impresie pe care a avut-o Boswell imediat după ce s-a trezit a fost că ceva era Rău, dar nu era sigur ce, lucru care îl dezorienta destul de tare. Nu putea auzi sau mirosi nimic ieșit din comun. Nici nu vedea nimic ieșit din comun, deși vederea lui nu era prea bună nici în cele mai bune momente ale sale, așa că la câțiva metri distanță s-ar putea afla o armată întreagă de Lucruri Foarte Rele și ar trece neobservată, câtă vreme nu mirosea a Rău și nu suna precum ceva Rău.

A sărit din pat și a început să adulmece în jurul său, apoi a

tropăit până în dreptul ferestrei și și-a pus lăbuțele din față pe pervaz, ca să poată arunca o privire afară. Totul părea să fie perfect normal. Strada era pustie. Nu se mișca nimic.

Felinarul din colțul cel mai apropiat al străzii a pâlpâit și s-a stins, creând o pată întunecată care se întindea aproape până la următorul felinar. Boswell și-a sprijinit capul de pervaz și a scâncit încet. Apoi s-a stins și următorul felinar, iar peste câteva secunde cel dintâi s-a aprins la loc. Chiar și cu vederea sa slabă, Boswell a reușit să vadă ceva alunecând din prima pată întunecată în următoarea. Al treilea felinar, cel care se afla chiar în dreptul casei lor, a bâzâit și s-a stins și el, dar de această dată lumina nu a mai revenit. Boswell s-a uitat fix la acea porțiune întunecată a străzii, iar o siluetă din umbră părea să-l fixeze la rândul ei cu privirea.

Boswell a mârâit.

Apoi acea pată întunecată a început să se schimbe. A început să se extindă așa cum ar face niște petrol pe o pantă, scurgându-se în niște râulețe de la baza felinarului către poarta grădinii de la numărul 501. S-a prelins pe sub poartă și s-a întins de-a lungul aleii până în fața ușii, moment în care Boswell nu a mai putut vedea cum înaintează.

Boswell și-a luat lăbuțele de pe pervaz și a tropăit până la ușa întredeschisă a dormitorului, făcându-și loc prin micuța deschizătură. S-a oprit în capul scărilor și a privit cum întunecimea a intrat pe sub ușă, s-a oprit câteva momente ca să se orienteze, apoi s-a scurs până la prima treaptă a scărilor și a început să urce, marginile întunecimii transformându-se în niște degete care cărau și restul entității după ele. Boswell a auzit un *poc* slab în timp ce capătul din spate al întunecimii a alunecat pe sub ușa din față, astfel încât acum avea înaintea sa un fel de băltoacă de un metru care se îndrepta direct spre el.

Boswell a început să latre, dar nu a venit nimeni. Ușa de la dormitorul doamnei Johnson a rămas bine închisă, iar Boswell și-a auzit stăpâna sforăind ușor. Întunecimea urcase deja jumătate din trepte, iar la auzul lătratului lui Boswell a început să avanseze și mai repede. Neavând alte opțiuni, Boswell a bătut în retragere spre ușa dormitorului lui Samuel, s-a strecurat prin deschizătură și a închis ușa cu boticul. S-a îndepărtat de ușă, încă mârâind. Putea vedea o fâșie mică de lumină între ușă și covor, iar undeva în mintea sa de câine deștept își dădea seama

că nu era un lucru Bun.

Încet-încet, lumina a dispărut, diminuându-se de la stânga la dreapta, până când nu s-a mai văzut deloc. Pentru câteva clipe, totul a rămas nemișcat. Singurele lucruri care deranjau acea liniște erau sunetul respirației lui Samuel și zumzetul îndepărtat al sforăiturilor doamnei Johnson.

Boswell a sărit în pat și i-a lătrat lui Samuel în ureche.

— Ahhh, a bălmăjit Samuel. Ptebună.

Boswell a încercat să-l lingă pe față, în timp ce supraveghea ușa dormitorului. Samuel l-a împins și nici măcar nu s-a trezit ca lumea pentru a face asta.

— E dvreme, a mormăit el. Nu școală.

Exact în acel moment, cu o iuțeală care l-a făcut pe Boswell să sară îngrozit în spate, Întunecimea a intrat pe sub ușă, înaintând rapid spre locul în care stătea întins Samuel. A ajuns la piciorul patului și s-a cățărat pe el ca un șarpe, răsucindu-se în jurul bucății de lemn înainte de a aluneca peste pături. Boswell o putea mirosi acum. Duhnea a haine vechi, a apă stătută și a mortăciuni. Nu lucea ca petrolul, deși din modul în care se mișca părea să aibă aceeași vâscozitate. Era o inexistență solidă, un vid căruia i se dăduseră o formă și un scop.

În timp ce se apropia din ce în ce mai tare de Samuel, Boswell și-a dat seama ce trebuia să facă. De pe marginea patului, a apucat cu dinții un capăt al întunecimii și a tras. A simțit cum i se întinde în gură ca un cauciuc. Limba i s-a răcit, iar dinții au început să-l doară, dar nu i-a dat drumul. În schimb, și-a înfipt bine lăbuțele în pătură și a început să tragă spre capătul opus al patului. Întunecimea se întinsese spre Samuel, și îi ajunsese deja până la gât. Ghearele lui Boswell găureau pătura în timp ce acesta încerca să-și mențină poziția și smucea acea creatură cu toată forța, dinții rămânându-i încleștați chiar și atunci când a simțit că picioarele din spate încep să-i alunece și a căzut de pe pat.

Impactul provocat de Boswell care a căzut pe podea, combinat cu senzația că pătura aluneca de pe el, l-a trezit în sfârșit pe Samuel.

— Ce se întâmplă? a întrebat el, frecându-se la ochi.

De pe podea s-a auzit mai întâi ceva care suna ca o zvârcolire, apoi scâncetul lui Boswell.

— Boswell?

Samuel s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la ceea ce se afla lângă marginea patului. A văzut ceva care părea să fie o pătură neagră, iar dedesubtul ei a văzut silueta unui câine mic și chinuit. Întunecimea sau oricine o controla și-a dat seama până la urmă de amenințarea pe care o reprezenta micuțul teckel și făcea tot ce-i stătea în putință să-l extermine.

— Boswell! a strigat Samuel.

S-a aplecat și a început să tragă de acea umbră, dar, în timp ce făcea asta, a observat că i-au înghețat degetele, apoi a privit cu groază cum acea chestie a început să i se urce pe brațe.

— Ah! a zis Samuel.

Între timp, Boswell, proaspăt eliberat de acea forță sufocantă, își trăgea respirația. Văzându-și stăpânul la ananghie, și-a reluat atacul, înfigându-și în creatură dinții care încă îl dureau. În același timp, Samuel a început să se dea în spate, până când întunecimea a ajuns să fie întinsă între ei.

— Să nu-i dai drumul, Boswell!

A tras Întunecimea, și pe Boswell, în direcția băii micuțe din dreapta patului său. În ea erau doar o toaletă și o cadă micuță, dar erau de ajuns pentru ce avea Samuel în minte.

— Șezi, Boswell! a zis el când a ajuns la toaletă, iar Boswell se afla aproape în dreptul ușii.

Ținând întunecimea cu o mână, ca să rămână la fel de întinsă, Samuel a ridicat capacul toaletei și, trăgând aer adânc în piept, i-a spus lui Boswell să deschidă gura. Întunecimea a țâșnit dintre dinții lui Boswell, forța făcând-o să zboare în direcția lui Samuel. Acesta a dat și el drumul la strânsoare, cât de repede a putut. Întunecimea s-a lovit de rezervor, apoi a căzut în vasul de toaletă. Instant, un fel de tentacule s-au întins în sus în timp ce creatura încerca să iasă de acolo, dar Samuel a fost mai rapid. A tras apa și a privit satisfăcut cum întunecimea s-a rotit de câteva ori în vasul de toaletă și a fost trasă în canalizare.

Cu respirația îngreunată, Samuel s-a sprijinit de chiuvetă.

— N-o să mai folosesc niciodată toaleta asta, i-a spus el lui Boswell, dar Boswell nu se mai afla în dreptul ușii.

În loc să fie acolo, acesta se întorsese la fereastră, iar Samuel i s-a alăturat și el peste câteva clipe. Au privit împreună cum felinarul din fața casei s-a aprins la loc, următorul s-a stins, și tot așa până când colțul cel mai îndepărtat al străzii a fost cuprins

de întuneric, iar o siluetă a fugit pe strada Stoker.

Înainte să dispară de tot, Samuel și Boswell au întrezărit-o pentru o clipă.

Arăta ca o femeie.

De fapt, semăna foarte tare cu doamna Abernathy.

15.

În care Samuel Johnson începe să riposteze

A doua zi, Samuel nu a vorbit prea mult la micul dejun. Doamna Johnson a observat cât de abătut era fiul ei.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu? a întrebat ea.

Samuel a clătinat din cap și a continuat să-și mănânce fulgii de porumb. Voia să-i povestească mamei sale ce se întâmplase în acea noapte cu acea pată întunecată, dar nu putea. Nu l-ar fi crezut, iar el nu avea nicio dovadă. Nu avea nici cea mai vagă idee unde ajunsese acea întunecime și chiar se îngrijorase puțin la început că ar fi putut rămâne în vreo țeavă, așteptând momentul potrivit pentru a ieși la suprafață. Totuși, după ce s-a gândit puțin mai mult la asta, și-a dat seama că probabil se pierduse în vreun canal urât mirositor, ceea ce era complet în regulă din partea lui. Chiar și așa, și-a luat măsuri de precauție și a lipit capacul vasului de toaletă cu un lipici foarte puternic, ca să nu mai poată fi deschis. Oricum, el era singurul care folosea acea baie micuță și, dacă avea puțină grijă, nimeni nu avea să descopere ce făcuse.

Dar lui Samuel tot îi era frică, atât pentru mama lui, cât și pentru el. Își aducea aminte de amenințarea doamnei Abernathy de a-i omorî mama dacă el își continua încercările de a o convinge de adevărul lucrurilor pe care le văzuse. Demonul de sub pat fusese destul de rău, dar măcar te puteai înțelege cu el. Întunecimea fusese cu totul altceva. Avusese noroc noaptea trecută; curajul lui Boswell îl salvase, dar Boswell s-ar putea să nu fie în stare să-l salveze pe el sau pe mama lui de orice ar fi urmat să-i atace data viitoare.

Fiindcă Samuel era convins de un lucru: doamna Abernathy nu avea de gând să renunțe. Întunecimea fusese numai cea mai recentă încercare a ei de a-l reduce pe Samuel la tăcere. Aveau să urmeze și altele, iar până la urmă va reuși.

Samuel nu voia să moară. Îi plăcea destul de mult viața. Dar, cu cât încerca mai tare să se împace cu această teamă din interiorul său, cu atât mai furios devenea. Doamna Abernathy

era malefică. Voia să facă ceva oribil. Atât de oribil, încât lumea nu avea să mai fie niciodată la fel după ce își ducea planul la bun sfârșit. Asta în cazul în care lumea avea să mai existe după deschiderea porților Iadului. Trebuia oprită doamna Abernathy, iar Samuel era hotărât să lupte împotriva ei până la ultima suflare.

Acela a fost momentul în care sorții au început să fie de partea lui Samuel.

În colțul bucătăriei era un micuț televizor portabil. Mamei lui Samuel îi plăcea uneori să se uite la el în timp ce mânca micul dejun. Volumul era dat încet și începuseră știrile. Samuel a ridicat privirea și a văzut un om îmbrăcat într-o haină albă vorbind. În spatele său se vedea ceva care arăta ca un ansamblu de conducte. Samuel știa despre ce era vorba: Marele Accelerator de Hadroni din Elveția. Urmărise cu câteva luni în urmă un documentar despre el și, deși nu înțelesese tot ce se discutase, i se păruse că acele discuții erau într-adevăr fascinante.

Acel om de știință, al cărui nume era profesorul Stefan, părea puțin stânjenit. Se pare că încerca să explice motivele pentru care acel accelerator de particule fusese oprit. Samuel știa că acceleratorul nu funcționase așa cum trebuie atunci când fusese pornit pentru prima oară, iar cercetătorii se văzuseră obligați să își bată capul cu el destul de mult timp, până când lucrurile începuseră să meargă așa cum voiau ei. Acum, după ce toți acei bani au fost cheltuiți în acest scop, tot nu părea să funcționeze cum trebuia.

— Ei bine, a spus profesorul Stefan atunci când reporterul a punctat acest fapt, asta nu este întru totul adevărat. Funcționa perfect, dar a avut loc o... ăăă... descărcare neanticipată de energie necunoscută.

— Ce înseamnă asta, mai exact? a întrebat reporterul.

— Păi, ca să pun problema în termeni cât mai comuni, o bucățică a zburat din accelerator și încă încercăm să ne dăm seama ce a fost.

— O bucățică? a întrebat reporterul.

— O particulă de energie, a spus profesorul Stefan, dar una pe care nu am mai întâlnit-o până acum și care pare să aibă niște caracteristici neobișnuite.

— Ce fel de caracteristici? a spus reporterul.

— Păi, acceleratorul este un spațiu vid, prin urmare, este sigilat. Ar trebui să nu fie posibil ca să poată ieși ceva de acolo, orice.

— Dar acum credeți că ceva a reușit să iasă?

— Asta credem. S-ar putea să existe o spărtură pe undeva, așa că verificăm foarte atent fiecare centimetru al acceleratorului. După cum vă puteți imagina și dumneavoastră, este vorba despre o procedură care consumă mult timp. Dar vom revedea informațiile din sistem pentru a încerca să determinăm cu exactitate cu ce ne confruntăm.

Reporterul s-a gândit puțin la cele spuse.

— Există vreo șansă ca această energie eliberată să fie periculoasă?

— Ah, desigur că nu, a spus profesorul Stefan.

Samuel s-a gândit că părea puțin prea sigur pentru cineva care nu știa exact despre ce energie vorbea.

— Și când v-ați dat seama mai exact că are loc această scurgere de energie? a întrebat reporterul.

— La ora șapte și jumătate seara, pe douăzeci și opt octombrie, a spus profesorul Stefan. Acceleratorul de particule a fost oprit la scurt timp după aceea.

Samuel a înghețat, ținând lingura cu fulgi de porumb suspendată la jumătatea distanței dintre bol și gură. Douăzeci și opt octombrie, la șapte și jumătate seara. Pe douăzeci și opt octombrie la șapte și jumătate seara, Samuel și Boswell stăteau pe gardul din fața casei soților Abernathy, când au auzit acel zgomot din subsol și au văzut lumina albastră și au simțit acel miros inconfundabil. Ar fi putut fi o simplă coincidență, desigur, dar Samuel simțea pentru prima dată că s-ar putea ca să fie pregătit cineva să-l asculte.

∵

Samuel s-a așezat în fața computerului și a început să consulte site-ul celor de la CERN. Nu a putut găsi un număr de telefon, dar a găsit o secțiune intitulată „Întreabă un expert”. Samuel nu avea idee cât i-ar lua unui expert până să îi răspundă la întrebare sau dacă ce avea el de spus putea trece drept o întrebare. S-a gândit destul de mult, apoi și-a redactat mesajul pentru cei de la CERN:

Dragă CERN,

Numele meu este Samuel Johnson și am unsprezece ani. Am motive să cred că v-am găsit particula de energie lipsă sau cel puțin știu unde a ajuns. Cred că se află în subsolul casei nr. 666 de pe strada Crowley din orașul Biddlecombe, Anglia. Casa este deținută de niște oameni pe nume Abernathy. Este foarte albastră și miroase a ouă putrezite. Vorbesc despre acea energie, nu despre casă. S-a materializat în acel loc exact la ora șapte și jumătate seara, pe douăzeci și opt octombrie. Vă atașez un desen scanat cu ceea ce am văzut în acel subsol, pentru a vă da niște informații mai clare.

Cu stimă,
Samuel Johnson

P.S. Cred că domnul și doamna Abernathy au fost posedați de niște demoni și s-ar putea să folosească acea energie pentru a deschide porțile Iadului.

Când a terminat, Samuel a verificat o dată dacă a scris toate cuvintele corect și încă o dată pentru a se asigura că nu a omis niciun detaliu important. S-a gândit să elimine partea despre Iad, dar a considerat că i-ar putea face să se grăbească mai tare. Până la urmă, nu avea de unde să știe câte persoane intrau în această secțiune și puneau întrebări sau dacă răspundea un singur expert sau o echipă întreagă. În orice caz, s-a gândit că era important să atragă atenția celor de la CERN și, chiar dacă nu ajuta la nimic altceva, menționarea Iadului cu siguranță avea să-i facă mesajul mai repede remarcat.

A apăsat pe *Trimite,* iar misiva sa a fost lansată în spațiul cibernetic. A luat în considerare opțiunea de a rămâne la computer și a aștepta un răspuns, dar a bănuit că, și în cazul în care cineva avea să-i citească mesajul imediat, se va purta o discuție destul de lungă pe tema acestuia înainte să primească un răspuns.

Samuel nu avea de gând să stea degeaba. Era Halloween-ul și o auzise pe doamna Abernathy spunând că ea și tovarășii ei demoni aveau la dispoziție patru zile pentru a deschide calea. Samuel nu știa exact ce însemna să „deschidă calea”, dar toate

calculele îi indicau că patru zile după douăzeci și opt octombrie însemna întâi noiembrie. Avea senzația oribilă că în ziua următoare, nu se știe exact când, porțile Iadului aveau să înceapă să se deschidă.

Așa că Samuel s-a dus la telefon și a sunat câteva persoane.

∵

Nu ar fi corect să spunem că Samuel nu era popular în școală. Existau câțiva băieți și câteva fete în clasa lui care îl priveau puțin ciudat, mai ales atunci când începea să vorbească despre îngeri și ace, dar în rest se înțelegea destul de bine cu aproape toată lumea. Totuși, îi plăcea și să-și petreacă timpul de unul singur, iar după ce a împărțit timp de două luni aceeași sală micuță de clasă cu mai mulți copii de vârsta lui, i s-a părut mai atractiv să-și petreacă această vacanță singur. Cei mai apropiați prieteni ai lui erau Tom Hobbes și Maria Mayer. Tatăl lui Tom era cel care livra laptele la lăptăria orașului, unde lucra și mama acestuia, iar tatăl Mariei lucra la o companie telefonică. Samuel, Tom și Maria plănuiseră să se ducă la colindat în acea seară, iar Tom și Maria au fost surprinși că Samuel îi căuta atât de devreme.

Când Samuel i-a anunțat că avea ceva important să le spună, amândoi au fost intrigați. S-au înțeles să se întâlnească în fața unui magazin de plăcinte din centrul orașului, iar Samuel, cu tot cu Boswell, îi aștepta deja pe Tom și pe Maria acolo la ora unu după-amiaza, când au ajuns și cei doi împreună. Magazinul cu plăcinte se numea Plăcintele lui Pete, chiar dacă Pete murise cu mulți ani în urmă, iar plăcintele erau făcute acum de fiul său, Nigel, dar Plăcintele lui Nigel nu suna foarte bine, iar lumea ar fi continuat să-l numească Plăcintele lui Pete chiar dacă Nigel i-ar fi schimbat numele. Oamenii care trăiesc în orașe micuțe au obiceiuri ciudate.

În fața acelui loc erau întotdeauna câteva mese și scaune, până și iarna, ceea ce-l făcea un loc destul de popular pentru întâlniri. Pete, și mai apoi Nigel nu au obiectat niciodată atunci când cineva se așeza acolo. Chiar dacă acel cineva nu intenționa să cumpere nicio plăcintă, mirosul din acea plăcintărie îl făcea să-i lase gura apă și, de obicei, în mai puțin de un minut intra să-și cumpere o plăcintă „pentru mai târziu”. Peste aproximativ un minut mânca plăcinta, și se gândea să-și mai ia una, poate pe aceea cu mere și zmeură, ca desert.

Samuel mânca o astfel de plăcintă cu mere și zmeură atunci când Tom și Maria s-au oprit în dreptul mesei lui. Tom era mai înalt ca Samuel cu câțiva centimetri și nu părea niciodată să aibă o zi proastă. Avea întotdeauna bună-dispoziție, mai puțin atunci când echipa de crichet a școlii, în cadrul căreia el era batsmanul[36] vedetă, pierdea un meci. Pe Tom nu îl deranja să piardă, de obicei, dar totul până la crichet. Singurul motiv pentru care s-au certat vreodată Tom și Samuel a fost modul în care se aruncă mingea la crichet. Samuel era un aruncător bun și avea multă putere în mâna dreaptă, dar nu vedea foarte bine și avea dificultăți în a prinde mingile care îi erau aruncate. Asta însemna că într-un fel își ajuta echipa, într-un fel nu, și mai multe meciuri se terminaseră cu el și cu Tom țipând unul la altul din rărunchi. Totuși, au rămas prieteni, iar Tom îl admira în secret pe Samuel, a cărui minte funcționa într-un mod pe care el nu îl înțelegea.

Maria, pe de altă parte, era mai deșteaptă decât amândoi și avea un păr foarte lung pe care și-l prindea în fiecare zi într-o coadă, cu câte o fundă din colecția sa. Pentru cei care nu o cunoșteau, putea părea timidă și tăcută, dar Samuel știa că era foarte deșteaptă și foarte amuzantă. Pur și simplu nu-i plăcea să iasă în evidență. Maria voia să se facă om de știință și era singura persoană pe care Tom și Samuel o cunoșteau și care își făcea temele de plăcere.

Boswell a dat din coadă în semn de salut în fața celor nou-sosiți, apoi s-a concentrat din nou la plăcinta de pe masă. Știa că Samuel avea s-o împartă cu el până la urmă. Samuel își împărțea aproape toată mâncarea cu Boswell, în afară de ciocolată, fiindcă nu-i făcea bine lui Boswell, îi provoca flatulență, iar Boswell putea fi un câine foarte urât mirositor dacă i se dădeau chestii nepotrivite de mâncare.

— Bine, a spus Tom, după ce el și Maria și-au cumpărat și ei plăcinte și s-au așezat pe scaune. Care-i marele mister?

Boswell și-a terminat bucata de plăcintă pe care i-o dăduse Samuel, a lins ultimele firimituri și a început să saliveze pe adidasul lui Tom. Tom a decis să-i dea și el o bucată din plăcinta pe care o avea în față, ca să-i distragă atenția înainte ca saliva lui Boswell să-i ajungă la șosete.

— Păi, ideea ar fi asta, a spus Samuel. Probabil vă va fi destul

[36] Jucător la bătaie într-o echipă de crichet, care lovește mingea cu o bâtă (N. red.).

de greu să mă credeți, iar eu nu sunt sigur cum aș putea să vă dovedesc că spun adevărul. Tot ce vă cer este să mă ascultați, pentru că am mare nevoie de voi.

Era atât de serios, încât Tom s-a oprit din mâncat pentru câteva clipe, iar Tom, ca și Boswell, nu se oprea din mâncat dacă nu avea un motiv bun.

— Uau, pare ceva serios, a spus el. Poți să începi. Eu te ascult.

S-a uitat la Maria, care a încuviințat și ea.

— Amândoi te ascultăm.

Așa că Samuel le-a povestit tot ce se întâmplase până în momentul în care a trimis mesajul celor de la CERN. Când a încheiat, nimeni nu a spus nimic pentru un timp, apoi Tom a zis:

— Ești într-o ureche.

— Tom! l-a mustrat Maria.

— Nu, serios acum. Încerci să ne spui că doamna Abernathy asta nu e, de fapt, doamna Abernathy, ci o creatură cu tentacule, iar în subsolul ei e un cerc albastru care duce cumva în Iad, iar mâine se vor deschide niște porți de la capătul acelui tunel și... ce? Vor ieși demonii de acolo?

— Ceva de genul ăsta, a spus Samuel calm.

— *Chiar* ești într-o ureche, a repetat Tom.

Samuel s-a întors spre Maria.

— Și tu? a întrebat-o el. Tu ce crezi?

— E puțin cam greu de crezut, a spus Maria cu grijă.

— Nu mint, a zis Samuel.

I-a privit pe amândoi cu o expresie serioasă.

— Jur pe viața mea că nu vă mint! Și...

A tăcut.

— Și ce? a întrebat Maria.

— Îmi e frică, a spus Samuel. Îmi e foarte frică.

Iar amândoi l-au crezut când a spus asta.

— Păi, a spus Tom. Poți scăpa de frică doar într-un singur fel.

— Cum? a întrebat Maria, deși știa deja răspunsul.

Tom a rânjit.

— Va trebui doar să aruncăm o privire în casa soților Abernathy.

* * *

Între timp, la CERN, tehnicianul care monitorizase secțiunea „Întreabă un expert” de pe site l-a abordat pe profesorul Hilbert ținând în mână un mesaj printat, dedesubtul căruia se afla un

desen cu o spirală albastră.

— Profesore, a spus el agitat, s-ar putea să nu fie nimic important, dar…

16.

În care vizităm casa soților Abernathy și ne dăm seama că nu am vrea să locuim acolo

Luaseră decizia să întreprindă vizita la casa soților Abernathy abia la căderea serii, așa că Samuel și Maria și-au petrecut prima parte a după-amiezii ajutându-l pe Tom să-și exerseze loviturile pentru crichet. Când a început să se însereze, au trecut rapid pe la Samuel pentru a-i verifica e-mailul, dar nu primise niciun răspuns la mesajul trimis oamenilor de la CERN.

— Poate că sunt foarte ocupați, a spus Tom, cu acceleratorul ăla al lor care s-a stricat.

— Nu s-a stricat, a zis Samuel. Mă rog, nu chiar. L-au închis pentru a investiga acea scurgere de energie.

— Energia aia despre care spui că a ajuns în subsolul familiei Abernathy, a spus Tom. E un drum cam lung din Elveția până aici. Soții Abernathy nu-s elvețieni, nu?

— Nu, nu cred. Domnul Abernathy nu vorbea ca un elvețian când mi-a deschis ușa. Iar doamna Abernathy doar miroase puțin ciudat.

Pe de altă parte, Samuel nu purtase niciodată o discuție cu vreun elvețian, din câte-și aducea el aminte. Bănuia numai că elvețienii nu vorbesc ca domnul Abernathy, care avea un accent aspru din Nord, sau doamna Abernathy, care vorbea ca o persoană cu clasă socială înaltă.

Maria s-a uitat pe fereastra dormitorului lui Samuel.

— Începe să se întunece, a spus ea. Sunteți siguri că vreți să facem asta? Mi se pare puțin greșit să ne furișăm în grădina cuiva pe întuneric. Vreau să zic, ce speri că vom vedea, mai exact?

Samuel a ridicat din umeri.

— Ceva… orice. Ceva care vă va face să mă credeți.

— Și dacă te vom crede? a întrebat Maria. Ce vom face atunci?

— Păi, o să vă dați seama că nu sunt nebun, a spus Samuel. Și că nu vă mint.

Maria a zâmbit tandru.

— Știu că nu ne-ai minți niciodată, Samuel.

— Deși s-ar putea să fii puțin nebun, a adăugat Tom, dar și el zâmbea. Păi, haideți atunci. Trebuie să ajung acasă la timp ca să-mi beau ceaiul, altfel mama o să dezlănțuie iadul pe pământ.

Și-a dat seama ce a spus.

— Va dezlănțui iadul? V-ați prins? Vedeți, sunt amuzant și când nu încerc să fiu.

Maria și Samuel și-au dat ochii peste cap.

— Ah, scutiți-mă… Unii oameni pur și simplu nu au simțul umorului, a spus Tom.

În casa soților Abernathy nu părea să fie nimeni atunci când au ajuns acolo, târându-l cu ei și pe Boswell, oarecum împotriva voinței lui.

— Nu cred că nu e nimeni acasă, a spus Tom.

— Arată înfiorător, a zis Maria. Știu că e doar o casă obișnuită, dar poate că din cauza lucrurilor pe care ni le-ai povestit despre oamenii ăștia…

— Nu, a spus Tom cu o voce stinsă. Ai dreptate. Pot să simt și eu. S-a ridicat părul pe mine. Ceva nu-i în regulă aici.

— Și Boswell simte asta, a spus Samuel.

Într-adevăr, Boswell scâncea. Câinele își așezase fundul micuț pe trotuarul din fața porții acelei curți, de parcă ar fi spus: „Bine, băieți, eu până aici rămân. Dacă vreți să merg mai departe, va trebui să mă târâți”.

Samuel a legat lesa lui Boswell de poarta grădinii.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm aici, a zis el.

— Pot să rămân cu el? a întrebat Tom, glumind numai pe jumătate.

— Haide, prostuțule, a spus Maria, apucându-l pe Tom de braț și trăgându-l după ea în grădină, în timp ce Samuel îi urma îndeaproape.

— Nu ziceai fix acum un minut că îți e frică? a șoptit Tom.

— Încă îmi e, a spus Maria, dar e *interesant.*

Expresia de pe fața Mariei se schimbase. Părea entuziasmată. Domnul Hume spusese la un moment dat că avea o minte perfectă pentru un om de știință. Era și curioasă, și atentă în același timp și, odată ce se simțea intrigată de ceva, mergea până în pânzele albe.

Samuel i-a condus la fereastra pivniței. De tavan era agățat

un bec neacoperit, care răspândea o lumină slabă și portocalie în cameră. S-au lăsat pe vine și au aruncat o privire înăuntru, dar, în afară de vechiturile care se acumulau de obicei în subsolurile oamenilor, nu se vedea nimic ieșit din comun.

— Aici s-a întâmplat, a spus Samuel. Aici au apărut și lumina albastră, și mâna uriașă cu gheare, toate.

— Păi, acum nu se întâmplă nimic, a zis Tom. Mamă, miroase oribil aici!

Avea dreptate. Se putea simți o duhoare de ouă putrezite atât în subsol, cât și în jumătatea de lângă casă a grădinii. O briză bătea direct spre ei, transportând acea duhoare, de parcă cineva făcuse o gaură în zid, iar din spatele ei ar fi suflat un vânt foarte puternic.

— Simțiți și voi asta? a spus Maria.

Și-a ridicat mâna astfel încât să fie cât mai aproape de geam. Cei doi băieți au făcut la fel.

— Se simte ca electricitatea statică, a zis Tom.

Și-a întins mâna și mai în față, parcă vrând să atingă geamul, dar Maria l-a oprit.

— Nu! a spus ea. Nu cred că e o idee bună.

— E doar electricitate statică, a zis Tom.

— Nu, a spus Maria, nu e.

A arătat cu degetul spre rama ferestrei. Acolo, aproape invizibilă pentru ochiul liber, se vedea cea mai slabă luminiță albastră.

Maria a mers mai departe, pe lângă zidul casei.

— Unde s-a dus? a întrebat Tom.

Samuel nu știa, dar a hotărât să o urmeze oricum pe Maria. Tom, care nu voia să fie lăsat de unul singur, l-a urmat cu pași repezi.

Casa familiei Abernathy se înălța în mijlocul unei mari grădini, așa că se putea merge foarte ușor din fața casei până în spatele acesteia. Maria arăta cu degetul spre fiecare fereastră, în timp ce înainta.

— Acolo! a zis ea cu voce joasă. Și acolo!

Dacă se concentrau destul de tare, de fiecare dată când ridicau privirea, vedeau acea lumină albastră în jurul ramelor de la ferestre.

— Cred că ar putea fi un fel de alarmă, a spus Maria. Au securizat locul, cumva.

Deja ajunseseră în spatele casei. În stânga ușii din spate se afla bucătăria, care era goală. În dreapta era sufrageria, cu un televizor, niște canapele și două fotolii identice. În cameră era aprinsă o lampă, care proiecta un pătrățel de lumină pe gazon.

Împreună, cei trei copii s-au dus până în dreptul ferestrei și au aruncat o privire înăuntru.

∵

Boswell era foarte nemulțumit de faptul că avea lesa legată de poarta unei grădini. La fel ca majoritatea câinilor, nu-i plăcea să fie legat de nimic. Dacă erai legat de ceva, era dificil să te lupți în cazul în care apărea un câine mai mare și imposibil să fugi dacă lupta nu era o opțiune. Boswell nu era un mare luptător. Să fim sinceri, nu se prea pricepea nici la fugă, având în vedere că picioarele îi erau foarte scurte, iar corpul foarte lung.

Dar exista ceva și mai rău decât să fii legat de poarta unei grădini: să fii legat de poarta *acestei* grădini. Casa aceea mare nu-i mirosea prea bine lui Boswell. Nu era vorba numai de duhoarea pe care o simțiseră și copiii. Nu, simțul olfactiv al lui Boswell era mult mai dezvoltat decât al oricărui om. Avea de douăzeci și cinci de ori mai mulți receptori olfactivi ca un om și putea simți mirosuri cu concentrații de o sută de milioane de ori mai slabe decât putea orice persoană. În timp ce adulmeca aerul din preajma marii case, trăgându-l până la receptorii olfactivi, a simțit niște mirosuri slabe de carne stricată, de boală, de mortăciuni care n-ar trebui să fie atinse sau gustate, nici măcar mirosite prea mult, în caz că nu voiai să te îmbolnăvești. Ascuns în spatele acelor mirosuri, mai era unul anume, unul de care toate animalele se temeau și pe care îl urau cu toată ființa lor.

Mirosea a ars.

Boswell s-a ridicat dintr-odată în picioare. Auzise niște pași apropiindu-se. Unul dintre acele mirosuri urâte a început să se simtă mai tare, deși era amestecat cu un miros care era cât de cât plăcut, ca și când acel miros cât de cât plăcut era folosit pentru a-l ascunde pe primul. Mirosul cât de cât plăcut îi era familiar lui Boswell, dar asta nu însemna că îi plăcea. Era prea puternic, prea dulce și prea grețos. Semăna cu mireasma care venea uneori dinspre doamna Johnson, mireasmă care provenea din unele dintre sticluțele pe care le ținea la ea în dormitor.

Mirosea a prea multe flori.

Chiar și cu vederea sa slabă, Boswell a reușit s-o identifice pe femeie imediat ce a dat colțul. Deja își construise o imagine mentală a ei, folosindu-și nasul, iar cele mai mari temeri ale sale s-au adeverit.

Venea femeia aceea oribilă, care trimisese întunecimea după ei.

Boswell a început să schelălăie.

∵

Trei oameni, mai exact doi bărbați și o femeie, stăteau în sufrageria cu pereții acoperiți de un mucegai portocaliu și ciudat, care se întindea din dreptul covorului spre tavan. Acel mucegai acoperea și scaunele pe care stăteau cei trei oameni, de parcă aceștia ar fi putrezit, iar descompunerea lor infecta încet-încet camera. Niciunul nu se mișca, nu vorbea, dar toți aveau niște zâmbete ciudate întipărite pe fețe, ca niște oameni care văzuseră ceva ce putea fi considerat amuzant doar de către un om cu un simț al umorului foarte ciudat. Samuel i-a recunoscut. Bărbații erau domnul Abernathy și prietenul său, domnul Renfield. Femeia era doamna Renfield.

Se schimbaseră de ultima oară când îi văzuse. Păreau mai grași; balonați, parcă li se umflaseră organele. Pe domnul Abernathy îl putea vedea cel mai clar. Pielea sa era gri-verzuie și era plină de bășici. Părea atât de bolnav, încât Samuel s-a întrebat dacă nu cumva domnului Abernathy i se întâmplase ceva mai grav decât să se îmbolnăvească. În ciuda perioadei din an în care se aflau, camera era plină de muște, iar Samuel și-a dat imediat seama că oamenii din acea cameră miroseau îngrozitor. Lui Samuel i s-a părut că a văzut o muscă aterizând pe unul dintre ochii domnului Abernathy și că a rămas acolo, un punct negru pe fundalul lăptos al globului ocular. Domnul Abernathy nici măcar nu a clipit.

Tom a fost cel care a dat glas gândurilor lui Samuel.

— Sunt cumva... morți? a întrebat el.

În timp ce a vorbit, musca și-a luat zborul de pe ochiul domnului Abernathy. În același timp, o limbă enormă a țâșnit din gura domnului Abernathy, ca acele trompete-fluier de la petrecerile copiilor mici. Era roz și acoperită cu niște țepi micuți, care păreau ascuțiți și lipicioși. A prins musca din aer, apoi a intrat din nou în gura acestuia, care a mestecat musca puțin,

apoi a înghițit-o.

— Ah, cred că o să mi se facă rău, a spus Maria.

— Aia a fost o limbă? a întrebat Tom. A fost o limbă! Oamenii n-au limbi atât de lungi. *Chestiile* au limbi atât de lungi.

Apoi au auzit un lătrat frenetic din fața casei și și-au dat seama că au intrat în bucluc.

∵

Imediat ce a văzut-o pe doamna Abernathy, Boswell a început să se chinuie și mai tare să scape din lesă. Zgarda nu îi era niciodată strânsă prea tare în jurul gâtului, mai ales datorită faptului că gâtul lui Boswell era atât de subțire încât nicio zgardă nu îl cuprindea cum trebuie. S-a smucit cât de tare a putut și a simțit cum zgarda începe să i se ridice puțin la ceafă. Îl rănea la urechi, dar nu s-a oprit. Știa că, dacă va fi legat de poartă atunci când va apărea acea femeie oribilă, avea să-i facă rău, apoi avea să-i facă rău și lui Samuel. Nimeni nu avea să-i facă rău lui Samuel, nu cât timp Boswell se afla prin preajmă.

Zgarda îi ajunsese aproape peste urechi, când a observat că pașii acelei femei erau din ce în ce mai grăbiți.

∵

Doamna Abernathy a văzut câinele imediat ce a dat colțul. I-a trebuit doar o clipă pentru a-și da seama că se uita la animalul de companie al lui Samuel Johnson.

— Ah, băiețel obraznic! a șoptit ea. Copil mic și atât, dar *atât* de obraznic!

A început să fugă.

Boswell a riscat să arunce o privire în stânga sa și a văzut-o pe acea femeie dezgustătoare apropiindu-se. S-a mai smucit o dată în lesă și a simțit cum zgarda cade pe asfalt, aproape cu tot cu urechile sale. A lătrat, mutându-și privirea de la cărarea care ducea în grădină la acea femeie. Spera în continuare că Samuel și prietenii săi aveau să apară imediat, dar asta nu s-a întâmplat.

— Fugi! a lătrat el. E femeia aia! Fugi!

Dar nici urmă de copii. S-a uitat în stânga sa și a văzut-o pe acea femeie schimbându-și forma. Pe sub haină se vedeau niște chestii mișcându-se. Dintr-odată, materialul a început să se rupă, iar niște tentacule lungi și roz au ieșit prin el, fiecare dintre ele terminându-se cu niște clești ascuțiți care apucau aerul rece al nopții. Unul dintre tentacule s-a întins spre el, clănțănind și

împroșcând gazonul cu un lichid care mirosea scârbos. Instinctiv, Boswell s-a repezit la el, iar acesta chiar s-a retras pentru o clipă. Apoi s-a înălțat din nou, ca un șarpe pregătit de atac. Boswell a simțit pericolul.

Neavând de ales, a fugit cu coada între picioare cât de repede i-a permis conformația sa de teckel. I s-a părut că ceva îi atinge ușor blana, dar nu s-a uitat în urmă, nu până când nu a ajuns la colțul străzii. S-a ascuns sub o mașină și a aruncat o privire pe stradă, de după o roată. Femeia aceea dezgustătoare a rămas pentru o clipă în dreptul porții, cu tentaculele unduindu-i-se în aerul nopții, apoi s-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre grădină. Peste câteva secunde, Boswell a auzit un sunet oribil, unul atât de ascuțit, încât i-a săgetat timpanele. Avea o frecvență mult prea înaltă pentru a putea fi auzit de oameni, dar doamna Abernathy nu încerca să contacteze niciun om.

Își chema demonii.

17.

În care doamna Abernathy își schimbă planurile

Samuel a aruncat o privire de după colțul casei și a văzut-o pe doamna Abernathy intrând în grădină și închizând cu grijă poarta în urma ei. Tentaculele încă i se mișcau în aerul nopții, lumina lunii scoțând în evidență lichidul care se scurgea de pe cleștii din capetele lor. Tom a numărat douăsprezece tentacule. Pe pământul de la picioarele doamnei Abernathy zăcea lesa lui Boswell. Doamna Abernathy a făcut trei pași în față, apoi s-a oprit. A înclinat capul într-o parte – parcă ascultând ceva –, dar nu s-a apropiat de casă.

Aștepta, păzind poarta.

Tom s-a întors în fugă la fereastra sub care îl așteptau Samuel și Maria.

— Am dat de necaz, a spus el. În grădină a apărut o femeie căreia îi ies niște tentacule din spate.

— Doamna Abernathy, a zis Samuel. Ce știi despre Boswell?

— Nu l-am văzut pe nicăieri. Lesa lui e tot acolo, dar el nu.

Samuel părea îngrijorat

— Crezi că ar fi putut să...? a început el să spună, apoi s-a oprit.

Nu voia să rostească acele cuvinte sau să se gândească la ce ar fi putut doamna Abernathy să-i facă câinelui său.

Peste câteva secunde, l-a auzit pe Boswell lătrând. Sunetul era mai îndepărtat ca înainte, dar era el, mai mult ca sigur.

— E bine! a spus Samuel.

— Da, dar noi nu suntem, a zis Tom. Dacă l-a recunoscut pe Boswell, înseamnă că știe că ești aici.

Samuel a înghițit în sec, dar nu a putut scăpa de nodul din gât.

— Nu are de unde să știe că tu sau Maria sunteți cu mine. Aș putea să-i distrag atenția, iar voi doi să plecați.

Tom l-a privit pe Samuel cu ceva care se apropia de admirație, apoi i-a dat un ghiont puternic în braț.

— Au! a spus Samuel. Asta pentru ce-a fost?

— Pentru că ești un prost, a zis Tom. Nu o să te lăsăm aici de unul singur.

Dintr-odată, mâna Mariei i-a acoperit gura, făcându-l să tacă. Aceasta și-a ridicat un deget în dreptul buzelor, apoi a arătat spre pătrățelul de lumină de pe gazon. Pe acel fundal se putea vedea acum umbra unui bărbat. Cu toții au rămas nemișcați, abia îndrăznind să respire. Umbra a început să-și schimbe forma. Sub privirile lor, opt picioare subțiri, ca de păianjen, au apărut în prelungirea acelei siluete.

Apoi umbra s-a întors și a început să se micșoreze, de parcă oricine sau orice ar fi fost se mutase din dreptul ferestrei.

— Va trebui să o luăm la fugă, a spus Samuel.

— Nu putem ieși pe unde am intrat, i-a răspuns Tom. Femeia aceea păzește poarta.

— Și nu putem sări gardul grădinii, a spus Maria. E prea înalt.

Se auzeau sunete din interiorul casei. Au auzit o vază spărgându-se, apoi niște pași târșâiți, de parcă cineva care avea probleme cu mersul se îndrepta spre ușa din spate.

În stânga lor, Tom a văzut două cutii de plastic, umplute cu sticle goale de vin, care urmau să fie reciclate.

— Crezi că poți nimeri sticlele alea goale cu o piatră? l-a întrebat el pe Samuel.

— Da, dacă aș avea o piatră, a zis Samuel.

Tom i-a făcut lui Samuel un semn spre dreapta, unde se afla o micuță grădină alpină, cu câteva plante răsfirate ici și colo, printre pietre. Samuel s-a întins imediat după o piatră care avea aproximativ mărimea unei mingi de crichet, a tras adânc aer în piept, și-a dus brațul în spate și a aruncat-o cu boltă spre cutiile cu sticle. Piatra a aterizat cu zgomot în mijlocul lor, spărgând gâturile sticlelor mai mari și împrăștiind cioburi pe jos.

— Acum! a zis Samuel.

Au luat-o la fugă în dreapta, trecând de grădina alpină și de zidul casei. Din spatele lor s-a auzit cum se deschide ușa din spate, dar ei trecuseră deja de colțul casei, având poarta în față. Doamna Abernathy dispăruse, iar când Maria s-a uitat în jur, fără tragere de inimă, a văzut silueta unei femei îndepărtându-se rapid de ei, spre partea opusă a casei.

Au profitat de ocazie și au alergat cât de repede au putut spre poartă, sărind peste paturile de flori și tufișurile atent îngrijite de doamna Abernathy înainte de a fi posedată de o chestie căreia

nu îi păsa deloc de subtilitățile grădinăritului. Tom alerga în urma celor doi, atunci când piciorul i s-a agățat în niște iederă și s-a împiedicat, apoi a căzut. Samuel și Maria s-au oprit în dreptul porții, pregătindu-se să se întoarcă și să-l ajute pe Tom, când doamna Abernathy, alertată de acel sunet, a apărut de după colț.

— Copii răi ce sunteți! a zis ea. N-ar trebui să intrați pe proprietatea altora.

Două tentacule s-au făcut mai lungi decât celelalte, apoi s-au năpustit asupra lui Tom, care încerca să-și elibereze piciorul. Putea vedea cât de ascuțiți erau cleștii și putea mirosi lichidul care se scurgea de pe ele ca saliva în timp ce se apropiau. Își ridicase mâna pentru a se apăra, când ceva a spintecat aerul din fața lui. Era o greblă, care s-a înfipt în tentacule și le-a făcut să se prăbușească. Au rămas țintuite la pământ, între dinții greblei, zvârcolindu-se cu ultimele puteri și stropind gazonul cu un sânge negru și gros. Doamna Abernathy a țipat, rănită și în stare de șoc, în timp ce Maria a dat drumul greblei și l-a ajutat pe Tom să se ridice în picioare.

— Haideți! a spus Maria, iar cei trei copii, acompaniați de un Boswell absolut fericit și ușurat, au dispărut în amurgul serii.

Doamna Abernathy a mers prin curte, cu fața schimonosită din cauza furiei și a agoniei. Toate tentaculele au trebuit să se retragă în corpul ei, în afară de cele două pe care acea fetiță nesuferită le străpunsese cu grebla. Doamna Abernathy a îngenuncheat și a scos dinții greblei din pământ, apoi a aruncat-o mai încolo. Încet, ca niște animale rănite, tentaculele s-au micșorat, retrăgându-se în carnea ei, unde au lăsat niște găuri micuțe sângerând negru direct pe haina ei distrusă.

Domnul Renfield s-a târșâit până la ea, acum că cele opt piciorușe subțiri de păianjen i se retrăgeau în corp, iar ceva care arăta ca un bot începea să se transforme la loc într-o gură de om. Același zâmbet searbăd și fără umor îi rămăsese întipărit pe față. În spatele lui au apărut doamna Renfield și domnul Abernathy, urmați de un nor de muște.

Domnul Abernathy s-a oprit în dreptul soției sale. S-a întors pentru a o privi, iar ea l-a lovit atât de tare peste față cu dosul palmei, încât i-a rupt gâtul, iar capul a început să-i atârne într-un unghi ciudat deasupra umerilor. A ridicat mâinile și a încercat să-și pună capul la loc, dar nu-i mai stătea cum trebuie. Până la

urmă a renunțat și l-a lăsat să-i atârne. Nu îi crea un disconfort prea mare, iar zâmbetul i-a rămas neschimbat.

— Prostule! a spus doamna Abernathy. Acum *trei* dintre ei știu despre noi.

Doamna Renfield i s-a alăturat.

— Ce ar trebui să facem? a întrebat ea. Să-i omorâm?

— Nu mai putem aștepta, a spus doamna Abernathy. Trebuie să începem.

— Dar nu este totul pregătit.

— S-au adunat deja destui, a spus doamna Abernathy. Porțile se vor deschide, iar primii dintre ei vor ajunge aici. Ei îi vor pregăti calea Marelui Malefic, iar el va termina ce au început. Duceți-vă! Voi veni și eu în câteva clipe.

Domnul și doamna Renfield s-au îndepărtat cu pași repezi, urmați de domnul Abernathy și capul său care se clătina. Doamna Abernathy a făcut o plimbare scurtă până la poarta grădinii și s-a uitat în direcția în care fugiseră cei trei copiii și câinele. Le-a văzut nălucile în aerul nopții, înainte ca imaginea să i se disipeze precum ceața în fața ochilor.

Poate că ceilalți aveau dreptate, s-a gândit ea. Încă nu venise vremea. Marele Malefic voia să intre triumfător în această lume, inspirând teamă și respect în timp ce venea cu armata sa de demoni aliniați în spatele său. În loc să se întâmple asta, atacul lor împotriva lumii oamenilor avea să înceapă mult mai greu. În timp ce demonii ajungeau în această lume, portalul avea să se mărească. Vor obține energia de care aveau nevoie din acel accelerator de particule. Avea să fie o chestiune de câteva ore până când porțile vor fi topite, iar furia Marelui Malefic se va dezlănțui asupra Pământului.

În fața ei a apărut o siluetă micuță, purtând coarne de diavol și o mască.

— Ne dați ori nu ne dați? a spus o voce din spatele măștii.

Doamna Abernathy l-a privit cu curiozitate pe micul diavol, apoi a început să zâmbească. Zâmbetul s-a transformat într-un râs cumplit și zguduitor.

— Încântător! Ah, este pur și simplu perfect!

Ca orice băiețel din această lume, băiețelului din spatele măștii, al cărui nume era Michael, nu-i păsa prea mult de lucruri care erau „încântătoare” sau de adulții cărora li se păreau amuzante lucrurile care nu erau deloc amuzante.

— Ascultă, ai de gând să-mi dai ceva sau nu? a întrebat el nerăbdător.

— Ah, îți voi da ceva, a spus ea. O să vă dau tuturor ceva și va fi ultimul lucru de care veți avea parte vreodată. O să vă dau ocazia să vă găsiți sfârșitul.

— Deci nu-mi dai dulciuri, a spus copilul.

Doamnei Abernathy i-a pierit râsul și s-a lăsat pe vine în fața lui. Acesta a văzut o strălucire albastră în ochii ei. A devenit din ce în ce mai intensă, până când în orbitele femeii nu s-a mai văzut nimic altceva decât o lumină albastră și rece, care l-a făcut să se crispeze de durere. Când aceasta a deschis gura, băiatul a simțit un miros de carne stricată.

— Fără dulciuri, a zis doamna Abernathy. Fără dulciuri, de-acum încolo.

L-a privit pe băiețel cum fugea și s-a gândit: *Dispari*! *Dispari cât mai poți, dar tot nu vei scăpa, nu de mine.*

Și nu de stăpânul meu.

18.

În care portalul va fi larg deschis

Doamna Johnson stătea pe canapea, zâmbindu-i stânjenită vizitatorului ei, al cărui nume era doctorul Planck[37]. Doctorul Planck era mărunțel, pielea îi era închisă la culoare și avea o barbă ascuțită și niște ochelari cu rame negre. Doamna Johnson îi făcuse ceai și îi oferise un biscuit. Acum încerca să înțeleagă care era motivul pentru care se afla, până la urmă, acolo. Tot ce știa era că avea legătură cu Samuel. Lucrurile de acest gen mereu aveau.

Doctorul Planck lucra la Universitatea din oraș, făcând parte din programul de cercetare experimentală a particulelor, și fusese implicat timp de câțiva ani în proiectele celor de la CERN. Când a primit mesajul trimis din Elveția – despre e-mailul lui Samuel –, s-a grăbit să ajungă în Biddlecombe. Nu era sigur dacă un copil le-ar putea fi cu adevărat de ajutor, dar era ceva cu desenul lui și cu descrierea acelui miros de ouă putrezite care a atras atenția cercetătorilor de la CERN. Acum se afla aici, bând ceai și mâncând biscuiți cu cremă de bourbon, încercând să-și dea seama dacă era posibil ca fiul doamnei Johnson să le fi dat mâna de ajutor de care aveau nevoie.

— Samuel nu a făcut nimic rău, nu-i așa? a întrebat doamna Johnson.

— Nu, absolut nimic, a spus dr. Planck. Doar că ne-a trimis un e-mail foarte interesant, și aș vrea să discutăm cu el pe această temă.

— Prin „noi” vreți să spuneți oamenii de la CERN? a zis doamna Johnson.

— Exact.

— În cazul ăsta, a rezolvat Samuel vreunul dintre misterele universului?

Dr. Planck a zâmbit politicos și și-a ronțăit biscuitul.

— Nu chiar, a spus el. Spuneți-mi, ce știți despre oamenii care

[37] Max Planck a fost un fizician german, laureat al Premiului Nobel, care a descoperit cuantele energetice și a pus astfel bazele fizicii cuantice (N. red.).

locuiesc la numărul 666?

∵

Doamna Abernathy se afla în subsol, având-u-i în spate pe domnul Abernathy și pe soții Renfield. Un punct de lumină albastră, care avea mărimea unui vârf de ac, pulsa slab în mijlocul subsolului. Din partea doamnei Renfield s-a auzit un mârâit dezaprobator.

— S-a aflat aici în tot acest timp, i-a spus ea doamnei Abernathy, și totuși ai ascuns lucrul ăsta față de noi.

— Nu aveați nevoie să știți asta, a spus doamna Abernathy.

— Cine ești tu să decizi astfel de lucruri?

Doamna Abernathy s-a întors spre ea. Pentru o clipă, gura i s-a mărit atât de tare, încât mai avea puțin și amenința să-i înghită capul, lăsându-i treptat la vedere șiruri și șiruri de dinți zimțați. Acele fălci enorme au clănțănit o dată spre doamna Renfield, care s-a clătinat alarmată și s-a dat câțiva pași în spate. Apoi, aproape imediat ce s-a arătat, gura aceea monstruoasă a dispărut, iar doamna Abernathy s-a întors la frumusețea anterioară.

— Ai grijă ce cuvinte scoți pe gură și ce gânduri îți apar în cap sau s-ar putea să rămâi fără amândouă! a avertizat-o doamna Abernathy. Ține minte cu cine vorbești. Eu sunt urechile stăpânului nostru și emisarul lui aici pe Pământ. Orice dovadă de lipsă de respect față de mine îi va fi comunicată, iar pedeapsa va fi una însemnată.

Doamna Renfield și-a lăsat capul în jos, tremurând la gândul pedepselor pe care și le-ar fi putut atrage. Ea aparținea unui rang inferior de demoni, față de doamna Abernathy[38], dar era invidioasă pe puterea acesteia și pe apropierea ei de Marele Malefic, întrucât ce este malefic trebuie să fie întotdeauna și invidios și caută încontinuu să avanseze. Acum, manifestarea furiei acesteia a făcut evident faptul că ar putea primi o pedeapsă, având în vedere că doamna Abernathy va vorbi cu siguranță despre impertinența doamnei Renfield față de Marele Malefic. Dar, dacă ar putea-o învinge pe doamna Abernathy,

[38] S-a stabilit că există trei ranguri de demoni. O carte intitulată *Le Dragon Rouge* (*Dragonul Roșu*), scrisă în secolul șaisprezece, cred, conținea o clasificare a demonilor iadului pe trei niveluri, de la ofițeri la generali. Cărțile precum *Le Dragon Rouge* sunt cunoscute sub numele de „ceasloave de vrăji“, iar ca să aibă putere trebuie să fie scrise cu cerneală roșie și, după părerea unora, trebuie să fie legate în piele de om, ceea ce înseamnă că nu le vei găsi în librăria din orașul tău, probabil.

pentru a-i lua locul, dacă ea, nu doamna Abernathy, ar fi cea care netezește drumul stăpânului său, atunci ar fi răsplătită, nu pedepsită.

Așa că a acționat. Și-a deschis larg fălcile, iar dintre buzele sale au ieșit niște chelicere de păianjen, o pereche de apendice care se terminau cu niște găuri micuțe, pline cu venin. S-a îndreptat spre doamna Abernathy, care stătea cu spatele, cu ochii fixați pe pielea palidă de la baza gâtului acesteia.

Dintr-odată, doamna Renfield a înghețat, incapabilă să mai înainteze. A simțit cum se sufocă, de parcă o mână o strângea din ce în ce mai tare de gât. Doamna Abernathy s-a întors cu fața spre ea, în ochi arzându-i un foc albastru.

— Creatură inconștientă ce ești! a spus ea. Acum vei fi în agonie pentru tot restul eternității.

Doamna Abernathy și-a fluturat mâna în dreptul feței doamnei Renfield. Acele apendice au continuat să se mărească din gura doamnei Renfield, dar începeau încetul cu încetul să i se încolăcească în jurul gâtului. Ochii doamnei Renfield s-au mărit de groază, dar nu avea ce face pentru a opri ceea ce avea să i se întâmple. Cele două ace identice i-au înțepat pielea și au început să-i pompeze venin în sistem. Ochii i s-au bulbucat, fața i s-a înnegrit, iar ea s-a prăbușit până la urmă pe podea. Corpul i-a mai tresărit o dată, apoi s-a transformat în praf și fum.

Doamna Abernathy și-a îndreptat din nou atenția spre lumina albastră.

— Stăpâne, a spus doamna Abernathy. Supusul vostru vă caută.

Acel punct luminos s-a mărit, iar subsolul s-a răcit dintr-odată. Respirația doamnei Abernathy răspândea prin aer niște aburi albi. Vârfurile degetelor îi erau atât de reci, încât au început s-o doară.

Apoi s-a auzit o voce. Părea să vină de peste tot și de nicăieri, ecoul ei răsunând în toate colțurile subsolului. Cuvintele acelea șuierate cu o voce gravă semănau cu sâsâitul unui șarpe enorm într-o peșteră rece și umedă.

— *Aici sssssunt,* a spus vocea. *Spune.*

— Stăpâne, a repetat doamna Abernathy, cu vocea tremurată.

Chiar și acum, după ce petrecuse atât de mult timp în compania acestei ființe malefice, un timp atât de aproape de o

eternitate, încât diferența nici nu merită să fie menționată, tot avea puterea să o terifieze.

— Trebuie să acționăm acum. Nu mai putem aștepta.

— *De ce*?

— A apărut un... impediment, a spus doamna Abernathy, alegându-și cuvintele cu grijă. Prezența noastră a fost observată.

— *De către cine*?

— De către un copil.

— *De ce nu s-a ocupat cineva de acest copil*?

— Am încercat. A avut noroc. Acum le-a adus la cunoștință și altora ce știe.

S-a lăsat liniștea. Doamna Abernathy aproape că putea simți cum furia stăpânului ei devine mai intensă.

— Mă dezamăgiți, a spus el. Îmi veți da socoteală pentru asta.

— Da, stăpâne.

Doamna Abernathy a plecat capul, de parcă Marele Malefic s-ar fi aflat acolo, gata să-și dezlănțuie furia asupra ei.

— *Așa să fie, atunci*, a spus vocea. *Să îi dăm drumul*

Dar, înainte să poată trece la pașii următori, cineva a sunat la ușă.

∵

În adâncul labirintului de coridoare al instituției CERN, oamenii de știință de cel mai înalt rang se adunaseră în biroul profesorului Stefan.

— A dat dr. Planck vreun semn? a întrebat profesorul Stefan.

Profesorul Hilbert s-a uitat la ceas.

— Ar fi trebuit să-l găsească pe băiat până acum, a spus el.

— Dacă e vreun fel de glumă, voi găsi ascunzătoarea copilului ăluia, a spus profesorul Stefan.

S-a întins după stilou, doar ca să aibă ce face cu mâinile. Stiloul era pus aproape de marginea biroului, dar, înainte să-l poată atinge, acesta a căzut pe podea.

Profesorul Stefan l-a privit curios.

— Ce ciudat, a spus el și a început să simtă vibrațiile din biroul său.

În întreaga instituție a început să se audă un vâjâit puternic, iar toate luminile au devenit dintr-odată mai slabe. Toate computerele au început să afișeze o cantitate enormă de informație, limba aramaică fiind combinată într-un mod straniu

cu codul binar.

— Ce se întâmplă? a întrebat profesorul Stefan.

Dar știa deja.

Cumva, acceleratorul de particule pornise din nou.

∵

Doamna Abernathy a deschis ușa. În pragul ușii stătea un bărbat mărunțel cu barba ascuțită. Molfăia rama neagră a unor ochelari.

— Doamna Abernathy? a întrebat el.

— Da.

— Eu sunt dr. Planck. Aș vrea să discut puțin cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjez.

— De fapt, a spus doamna Abernathy, sunt cam ocupată acum.

Doctorul Planck a adulmecat aerul. Mirosea a ouă putrezite. Apoi a observat o lumină slabă, albastră, care venea dinspre subsol, lumină care părea, de asemenea, să pâlpâie pe ramele ferestrelor casei și în jurul ușii. Un vânt i-a bătut în față, din ce în ce mai puternic. În același timp, acea lumină a devenit mai puternică.

— Ce faci aici? a întrebat dr. Planck. Nu e bine ce faci.

— Fugi, a spus doamna Abernathy.

— Poftim?

— Am spus să fugi.

În ochi i-a apărut un foc rece. A deschis gura, din care a ieșit o rază puternică de lumină. S-a simțit ca gheața pe pielea doctorului Planck.

A fugit.

∵

Subsolul casei de la numărul 666 era ocupat de o tornadă enormă, formată atât din lumină, cât și din întuneric, din raze albastre și un întuneric atât de dens, încât aproape că putea fi tangibil. Niște firișoare de electricitate pâlpâiau în centrul ei, ca niște fulgere pe cerul nopții, care apoi i-au lovit pe doamna Abernathy și pe domnul Renfield. Aceștia au început să-și schimbe forma, lepădându-și pielea de om și revenind la formele lor demonice. Domnul Abernathy arăta ca o broască râioasă gri, cu niște ochi care nu clipeau și erau așezați în vârful unor antene lungi care îi ieșeau din cap. Domnul Renfield semăna din nou cu un păianjen, având corpul acoperit cu fire

aspre de păr și opt ochi negri, proaspăt apăruți pe cap: doi mai mari în față, doi mai mici pe părți și încă patru în spate. Opt membre lungi și neobișnuit de flexibile i-au ieșit din trunchi, fiecare terminându-se cu câte o gheară ascuțită, dar el stătea în continuare pe picioarele sale de om, mai groase și mai puternice decât celelalte. I-au crescut, de asemenea, niște colți ascuțiți, pe vârful cărora luceau picături de venin.

Doamna Abernathy li s-a alăturat, dar forma i-a rămas neschimbată, în afara focului albastru din ce în ce mai puternic din ochii săi. Nu voia să-și ia forma adevărată, nu încă. Forma aceasta umană o cam limita, ce e drept, dar avea și ea avantajele ei. Îi permitea să se plimbe fără probleme, dacă era nevoie, prin lumea oamenilor, în stadiile incipiente ale atacului. Doar atunci când victoria va fi fost garantată avea să se arate așa cum era de fapt.

Zidurile casei au început să se cutremure. Praful a început să se scuture de pe tavanul subsolului, iar cutiile vechi de vopsea și cele cu cuie s-au răsturnat de pe rafturi și și-au vărsat conținuturile pe podea. Mortarul dintre cărămizi s-a fărâmițat, iar cărămizile au început să se miște. În timp ce casa se prăbușea, apăreau din ce în ce mai multe firișoare de lumină albastră, traversând încăperea și dispărând în podea. Vântul s-a întețit, suflând prin portalul care tocmai se deschidea dintr-un univers în altul. Doamna Abernathy a privit cum porțile, acele gratii de închisoare pe care le ura atât de mult, au început să lumineze, metalul topit picurând în timp ce stăpânul ei folosea puterea acceleratorului pentru a se elibera.

Acum au apărut primii demoni. Erau niște entități simple, cranii înălțate de niște aripi negre. Gurile lor păreau să aibă prea mulți dinți, iar cei de sus și cei de jos fiind inegali și încălecați, dar ascuțiți ca niște vârfuri de ace. Erau patru la număr, care planau deasupra doamnei Abernathy, scrâșnind din dinți și bătând din aripi.

— Am niște treabă pentru voi, a spus ea.

S-a întins ca să-l atingă pe cel mai apropiat, împărtășindu-i astfel informația despre cei trei copii, cei care au rănit-o și au forțat-o să pară slabă în fața stăpânului său, și despre bărbatul mărunțel cu barbă, despre care credea că nu avea intenții bune în ceea ce o privea.

— Găsiți-i, a spus ea. Găsiți-i pe toți și distrugeți-i!

∵

Samuel, Maria și Tom se aflau în dormitorul lui Samuel, în fața computerului acestuia și se holbau la e-mailul pe care îl accesase Samuel cu ajutorul contului său de Google. Mama lui Samuel se aplecase asupra lor, citind și ea. Mesajul de la dr. Planck suna cam așa:

SUNT FOARTE INTERESAT DE E-MAILUL TĂU. VOI VENI ÎN ACEASTĂ SEARĂ LA TINE ACASĂ, LA CINCI ȘI JUMĂTATE, CA SĂ VORBIM DESPRE ASTA. SPER CĂ ESTE UN MOMENT OPORTUN. DACĂ APARE VREO PROBLEMĂ, POT FI CONTACTAT LA NUMĂRUL DE DEDESUBT.

— Te-a așteptat aici ceva timp, apoi a spus că vrea să arunce o privire prin casa familiei Abernathy, a spus doamna Johnson. Ce fel de lucruri le-ai spus oamenilor, Samuel?

— Ce am încercat să-ți explic și ție în tot acest timp, a spus Samuel. Soții Abernathy sunt pe punctul de a face ceva îngrozitor și trebuie opriți.

De această dată, mama sa nu l-a contrazis. Ascultându-l pe dr. Planck, începuse să-și amintească detaliile întâlnirii sale din supermarket cu doamna Abernathy și cât de tare s-a speriat atunci când l-a văzut pe Samuel vorbind cu ea lângă curtea bisericii, deși la momentul respectiv nu a înțeles de ce. Acum știa că Samuel spune adevărul. Doamna Abernathy era rea. Doamna Abernathy era, de fapt, cu adevărat oribilă.

Alături de acest mesaj, Samuel primise și un număr de telefon. Acesta a tastat numărul pe telefonul fix. Cineva i-a răspuns aproape imediat.

— Alo? a spus o voce de bărbat.

Părea să aibă răsuflarea tăiată.

— Vorbesc cu dr. Planck? a întrebat Samuel.

— Da, eu sunt. Samuel?

— Da. Am primit e-mailul dumneavoastră.

— Samuel, sunt puțin cam ocupat acum.

— Ah.

— Da, se pare că sunt urmărit de un craniu zburător.

Înainte ca Samuel să poată adăuga ceva, apelul s-a întrerupt.

Doamna Johnson părea îngrijorată.

— E totul în regulă? a întrebat ea.

Samuel a încercat să apeleze din nou acel număr, dar nu suna. I-a dat telefonul lui Tom.

— Nu mai sună.

— Ce ți-a spus?

— Că e urmărit de un craniu zburător.

— Ah, a zis Tom. Nu sună foarte bine.

Înainte să mai poată spune ceva, de la parter s-a auzit un zgomot de sticlă spartă.

— Ce-a fost asta? a întrebat doamna Johnson.

— S-a auzit de parcă tocmai vi s-a spart o fereastră, a spus Tom.

A apucat bâta de crichet a lui Samuel de lângă ușa dormitorului. Au ascultat cu atenție, dar nu s-a mai auzit niciun zgomot. Au înaintat atenți pe hol, spre scări, cu Tom în frunte.

— Aveți grijă, a spus doamna Johnson. Ah, Samuel, mi-aș fi dorit ca tatăl tău să fi fost aici.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre scări, când un obiect alb a zburat de după colț și s-a oprit dintr-odată, dând din aripi doar cât să rămână în aer. Clănțănea încontinuu din dinți, maxilarul deschizându-i-se pentru o secundă suficient de larg cât să înghită pumnul cuiva, înainte ca cele două rânduri de dinți ascuțiți să se ciocnească din nou. Doi ochi negri fără pleoape îi erau prinși ca niște bijuterii închise la culoare în orbite.

— Ce. E. *Aia*? a întrebat doamna Johnson.

— Arată ca un craniu. Cu aripi, a spus Samuel.

— Ce caută la noi în casă? a zis doamna Johnson.

Maria a fost cea care a rostit:

— Cred că pe noi.

De parcă i-ar fi răspuns, aripile acelui craniu clănțănitor au început să se miște mai repede. Și-a schimbat puțin poziția, apoi a țâșnit atât de repede spre ei, încât s-a văzut ca o dâră de fum. Samuel, Maria și doamna Johnson s-au aruncat pe podea, dar Tom a rămas în picioare, instinctiv, a ridicat bâta și, luându-și avânt, a lovit craniul zburător când a ajuns cam la un metru de fața lui. S-a auzit un trosnet, iar craniul s-a prăbușit pe podea cu maxilarul încă mișcându-se, dar majoritatea dinților împrăștiați pe podea. O aripă i se rupsese, în timp ce se lovea cealaltă fără vlagă de podea. Tom s-a aplecat asupra lui și l-a mai lovit odată cu bâta. Craniul s-a făcut bucățele, maxilarul a încetat să-i mai

clănțăne, iar ochii și-au schimbat culoarea într-un gri lăptos.

— Tom! a țipat Maria. Ferește-te!

Un al doilea craniu a apărut în capătul holului, urmat de un al treilea. Cei trei copii și doamna Johnson s-au dat înapoi, până au ajuns cu spatele lipit de perete. Tom a înaintat câțiva pași, a bătut ușor cu bâta în podea și a luat o poziție care pe terenul de crichet i-ar fi adus câteva priviri nemulțumite, ținând bâta la nivelul umărului, gata să lovească.

— Tom! a spus doamna Johnson, împingându-i pe Samuel și pe Maria în cel mai apropiat dormitor. Te rog să ai grijă!

— Știu ce fac, a zis Tom. Bine, deci! a țipat el la acele cranii. Veniți și încercați, dacă aveți impresia că sunteți destul de tari!

Cele două cranii au zburat în același timp spre el, unul înaintând puțin mai repede și la o înălțime mai mică decât celălalt. Tom s-a lăsat pe vine și a nimerit craniul din față, executând o lovitură perfectă și spărgându-l imediat în trei bucăți. Dar nu s-a mișcat destul de rapid, încât să-l spargă și pe al doilea, așa că a trebuit să se arunce pe burtă, iar acesta a vâjâit pe deasupra capului lui Tom și s-a lovit de perete, lăsând o urmă pe zugrăveală și făcând să cadă o bucată de tencuială. A părut puțin amețit din cauza coliziunii, dar și-a revenit rapid și se pregătea să atace din nou, când Samuel l-a acoperit cu un prosop albastru, orbindu-l.

— Acum, Tom! a strigat Samuel.

Tom a lovit craniul cât de tare a putut în osul frontal. Acesta a căzut pe podea, încă acoperit de prosop, iar el l-a lovit până când l-a aplatizat. Samuel, Maria și doamna Johnson s-au dus lângă el, toți patru uitându-se la rămășițele craniilor, care erau acum împrăștiate pe tot holul.

— Ei bine, a spus Samuel, cred că a început.

19.

În care încep să apară tot felul de creaturi hidoase, iar Nurd descoperă bucuriile mersului cu un vehicul

Nurd a simțit din nou că vârfurile degetelor încep să îl furnice, dar de această dată era pregătit. Își încropise o armură un picuț cam ruginită din puținele bunuri pe care i se dăduse voie să le ia cu el în acest exil, pentru a se proteja de orice evenimente neprevăzute. Având în vedere că urma să fie smuls dintr-o lume și aruncat în alta, aceste evenimente îi erau complet necunoscute. Doar capul i-a rămas descoperit, fiindcă ceea ce el numea „cască” nu îi venea cum trebuie.

— Poate că vi s-a umflat capul, a sugerat Wormwood fără a se face deloc util, în timp ce se chinuia pentru a treia și ultima oară să-i pună lui Nurd casca peste urechi.

Nurd i-a răspuns lui Wormwood printr-o lovitură cu sceptrul în moalele capului.

— Acum *tu* ai capul umflat, i-a zis Nurd. Lasă casca! Probabil că s-a îndoit cumva.

Acele furnicături i s-au răspândit și în restul corpului. Venise timpul. Nurd s-a întrebat dacă avea să-l vadă din nou pe Samuel. El asta spera. Samuel era singura creatură care se purtase vreodată frumos cu Nurd, iar amintirea companiei lui îl făcea pe demon să zâmbească. Era hotărât să se împrietenească cu Samuel, dacă va putea evita să fie strivit de diverse aparate electrocasnice sau să fie lovit de un camion.

— La revedere, Wormwood! a zis Nurd. Aș vrea să spun că îmi va fi dor de tine, dar nu ar fi adevărat.

Spunând asta, a clipit o dată și a dispărut din acea lume, lăsându-l din nou singur pe Wormwood.

— Călătorie sprâncenată! a spus Wormwood. Oricum nu mi-ai plăcut niciodată.

A privit marea Pustietate, acel spațiu complet gol care se

întindea în toate direcțiile.

S-a simțit foarte singur.

∵

La CERN, acceleratorul de particule genera impacturi într-un ritm alarmant, creând un potop continuu de explozii. Pe măsură ce exploziile eliberau energie, acceleratorul se umplea cu din ce în ce mai multă lumină albastră.

În sala principală de comandă, profesorul Hilbert și echipa sa încercau frenetic să oprească acceleratorul, dar degeaba.

— Nu avem control asupra acestei situații, i-a spus el profesorului Stefan, care se plimba agitat prin cameră, ca un om care urma să-și piardă locul de muncă fiindcă șeful său avea să ia foc din cauza unei greșeli pe care o făcuse – dată fiind cantitatea de energie eliberată de accelerator, nu doar șeful său era în pericol să i se întâmple asta.

— Dacă noi n-avem controlul, cine îl are? a întrebat profesorul Stefan.

Profesorul Hilbert a întins mâna spre butonul de volum al celui mai apropiat computer și l-a dat la maximum. În camera de comandă s-au auzit șoapte: mai multe voci vorbeau în diverse limbi străvechi. În ciuda panicii lor, toate activitățile au încetat și cercetătorii au ascultat, expresiile trădându-le confuzia, dar și curiozitatea. Până la urmă, se întâmpla ceva fascinant! Periculos și posibil fatal pentru întreaga omenire, dar fără nicio îndoială fascinant.

Apoi o voce s-a auzit mai tare peste toată acea hărmălaie, o voce groasă, al cărei ton dădea de gol singurătatea, invidia și furia personajului. A spus doar două cuvinte: „A început”.

— Am impresia că *el* este, a spus profesorul Hilbert, care se albise la față.

∵

Nurd a apărut din nou în lumea oamenilor, atunci când a simțit că trupul său avea să fie strivit și comprimat într-o biluță de mărimea unui bob de fasole. A început imediat să fugă, fiindu-i frică să stea prea mult nemișcat din cauza a ceea ce i se întâmplase în vizitele sale anterioare. A reușit să facă trei pași și a căzut direct într-o gură de canal. S-a auzit un geamăt, apoi s-a auzit cum a aterizat și a împroșcat cu apă în toate părțile, sunet urmat de o tăcere lungă și urât mirositoare.

Până la urmă, în întuneric s-a auzit vocea lui Nurd.

— Se pare că sunt în rahat, a spus el cu o voce cam tristă.

∵

Portalul din subsolul soților Abernathy se mărea cu fiecare secundă care trecea. Craniile zburătoare fuseseră urmate de mai multe creaturi demonice. Majoritatea erau încă primitive, nu foarte inteligente, dar unele dintre ele erau mari și puternice, și toate erau înspăimântătoare când te uitai la ele. Doamna Abernathy a privit cum acestea s-au împrăștiat pe străzi, în acea noapte de Halloween, pentru a semăna teroare: doi demoni-porci, cu râturile pline de mucus, flancate de câte doi fildeși enormi de fiecare parte, și cu niște ochi micuți care luceau amenințător; trei creaturi înaripate cu corpuri de șopârle și capete de femei frumoase, ale căror degete se terminau cu niște cuie de fier; și un cvartet de diavoli cornuți cu corpurile complet negre, de la săpatul după cărbuni în adâncurile înflăcărate ale Iadului, și cu ochii de un roșu-intens, din cauza secolelor întregi în care se uitaseră la foc. Erau și creaturi care arătau ca niște fosile aduse la viață, măruntaiele fiindu-le protejate de exoschelete și cărate de niște picioare mici și acoperite cu metal. Altele erau niște versiuni deformate ale animalelor de pe Pământ, de parcă ființele care ieșeau din portal nu aveau o vedere prea bună și întrezăriseră doar pentru o clipă viața de pe această planetă: bărbați cu cap de capră și coarne lungi și răsucite; bestii cu capete de dinozaur și corpuri de animale; și crocodili înaripați cu cozi de leu.

Apoi erau creaturile care nu semănau cu nimic din ce existase vreodată, niște vedenii albicioase, de coșmar, formate doar din picioare, oase, dinți și o unică dorință – aceea de a devora.

— Duceți-vă! a spus doamna Abernathy. Începeți treaba stăpânului nostru. Ucideți și distrugeți până când nu mai rămâne nicio clădire în picioare și nicio ființă în viață. Transformați lumea aceasta în cenușă și sânge. Să miroasă a moarte![39]

Creaturile s-au răspândit pe străzi, cu un mers greoi, iar

---

[39] Doamnei Abernathy nu-i plăcea cum mirosea Pământul. Simțurile sale demonice îi dădeau o sensibilitate acută în fața tuturor miresmelor plăcute, așa că era conștientă de faptul că până și Calea Lactee îi mirosea urât. De fapt, niște astronomi care au examinat recent mii de semnale de la Săgetător B2, un nor mare de praf din centrul galaxiei noastre, au găsit acolo o substanță numită formiat de etil, care e o chimicală responsabilă pentru aroma zmeurei și pentru mirosul romului, acea băutură atât de populară printre pirați. Prin urmare, galaxia noastră are un ușor gust de zmeură și miroase a rom, ceea ce-i chiar mișto.

doamna Abernathy a continuat să stea de veghe lângă portal. Prin ceață, aceasta putea vedea mai multe siluete apropiindu-se, mai mulți demoni trimiși pentru a pregăti sosirea Marelui Malefic. În curând, porțile aveau să se dezintegreze cu totul, iar stăpânul lor avea să fie liber în sfârșit, liber să-și conducă armata în această lume.

∵

Nurd s-a cățărat pe o scară și a ieșit din canal, de pe armură picurându-i o grămadă de lichide scârboase.

A reușit să se și lovească la cap, iar în spatele urechii stângi avea un cucui destul de mare, dar măcar era tot într-o bucată.

A privit în dreapta sa și a uitat instant de dureri, de mirosurile urâte care îi supărau nările și de planurile sale de a cuceri și conduce această lume. În fața sa se afla un semn pe care scria *Vânzări auto, Biddlecombe.* Era așezat pe acoperișul unei clădiri pline cu obiecte din acelea mici și rapide de metal, care se mișcă pe roți. Una dintre ele, una albastră cu niște dungi pe portiere, i se părea mai frumoasă decât toate celelalte.

Nurd a fugit extaziat spre ea și s-a lovit cu fața de geamurile de sticlă ale *showroom*-ului. S-a dat câțiva pași înapoi, clătinându-se, și și-a dus mâna la nas. Îi sângera. I-au dat lacrimile din cauza durerii.

— Bine, a spus Nurd. Asta a fost. Gata cu domnul demon de treabă.

A spart geamul cu unul dintre bocancii săi cu talpă de fier. De undeva a început să se audă un clopoțel, dar Nurd l-a ignorat. A pus mâna pe chestia rapidă și albastră cu dungi și a mângâiat-o cu drag, concentrându-se cât de tare a putut, încercând să înțeleagă ce era chestia pe care o atingea.

Mașină, i-a trecut prin minte. *Motor. Benzină. Chei.*

Porsche.

I-a explorat mental modul de funcționare, până când totul i-a devenit clar. În spate era un birou micuț în care se afla o cutie închisă cu cheia. Când a atins-o, a știut că în interiorul ei se aflau cheile mașinii. I-a rupt capacul și a găsit imediat ce căuta.

Porsche. A lui era.

Peste câteva minute, cu primul scârțâit al cauciucurilor și mirosul de cauciuc ars, Nurd a intrat în raiul mașinilor.

20.

În care devine din ce în ce mai clar că demonilor nu le vor ieși lucrurile exact cum vor ei

Niște lucruri foarte ciudate au început să se întâmple prin tot orașul.

În timp ce Tom folosea craniile zburătoare pentru a se antrena la crichet, două doamne mai bătrâne au fost făcute în toate felurile de către o entitate cu ochii negri, care părea să sălășluiască într-un canal de scurgere. Una dintre doamne a împuns-o cu umbrela până când aceasta s-a dat bătută și a dispărut, continuând să-i strige insulte, printre care se numărau unele nemaiauzite de bătrânică, dar care erau cu siguranță jignitoare, după părerea ei.

În declarația pe care a dat-o puțin mai târziu la poliția locală, a pretins că entitatea arăta ca un „pește mare și bolnav”.

Doi bărbați care mergeau spre o petrecere de Halloween costumați în școlari – numai adulților li se pare amuzant să te îmbraci în uniformă; tinerilor, care nu au de ales în această privință, nu li se pare deloc amuzant – au declarat că o siluetă cocoșată, asemănătoare cu o gâlmă gelatinoasă de ouă de broască, și cu mâini ca niște trompete stătea pe acoperișul unui magazin de unelte și „absorbea porumbei”.

Un taxi sau ceva care luase forma unui taxi a oprit ca să ia o tânără domnișoară de pe strada Benson și ulterior a încercat să o mănânce. Aceasta a scăpat fiindcă a pulverizat parfum în gura deschisă a creaturii.

— Mă rog, a spus un măturător confuz, cel puțin așa *cred,* că era o gură.

Între timp, într-o casă de pe strada Blackwood Grove, Stephanie, neiubita bonă a lui Samuel, a auzit niște zgomote venind dinspre dulapul din dormitorul ei. S-a apropiat de el cu mare grijă, întrebându-se dacă un șoarece ar fi putut să se fi blocat acolo, dar atunci când a deschis ușa, nu a văzut un șoarece, ci un șarpe lung și foarte gros. Un șarpe destul de ciudat, cu urechi de elefant.

— Bau! a spus șarpele. Ăăă, pardon, ssssss!

Stephanie a leșinat imediat. Șarpele a părut mulțumit pentru moment, cât de mulțumit putea arăta un demon care luase forma unui șarpe, până când a observat că fata nu venise singură. În fața sa se afla un tânăr destul de masiv, care îl fixa furios cu privirea. Demonul a încercat să se gândească la o creatură care l-ar fi putut înfricoșa pe băiat, pentru a se transforma din nou, dar tânărului nu părea să-i fie frică de nimic. Ba chiar a întins mâna și a luat demonul de gât.

— Din cauza urechilor nu te sperii, așa-i? a spus demonul. Niciodată nu-mi ies cum trebuie.

Tânărul s-a aplecat și i-a șoptit amenințător ceva la una dintre acele urechi.

— Știi, i-a răspuns demonul, nu cred că dacă tragi apa după cineva îl poți trimite de aici până în China.

Spusele demonului s-au dovedit adevărate: nu puteai trimite pe cineva din Biddlecombe în China dacă îl aruncai în toaletă și trăgeai apa.

Totuși, trebuia să-i recunoască meritele tânărului domn.

Măcar a încercat.

∵

Într-o casă de pe strada Lovecraft Grove[40], mama Mariei, doamna Mayer, spăla setul de ceai atunci când a văzut cu coada ochiului o mișcare între tufele de trandafiri din grădina din spatele casei. Tufele de trandafiri erau mândria și bucuria soțului ei. Domnul Mayer nu era cine știe ce grădinar. De fapt, era genul de bărbat care în mod normal nu ar fi putut face să crească nici măcar niște buruieni, dar ceva straniu și minunat s-a întâmplat imediat ce și-a pus mintea la contribuție și a încercat să cultive trandafiri. Când el și doamna Mayer au cumpărat casa de pe Lovecraft Grove, exista o singură tufă izolată și tristă de trandafiri lângă gardul grădinii din spate. Cumva, supraviețuise neglijării, vremii proaste și morții celorlalte tufe de trandafiri, care crescuseră cândva acolo, judecând după cioturile putrezite. Din câte se pare, domnul Mayer a văzut acea tufă ca pe un suflet-pereche pe care a hotărât să-l salveze. Doamna Mayer nu avea prea multă speranță, date fiind ultimele incursiuni în horticultură ale soțului

[40] H.P. Lovecraft, autor de romane de groază populate de ființe fantastice asemănătoare celor descrise în această carte (N. red.).

său, dar și-a păstrat aceste gânduri pentru ea și nu i-a sugerat să încerce mai degrabă să planteze un cactus.

Așa că domnul Mayer a cumpărat orice carte despre cultivarea trandafirilor pe care a putut-o găsi. A consultat experți, a bântuit prin centre de grădinărit și a răsfățat micuța tufa de trandafiri, poate chiar mai mult decât pe soția sau copiii săi, după părerea doamnei Mayer.

Iar tufa a început să înflorească. Doamna Mayer încă își putea aduce aminte de dimineața în care s-au trezit și au văzut primul boboc ițindu-se precaut printre frunze, urmat peste puțin timp de alții, care s-au transformat în niște flori de un roșu-aprins. A fost singura dată când și-a văzut soțul plângând. Ochii i-au lucit, două lacrimi mari și sărate i s-au scurs pe obraji, iar ei i s-a părut că l-a iubit în acel moment mai mult ca niciodată.

De-a lungul anilor, tot mai multe tufe au fost adăugate în grădină. Domnul Mayer a început chiar să facă hibrizi, să-și creeze plante noi și stranii. Acum experții erau cei care veneau la domnul Mayer, iar acesta le făcea câte o cană cu ceai puternic și își petreceau ore întregi în grădină, indiferent de vreme, examinând tufele de trandafiri. Domnul Mayer era generos atât cu sfaturile, cât și cu florile în sine și foarte rar vedeai un vizitator părăsind acea grădină fără să aibă un trandafir în mână. Domnul Mayer îi privea plecând, gândindu-se fericit că frații și surorile trandafirilor lui vor înflori în grădini străine și deosebite.

O singură tufă nu putea fi atinsă, iar aceea era cea originală, pe care domnul Mayer o găsise în fundul grădinii. Acum mare și puternică, florile sale erau cele mai frumoase și mai aprinse la culoare din întreaga grădină. Era mândria și bucuria domnului Mayer. Dacă ar fi putut să o urce cu el în pat, pentru a-i ține de cald în fiecare iarnă, ar fi făcut-o, chiar dacă asta ar fi însemnat să se înțepe din când în când în spinii ei. Atât de mult iubea domnul Mayer tufa aceea.

Acum se vedeau niște siluete mișcându-se printre paturile de flori. Era ceață afară, așa că doamna Mayer nu putea distinge prea bine formele pe care le vedea, dar păreau mari. Poate erau adolescenți care colindau, s-a gândit ea, și se costumaseră în monștri. Ce prostuți. Soțul ei avea să le găsească ascunzătorile.

— Barry! a țipat ea. Ba-*ryyyy*!

Oh, avea să le dea o lecție, asta era sigur.

∵

Așezat la biroul său de lângă fereastra dormitorului de la etaj, Christopher, fiul soților Mayer, construia o machetă de aeronavă. De fapt, doar lipea niște piese gata făcute. A fost distras de un mesaj pe care l-a primit pe telefon de la sora sa. Unele cuvinte erau scrise greșit, dar alte câteva ieșeau ușor în evidență. Acelea erau: „monștri”, „Iad”, „hoardă de demoni” și „avertizează-i pe mama și pe tata”.

Desigur, Christopher nu i-a avertizat pe părinții săi. Poate că era mai mic decât sora lui, dar nu era prost. Dacă ar fi început să-i abereze tatălui său despre demoni și iad, ar fi fost închis la el în cameră sau, în cel mai bun caz, ușuit discret. Totuși, Maria avea un ton foarte serios în acel mesaj. Dacă era o glumă, însemna că făcuse cu siguranță tot posibilul pentru a-și convinge fratele de contrariu.

Rumega aceste informații și se gândea cum avea să separe două bucăți ale unui rezervor de combustibil, care se lipiseră accidental, când a întrezărit siluetele din grădina de trandafiri. Vederea lui Christopher era foarte ageră, iar cu ajutorul unui spațiu micuț în care dispăruse ceața, i-a apărut în față o imagine complet diferită de ce văzuse mama sa când privise ființele care tocmai călcau în picioare scumpele tufe de trandafiri ale tatălui său. Nu erau colindători, cu excepția cazului în care niște colindători reușiseră cumva să crească zece metri, să-și pună coarne spectaculoase pe cap și să-și coloreze ochii într-un roșu-aprins și tulburător.

— Aoleu! a țipat el.

Știuse el că Maria nu mințise. Maria nu mințea niciodată.

Era hoarda aceea de demoni. În curtea sa chiar apăruseră demoni adevărați.

— Ba-*ryyyyyy*! a strigat doamna Mayer a treia oară, tocmai când fiul său a dat buzna în bucătărie.

— Mamă! a spus el. Sunt…

— Nu acum, Christopher! i-a răspuns doamna Mayer. În spatele casei sunt niște oameni care calcă în picioare grădina de trandafiri a tatălui tău.

S-a dus la baza scărilor și a țipat.

— Barry! Cu tine vorbesc.

— Ce e? s-a auzit o voce iritată de la etaj. Sunt la baie.

— Sunt niște oameni în grădina ta de trandafiri.

— Am spus că…

— Nu sunt oameni, mamă, a întrerupt-o Christopher. Sunt chestii. E o hoardă de demoni.

— E ce?

— O *hoardă* de demoni.

— Ah!

S-a dus la ușa de la bucătărie.

— Barry! Christopher spune că hoarda de demoni e în grădina ta de trandafiri. Probabil că sunt o trupă sau ceva de genul ăsta.

— Poftim? În grădina mea de trandafiri?

De la etaj s-a auzit ceva asemănător cu o mică încăierare, apoi cum trage cineva apa la toaletă. Peste câteva secunde, domnul Mayer a apărut în capul scărilor, aranjându-și cureaua de la pantaloni.

— Sper că te-ai spălat pe mâini, a spus doamna Mayer.

— De ce să mă spăl pe mâini? a zis domnul Mayer. Știu exact ce voi face cu ele.

Tatăl lui Christopher era un bărbat masiv, care boxase la nivel de amatori, până când fusese bătut de cam prea multe ori pentru gustul său. Acum lucra pentru o companie de telefonie mobilă, iar Christopher și mama sa au trecut odată cu mașina pe lângă el, în timp ce ridica niște stâlpi de lemn pentru liniile electrice, alături de un bărbat aproape la fel de masiv ca el, fără ajutorul niciunei mașinării.

Din păcate, chiar dacă domnul Mayer putea să-i facă față aproape oricărui bărbat și știa să-și folosească pumnii destul de bine, nu era pe deplin conștient de amenințarea care tocmai își făcea drum spre casa lor, după părerea lui Christopher.

— Tată, a spus Christopher. Cred că ar trebui să stai puțin și să te gândești mai bine.

— Să stau? a zis tatăl său, sceptic. Să stau? Sunt în joc trandafirii mei, fiule. Nimeni, absolut nimeni, nu se leagă de trandafirii mei!

— Exact despre asta vorbesc, a spus Christopher, din ce în ce mai frustrat. Mă ascultă cineva din familia asta? Nu e vorba de o persoană, e…

Dar a fost prea târziu. Tatăl său a deschis ușa din spate, trântind-o de perete, și se pregătea să-și dezlănțuie furia asupra nefericiților care intraseră în cea mai sacră părticică a micului său imperiu. Se înroșise foarte tare la față și, deși avea gura

deschisă, nu a scos niciun sunet. Doar se holba la demonul enorm care se afla la doi metri de el. Arăta ca un iac negru și păros, care învățase să stea pe picioarele din spate și își schimbase copitele cu niște gheare încovoiate. Pe lângă asta, se pare că hotărâse și că să mesteci iarbă era de o mie de ori mai puțin distractiv decât să mesteci ceva mai cărnos, așa că molarii lui bonți de vegetarian fuseseră înlocuiți cu niște colți albi și ascuțiți. Avea ochii de un roșu-aprins, iar din nări îi ieșea fum. Și-a arătat colții și a mârâit la domnul Mayer.

— În regulă, a spus domnul Mayer. Păi, să o lăsăm așa, zic eu.

A închis ușa și a vorbit cu o voce foarte slabă:

— Fugi.

— Poftim, Barry? a zis doamna Mayer, a cărei vedere fusese blocată de soțul ei și care încă avea impresia că trebuia să se facă ceva în legătură cu acei colindători din grădina lor.

— Fugi, a spus domnul Mayer, cu o voce puțin mai puternică, apoi a repetat. FUGI!

Un obiect greu s-a lovit foarte puternic de ușa din spate, făcând-o să vibreze în cadrul său. Domnul Mayer și-a apucat soția cu o mână, copilul cu cealaltă și i-a târât pe hol tocmai când ușa a fost scoasă din balamale și a aterizat pe podeaua bucătăriei. Doamna Mayer s-a uitat peste umăr și a țipat, dar țipătul i-a fost acoperit de un muget care se auzea din spate.

— Totul e în regulă, draga mea, a spus domnul Mayer, trântind ușa de la bucătărie după ei, deși nu era sigur cât urma să-i ajute chestia asta, având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase cu ușa din spate.

— Nu te speria.

Nu știa de ce-i spune soției sale să nu se sperie, pentru că avea un motiv mai mult decât perfect ca să se teamă, dar asta era ceea ce spuneau oamenii în astfel de momente.

— Să mă sperii? a zis doamna Mayer, trăgându-se din strânsoarea soțului ei și năvălind în sufragerie. Bucătăria aia e nouă, în caz că nu ți-ai dat seama. N-am de gând să las *o chestie,* un taur sau ce o fi, să o distrugă.

S-a dus hotărâtă la șemineu și a luat vătraiul.

— Mamă, a spus Christopher. E un demon. Nu cred că-l poți răni cu un vătrai.

— O, știu exact unde o să i-l bag, a zis doamna Mayer.

Domnul Mayer s-a uitat la Christopher și a ridicat din umeri.

— Trebuie s-o oprești, tată, a spus Christopher.

— Cred că mai degrabă aș înfrunta demonul, a spus domnul Mayer, în timp ce soția sa și-a făcut loc pe lângă el. Știi cum e mama ta atunci când i se pune pata pe ceva.

A apucat și el niște clești pentru cărbuni și și-a urmat soția. Din spatele ușii de la bucătărie s-a auzit un alt muget și sunetul unor farfurii care se spărgeau pe gresie. Doamna Mayer a intrat în bucătărie, unde a dat nas în nas cu un demon care stătea în mijlocul dezastrului pe care îl făcuse, al doilea cel mai bun set de vase al ei zăcând spart pe gresie.

— Despre tine vorbeam! a spus doamna Mayer. Cred că-i deajuns ce ai făcut pe-aici.

Demonul s-a întors, și-a dezgolit colții și a primit un vătrai exact între ochi. S-a clătinat puțin, apoi a părut să-și revină cât de cât, chiar înainte ca a doua lovitură să-l îngenuncheze. Între timp, un alt demon, mai mic decât primul, a intrat pe ușa din spate. Domnul Mayer l-a prins cu cleștii de rât și l-a răsucit cât a putut de tare. Demonul urla din cauza durerii, în timp ce domnul Mayer îl împingea tot mai în spate și apoi, ținând cleștii cu mâna stângă, a început să-l lovească în cap cu capacul coșului de gunoi.

— Asta-i.

Trosc!

— Pentru că.

Jap!

— Te-ai băgat.

Bam!

— În tufele.

Poc!

— Mele.

Zbang!

— De trandafiri!

Când a terminat, demonul zăcea nemișcat pe jos. Lumina roșie din ochi i-a devenit tot mai slabă, până s-a stins de tot. În bucătărie, doamna Mayer se săturase să lovească demonul cu vătraiul, ceea ce nu era neapărat o problemă, fiindcă nici acesta nu se mai mișca de ceva timp, iar ochii i se înnegriseră și lui.

Domnul Mayer rămăsese nemișcat în grădină, cu cleștii într-o mână și capacul de la coșul de gunoi în cealaltă, ca un cavaler de pe vremuri (unul care nu-și putea permite niște arme mai de

Doamne-ajută, e drept). Din grădina de trandafiri, alți doi demoni îl priveau precauți, în timp ce camarazii lor căzuți începuseră să dispară în niște norișori mov, urât mirositori.

— Ascultați aici, a spus domnul Mayer. Voi număra până la cinci și ați face bine să plecați dintre trandafirii mei până termin sau veți ajunge unde au ajuns și prietenii voștri. Unu.

Deși demonii habar nu aveau ce anume *spunea* domnul Mayer, erau destul de inteligenți cât să *înțeleagă* ce voia să le transmită.

— Doi.

A început să se îndrepte în direcția lor. Doamna Mayer a apărut în spatele lui, fluturând vătraiul. Demonii au schimbat niște priviri și au încuviințat simultan din cap, semn universal al celor care au hotărât că ar fi o idee bună să se facă nevăzuți cât de repede era demonic posibil. S-au lăsat pe vine, s-au propulsat dintr-o singură săritură peste zidul de doi metri al grădinii și apoi, ca să spunem lucrurilor pe nume, au luat-o la goană.

Domnul Mayer s-a dus în grădina de trandafiri, unde și-a inspectat iubitele tufe, care acum erau călcate în picioare și murdărite cu noroi. Doar una rămăsese bine înfiptă în pământ: cea dintâi. Supraviețuise tuturor încercărilor naturii și ale oamenilor de a o distruge, și n-avea de gând să se lase doborâtă de nicio hoardă, fie ea și de demoni.

Domnul Mayer și-a lăsat jos cleștele-sabie și capacul-scut și i-a mângâiat cu drag crengile despuiate.

— Totul va fi bine, micuțo, a spus el. O vom lua de la capăt cum vine primăvara…

21.

În care paracliserul e atacat, iar o persoană foarte antipatică revine la viață

Vicarul și paracliserul pregăteau biserica Sfântul Timidus pentru slujba de a doua zi dimineață, când li s-a părut că au auzit o cărămidă care s-a desprins de deasupra capetelor lor și a căzut pe pământul din afara bisericii. Cei doi bărbați au părut puțin îngrijorați, și poate că erau. Biserica era foarte veche și nu se afla într-o stare foarte bună. Reverendul Ussher își făcea mereu griji că tavanul avea să cadă peste ei sau că zidăria avea să se dărâme. Acum, se pare că cele mai mari temeri ale acestuia deveneau realitate.

— Ce s-a auzit? l-a întrebat el pe paracliser. A căzut vreo placă de ardezie?

— S-a auzit de parcă a căzut ceva puțin mai greu decât o placă, a spus domnul Berkeley, care era un bărbat mărunțel și grăsuț.

Atât vicarul, cât și paracliserul erau niște oameni mărunței și grași. Îi jucaseră cu câteva luni în urmă pe Tweedledum și Tweedledee, în spectacolul *Alice în Țara Minunilor* al clubului local de teatru, și au fost chiar buni.

Cei doi bărbați s-au dus până la ușa bisericii și au descuiat-o. Se pregăteau să iasă, când un gargui de piatră, puțin năucit, a ieșit cu un mers împleticit dintr-o tufă de ilice, dând ușor din aripile sale grele. Era o creatură foarte urâtă, chiar mai urâtă decât garguiele obișnuite. Episcopul Bernard cel Rău supraveghease construirea acestuia, ca și a oricărui alt detaliu al bisericii, de altfel. Așa se explica de ce clădirea avea o culoare închisă și mohorâtă și de ce toate fețele și creaturile sculptate în piatră erau hidoase și înfricoșătoare.

Vicarul și paracliserul au privit cu gurile deschise cum garguiul se scărpina în cap. Niște firișoare de lumină albastră îi brăzdau corpul. A tușit o dată și a scuipat ceva asemănător cu o grămadă de pene molfăite de porumbel.

Garguiul era foarte confuz. Avea aripi, dar nu părea capabil să

zboare. Când fusese adus la viață, primul lucru pe care îl făcuse fusese să încerce să se avânte elegant în văzduh. Din păcate, lucrurile făcute din piatră tind să nu se prea înalțe, așa că garguiul a căzut de pe cornișa clădirii. Deși nu era foarte inteligent, știa diferența dintre a zbura și a cădea. Iar acum aflase și diferența dintre a ateriza și a te lovi foarte tare de pământ.

Din ce în ce mai multe garguie, unele mai urâte decât celelalte, au început să coboare pe peluza bisericii. Unul dintre ele s-a lovit de un copac și s-a spart la aterizare, dar majoritatea au supraviețuit căderii, rămânând mai mult sau mai puțin intacte.

Când și-au revenit în urma acelei zdruncinări, au început să se adune în fața ușii bisericii, unde se aflau reverendul Ussher și domnul Berkeley, împietriți din cauza șocului. S-ar fi putut să rămână acolo, dacă paracliserul n-ar fi fost lovit în cap cu o bucată ascuțită din zidărie.

— Ah, ați încurcat-o, a zis o voce.

Domnul Berkeley s-a uitat în stânga lui și a văzut că fețele sculptate în piatra bisericii au prins și ele viață, iar capul unui călugăr, având dedesubt niște mâini care îi sprijineau bărbia, îi vorbea. Mă rog, acele mâini ar fi trebuit să-i sprijine bărbia, dar era evident că una dintre ele tocmai aruncase o bucată de zidărie spre capul paracliserului.

Paracliserul l-a bătut pe umăr pe vicar.

— Călugărul de pe zid vorbește cu noi, a spus el.

— Ah, a zis vicarul.

A încercat să pară surprins, dar nu i-a ieșit prea bine.

— Hei, voi! a zis călugărul. Grăsuților, am zis că ați încurcat-o.

— Și de ce, mă rog? a întrebat vicarul, luându-și ochii de la garguiele care se apropiau din ce în ce mai mult.

— Sfârșitul lumii, a spus călugărul de piatră. Se deschid porțile iadului. Cel Rău va veni. Marele Malefic. N-aș vrea să mă aflu în locul vostru. Nu-i prea plac oamenii.

Călugărul de piatră a părut că se mai gândește puțin.

— De fapt, urăște pe toată lumea, dar mai ales pe oameni.

— Eu zic, i-a răspuns vicarul, că faci parte din ornamentele acestei biserici și că ar trebui să fii de partea noastră.

— Neaa, a zis călugărul de piatră. În noi toți intrat-a răutatea episcopului. N-am putea fi drăguți nici dacă am încerca.

— Răutatea episcopului? a întrebat reverendul Ussher.

S-a gândit puțin la asta, până când o altă bucată de zidărie a fost smulsă din biserică și aruncată spre vicar, care a făcut un mic salt pentru a o evita.

— Ooo! a zis călugărul. Butoiașul știe să danseze.

— Ești un ornament de piatră foarte urâcios! a spus vicarul.

Călugărul și-a băgat degetele în urechi și a scuipat o boabă de zmeură spre el.

— Vorbe în vânt, butoiașule, a spus el. Vorbe în vânt…

Unul dintre garguie a ajuns la piciorul vicarului, a deschis gura și l-a mușcat destul de tare. Din fericire, vicarul lucrase prin grădină în acea după-amiază și încă își purta bocancii lui preferați cu tălpi de fier. Garguiul și-a pierdut colții și a lăsat impresia că îi pare puțin rău după ei.

— Înăuntru! a spus reverendul Ussher. Repede!

El și vicarul s-au retras în biserică și au încuiat ușa. De afară se auzea cum garguiele loveau puternic în lemnul ușii și râcâiau încuietoarea, dar ușa era foarte veche și groasă, și era nevoie de mai mult decât câțiva monștri mari de piatră ca s-o dărâme.

— Ce facem acum? a întrebat paracliserul.

— Sunăm la poliție, a spus vicarul.

— Și ce le spunem?

— Că biserica se află sub asediul garguielor, a zis vicarul, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

— Desigur, a spus paracliserul. Chiar o să meargă.

Înainte de a apuca să adauge altceva, a fost distras de un sunet care venea din camera cea mică din dreapta altarului, folosită în principal pentru a depozita suporturi vechi de lumânări, scaune de rezervă și bicicleta stricată a vicarului. Se auzea ca și când se freca o piatră de alta. Camera era mai mereu descuiată, având în vedere că nimeni nu s-ar deranja să fure lucrurile de acolo. Podeaua era făcută în întregime din piatră, dar pe una dintre acele lespezi era scris un nume, adică exact pe aceea care acum se mișca în sus și-n jos, de parcă cineva o împingea de dedesubt.

După aproape șapte sute de ani, episcopul Bernard cel Rău se trezise.

22.

În care forțele de ordine îl iau în vizor pe Nurd

Nurd oscila între jubilare și o absolută teroare. Descoperise un detaliu crucial al mașinilor rapide: erau rapide. Când a apăsat pedala de accelerație cu piciorul, acel Porsche a țâșnit ca glonțul, iar tehnica de frânare a lui Nurd, la fel ca modul în care conducea, lăsa de dorit. Prima dată când Nurd a frânat, s-a izbit cu fața de parbriz, având în vedere că uitase să-și pună centura de siguranță. Acum, nasul său, la care se lovise și mai înainte, se umflase și îl durea, iar el avea mâinile pline de sânge din cauză că încercase să și-l șteargă de pe față. Totuși, își confirmase o ipoteză interesantă, poate și puțin alarmantă, despre această lume: deși el era o ființă nemuritoare, teoretic imposibil de ucis, aici putea simți durerea. Durerea și, dacă nu era atent, ceva destul de asemănător cu moartea, doar că fără odihna aceea lungă și plăcută de după. Oricum, acum trăia cele mai frumoase clipe ale foarte lungii sale vieți, iar Wormwood și Pustietatea păreau să aparțină unei ere de mult apuse.

Nu pentru prima dată, niște lumini roșii au trecut pe lângă el, pe ambele benzi care-l înconjurau. Uneori, luminile erau verzi sau chiar de culoarea chihlimbarului, dar lui Nurd îi plăceau cel mai mult cele roșii. Îi aduceau aminte de focurile iadului, focuri pe care s-ar fi putut să nu le mai vadă niciodată dacă avea să reușească să îngrozească această lume (sau măcar o părticică din ea) și să o ia sub stăpânire.

Niște lumini albastre, intermitente, s-au văzut parțial în oglinda retrovizoare a lui Nurd, acompaniate de un vuiet asurzitor. În ciuda vitezei cu care mergea, păreau să se apropie din ce în ce mai mult. *Hmmm,* s-a gândit Nurd, *mă întreb ce o fi.* Apoi acele lumini s-au apropiat destul de tare cât să vadă că erau lipite de botul altei mașini. Nurd s-a întrebat dacă se făceau lumini ca acelea și pe roșu. Dacă da, s-ar putea să caute unele și să-și pună și el două deasupra barei din față. Ar arăta splendid.

Mașina cu luminile albastre intermitente a început să meargă

în paralel cu Nurd. Era albă și avea un scris pe portiere, dar nu era nici pe jumătate la fel de drăguță ca cea a lui Nurd. În mașină stăteau doi oameni îmbrăcați în uniforme, dintre care unul îi făcea cu mâna lui Nurd. Nedorind să pară nepoliticos, chiar dacă era un demon, Nurd i-a făcut și el cu mâna. Bărbații din cealaltă mașină au părut destul de enervați de gestul acesta. Nurd a bănuit că le făcuse greșit cu mâna, dar nu știa prea multe despre obiceiurile acestei lumi pentru a fi sigur care ar fi fost salutul corect. Mașina albă s-a băgat în fața lui, apoi a frânat, forțându-l pe Nurd să calce frâna până în pământ. Dacă n-ar fi avut centura pusă de această dată, Nurd probabil că ar fi ieșit prin parbriz. În schimb, centura l-a tras brusc înapoi și l-a lăsat fără aer.

Nurd nu știa prea multe nici despre condus, dar putea să-și dea seama că bărbații din mașina albă tocmai făcuseră o manevră deosebit de periculoasă și îl bătea gândul să le spună ce credea despre ei și despre luminițele lor albastre. Apoi cei doi bărbați au coborât din mașină și și-au pus pălăriile, iar în mintea lui Nurd a apărut un semn de alarmă. Știa să recunoască Autoritățile atunci când le vedea. Și-a mișcat buzele în timp ce a încercat să citească ce scria pe spatele mașinii.

PO-LI-ȚI-A.

Unul dintre cei de la poliție i-a bătut în geam, în timp ce celălalt a ocolit mașina, ținând un caiet în mână și părând la fel de nervos. Nurd a găsit butonul care lăsa geamul în jos.

— Bună seara, domnule a spus bărbatul din dreptul geamului, strâmbând din nas din cauza mirosului neplăcut care venea dinspre Nurd.

Nurd a văzut că bărbatul avea trei dungi micuțe pe umăr. I s-a părut că erau de efect.

— Bună și ție, a zis Nurd. Ești o poliție?

— Polițist, mai degrabă, domnule, i s-a răspuns. Ce mai ținută! Mergeți cumva la un bal mascat?

Nurd nu știa ce era un bal mascat, dar tonul pe care îl folosise polițistul i-a sugerat că „da” ar fi fost un răspuns potrivit.

— Da, a spus Nurd. Un bal mascat.

— Aveți idee cât de repede mergeați, domnule?

Ah, Nurd știa răspunsul la întrebarea aceasta. Putea să-și dea seama uitându-se la micuțele numere roșii de pe tabloul de bord al mașinii.

— O sută optzeci de kilometri pe oră, a spus el, mândru. Foarte repede.

— O, da, foarte repede, domnule. Chiar *prea* repede, după părerea unora.

Nurd s-a gândit puțin la asta. În starea în care se afla, nu i se părea posibil ca să meargă cineva „prea repede”. În mintea lui existau doar „încet” și „foarte repede”.

— Nu, a spus Nurd. Nu prea cred.

Sprânceana unuia dintre polițiști s-a înălțat la fel de brusc ca o cioară speriată.

— Îmi arătați și mie permisul, vă rog?

— Permisul?

— Acea foaie pe care apare și o fotografie a dumneavoastră fără masca de Halloween, în care scrie că aveți voie să conduceți o mașină, deși la cum conduceți dumneavoastră ați putea avea permis și pentru rachete.

— Nu am permis, a spus Nurd.

S-a încruntat. Îi plăcea cum sună ideea asta de a avea o foaie pe care scria că poate conduce, deși nu-și imagina cui i-ar putea-o arăta, în afară de acel polițist. Wormwood s-ar fi putut lăsa impresionat, dar Wormwood nu se afla aici.

— Vai, domnule, a spus polițistul, căruia i se alăturase și colegul său. Nu-i în regulă ce-mi spuneți, nu vi se pare?

— Nu, a spus Nurd. Aș vrea un permis.

Și-a forțat trăsăturile monstruoase să exprime ceva asemănător cu un zâmbet.

— Nu cumva aveți să-mi dați și mie unul? Chiar dacă nu are poza mea, mi-ar plăcea foarte mult să am unul.

Polițistului i-a înghețat fața.

— Cum vă numiți, domnule?

— Nurd, a spus Nurd, adăugând mai apoi, Năpasta celor Cinci Zeități.

— Năpasta celor Cinci Autostrăzi, mai degrabă, a spus celălalt polițist.

— Isteață remarcă, adjunct Peel, a spus polițistul din dreptul geamului. Chiar foarte isteață.

Și-a întors atenția spre Nurd.

— Sunteți cumva străin, domnule? a zis el. În vizită, poate?

— Da, a răspuns Nurd. În vizită.

— De unde ați venit, domnule?

— Din Marea Pustietate, a spus Nurd.

— E din Midlands, cel mai probabil, Sergent, a spus adjunct Peel.

Cel pe care-l chema Sergent și-a ascuns zâmbetul.

— Gata, adjunct. Nu vrem să jignim pe cineva, nu-i așa?

— Nu numai că nu are permis, Sergent, dar nu și-a pus nici măcar plăcuțe de înmatriculare, a spus Peel.

Sergent s-a încruntat.

— Este nouă mașina, domnule?

— Așa cred, a spus Nurd. Miroase ca și când ar fi nouă.

— Este *a dumneavoastră* mașina?

— Acum da, a spus Nurd.

Sergent s-a dat un pas înapoi.

— Aveți dreptate, domnule. V-aș ruga să vă dați puțin jos din mașină.

Nurd a făcut cum i s-a spus. Era cu cel puțin jumătate de metru mai înalt ca polițiștii.

— E un tip destul de masiv, Sergent, a spus Peel. Nici nu știu cum a reușit să intre în mașină. Și fiți atent cum miroase…

Nurd trebuia să recunoască că-i fusese puțin cam greu să intre în Porsche, dar era un demon destul de elastic. Unii demoni erau făcuți doar din oase grele sau dintr-o carapace groasă. Nurd era mai moale, mai ales fiindcă nu mai făcuse exerciții fizice de câteva secole bune.

— Aveți un costum destul de interesant, domnule, a spus Sergent. Ce ar trebui să fiți, mai exact?

— Nurd, a spus Nurd. Năpasta celor…

— Da, am înțeles asta de prima dată, a spus Sergent. Aveți vreun act de identitate la dumneavoastră?

Nurd s-a concentrat. Pe frunte a început să-i strălucească un semn adânc, de un roșu-aprins. Arăta ca un *B* desenat de un om foarte beat. Apariția acestui semn pe pielea lui a fost acompaniată de un miros slab de carne arsă.

— Nu vezi foarte des așa ceva, Sergent, a spus adjunct Peel.

Părea destul de impresionat.

— Nu, ai dreptate, a spus Sergent. Ce-ar trebui să fie asta, mai exact, domnule?

— Semnul lui Nurd, a zis Nurd.

— E nebun, Sergent, a spus adjunct Peel. Nurd cel Nebun.

Sergent a oftat.

— Am vrea să ne urmați, domnule, dacă nu vă supărați.

— Pot să-mi aduc și mașina? a întrebat Nurd.

— Momentan, vom lăsa aici mașina… *dumneavoastră.* Puteți să mergeți în a noastră.

— I-am pus niște lumini drăguțe deasupra, i-a explicat adjunct Peel. Și face zgomot.

Nurd s-a uitat la mașina polițistului. Tot nu era la fel de frumoasă ca a lui, nici pe departe, dar era diferită, iar Nurd a simțit că trebuia să fie deschis la minte când venea vorba de noi experiențe, mai ales că a petrecut atât de mult timp în Pustietate, unde nu avea parte de nicio experiență nouă, în afară de sunetele ciudate pe care le mai scotea uneori Wormwood.

— În regulă, a spus el. O să merg cu voi în mașină.

— Uite ce Nurd bun ești, a spus adjunct Peel, deschizându-i una dintre portierele din spate.

Nurd a avut neplăcuta senzație că acel adjunct Peel îl lua în râs. Adjunct Peel s-a asigurat și că geamurile din spate rămân deschise, ca să iasă mirosul din mașină.

— Când îmi voi revendica tronul, a spus Nurd, și voi conduce această lume, veți fi sclavii mei, iar viața voastră va fi una chinuitoare și mizerabilă, până când voi hotărî să-i pun capăt, transformându-vă în niște mase gelatinoase pe care le voi strivi sub talpa pantofului meu.

Adjunct Peel a părut rănit, în timp ce închidea portiera după Nurd.

— Nu-i foarte drăguț din partea ta, a spus el. Sergent, domnul Nurd aici de față amenință că mă va transforma în jeleu.

— Serios? a întrebat sergent. Cu ce aromă?

Astfel, cu Nurd strivit în spate, au început să conducă înapoi spre secție.

23.

În care învățăm că trebuie să avem grijă atunci când ni se oferă ceva gratis

Barul *Fig and Parrot*[41] era foarte cunoscut în zonă pentru festivitățile sale de Halloween. Proprietarii, Meg și Billy, îl decorau cu pânze de păianjen, scheleți și alte ciudățenii macabre. Gazonul din fața intrării principale era ornat cu pietre funerare din polistiren și un ștreang agățat de cea mai groasă ramură a bătrânului stejar așezat chiar în mijlocul acelui spațiu, funia fiind strâns legată de gâtul unei sperietori.

Înăuntru, festivitățile erau în toi, având în vedere că Meg și Billy aranjaseră ca berăria locală, Spiggit's, să le ofere halbe de bere celor care veneau costumați, iar cei de-ai casei apreciau halbele gratuite mai mult ca orice altceva. Prin urmare, toată lumea și-a dat silința să se costumeze, chiar dacă, în cazul Bătrânului Bob cel Soios (poreclă cunoscută de toată lumea în afară de el), costumația consta în nimic mai mult decât o crenguță de ilice prinsă de pălărie și afirmația că el era Spiritul Crăciunului. Majoritatea celor care s-au dus la această petrecere au preferat costumele clasice și s-au transformat în vampiri, fantome, mumii înfășurate în bandaje și hârtie igienică sau menajere franțuzoaice. Menajerele nu erau chiar înfricoșătoare, hai să recunoaștem, în afară de doamna Minsky, o doamnă foarte masivă care nu avea conformația potrivită pentru a încăpea într-un costum atât de micuț și de vaporos.

Cei doi demoni care s-au apropiat în acea seară de *Fig and Parrot* nu erau dotați intelectual. Asta era valabil pentru majoritatea demonilor care se strecuraseră până atunci prin acea poartă interdimensională în micuțul oraș. Erau câțiva infanteriști, nimic mai mult. Adevăratele orori încă nu-și făcuseră apariția. Nu vreau să insinuez că demonii care ajunseseră deja acolo nu erau înfricoșători. Văzuți dintr-odată, într-o lumină roșie, s-ar putea chiar să vă facă să udați patul. Din păcate, ajunseseră în singura seară a anului în care o

[41] Fig Parrot este numele unei specii de papagali (N. red.).

grămadă de oameni depuneau un efort imens pentru a arăta înfricoșător, iar din această cauză majoritatea demonilor nu ieșeau în evidență.

Demonii respectivi se numeau Shan și Gath[42]. La față semănau cu niște porci mistreți africani, deși aveau corpuri de bărbați – unele puțin cam supraponderale și îmbrăcate în niște costume de piele cu câteva mărimi mai mici decât ar fi trebuit. Ochii lor, la fel că ai multor entități neînsemnate ale Iadului care explorau în prezent orășelul și împrejurimile sale, erau de un roșu-aprins, din cauza expunerii la focurile Infernului. Niște fildeși enormi li se înălțau de-a stânga și de-a dreapta râtului, pornind de la maxilarul inferior, iar capul le era acoperit de niște fire de păr aspre și scurte. Aveau câte două degete groase la fiecare mână, dar nu aveau degete mari. Erau niște creaturi rele și neîndemânatice, care voiau numai să rănească pe oricine le ieșea în cale.

Fata pe care o angajaseră cei de la Spiggits ca să împartă voucherele pentru berea gratuită, o tânără domnișoară pe nume Melody Prossett, era costumată într-o zână roz și purta o rochie scurtă, deghizare care nu prea ascundea faptul că Melody era veselă și drăguță. Melody studia istoria artei la facultatea din oraș, ceea ce nu-i solicita prea mult timp și, trebuie spus, nici inteligența, ambele fiind destul de limitate. Melody era dulce și frumoasă ca – mda, bine… – ca o melodie, dar cu siguranță nu era o minte prea luminată. De fapt, și niște becuri sparte din fundul unei mine puteau fi comparate cu mintea ei, la capitolul luminozitate.

Când Shan și Gath au intrat în pub-ul *Fig and Parrot,* prima persoană pe care au întâlnit-o a fost Melody Prossett.

— Ce costume mișto! a țipat Melody.

Shan și Gath au abordat niște expresii confuze, într-un mod specific demonilor cu înclinații pentru distrugere, care se întâlnesc cu o zână cu picioare lungi și o baghetă din carton. Desigur, s-a gândit Melody, nou-veniții miroseau puțin cam ciudat (chiar mai ciudat decât Bătrânul Bob cel Soios, care era murdar la subraț și a cărui respirație putea omorî muște), dar poate că era din cauza materialelor din care își făcuseră costumele. În orice caz, capetele de porci mistreți arătau foarte realist. Melody s-a întrebat dacă au reușit cumva să golească

[42] Cuvinte argotice scoțiene (N. red.).

niște capete adevărate de porci mistreți și să le pună peste ale lor. Dacă da, admira efortul depus, deși ea n-ar fi fost dispusă să facă asta nici pentru toată berea din lume.

Puțin stângaci, a reușit să pună șase vouchere între degetele demonilor.

— Ar trebui să vă dau doar câte unul pentru fiecare, a șoptit ea conspirativ, dar v-ați străduit atât de tare…

Shan și-a dus voucherele în dreptul râtului și le-a mirosit precaut.

— Groh? a zis el.

— Ah, bănuiesc că vedeți cam greu prin măștile alea, a spus Melody. Barul e în partea aia. Lăsați-mă să vă ajut.

A luat fiecare demon de braț și i-a condus spre bar. Pe drum, Shan și Gath au trecut pe lângă ființe de toate felurile – vampiri, vârcolaci și alte asemenea – care le erau vag cunoscute din adâncurile iadului. Undeva, în mințile lor micuțe, au început să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai de folos să fie angajați în altă parte, locul acesta părând deja plin până la refuz cu suficiente creaturi hidoase. Din păcate, acum nu puteau scăpa din strânsoarea fermă a lui Melody Prossett, care era hotărâtă să le fie cât mai de ajutor, pentru că așa era genul ei. Melody Prossett sărea atât de repede în ajutor, încât oamenii, chiar și cei bătrâni, fugeau de obicei în direcția opusă când o vedeau venind, ca să evite modul ei deosebit de a da o mână de ajutor.

— Fiți atenți, fiecare voucher vă dă dreptul la o halbă gratuită din berea Veche și Stranie, fabricată de cei de la Spiggit's, a spus Melody. E nou-apărută! Eu am gustat-o și mi s-a părut genială.

Asta nu era întru totul adevărat. Berea despre care vorbea Melody era, într-adevăr, nouă, dar ea nu o gustase. Dusese o sticlă în dreptul nasului și i se păruse că mirosea de parcă în ea își făcuse nevoile o pisică; una care nu se simțea prea bine. Îi pârlise, de asemenea, firele de păr din nas, iar când i-a căzut o picătură pe mână, i-a rămas o pată ciudată.[43]

---

[43] Aveți grijă de fiecare dată când vi se oferă ceva gratuit, mai ales dacă e vorba de un produs nou, iar oamenilor care l-au făcut le e frică să-l testeze. De obicei, aceștia descoperă că iepurașii, câinii sau angajații cu stomacul de fier care l-au încercat nu au murit și nici n-au orbit după ce au făcut asta, și hotărăsc că a venit timpul să-l încerce pe oameni, care, la un moment dat, vor și plăti acel ceva. În cazul în care nu vrei să fii un fel de cobai uman, ar fi o idee înțeleaptă să te gândești de două ori înainte să accepți ceva care îți este înmânat de un străin zâmbitor, gratis, mai ales dacă prin

Acea bere chiar își merita numele. Până și aceia de la berărie cărora le plăcea cât de cât au fost de părere că ar trebui să se facă ceva în legătură cu nasul ei (termenul tehnic pentru mirosul unei băuturi), iar dacă tot se apucă de asta, poate că n-ar fi rău ca berarii să-i schimbe și gustul, care se clasa undeva între „nu prea bun” și „cam nasol”, precum și neplăcuta proprietate a sa de a arde pielea, dacă se afla în contact cu ea mai mult timp. Era totuși neobișnuit de tare, iar după primele câteva guri, luate cu greu, aroma nu se mai simțea, având în vedere că acea bere reușea să omoare papilele gustative ale băutorului, lăsându-i senzația că înghițise din greșeală o flacără. Din fericire, acea senzație era înlocuită rapid cu una de desăvârșită îmbătare și de bunăvoință față de toți cei aflați la o distanță convenabilă pentru a putea fi îmbrățișați. Apoi, după a doua halbă, băutorul se prăbușea și adormea.

Shan și Gath nu gustaseră niciodată vreun tip de alcool. Având în vedere că erau demoni, deci nu se confruntau cu probleme de genul unui apetit obișnuit, nici nu mâncaseră vreodată altceva în afară de câte o halcă de pietre sau cărbuni din aceia ciudați din Iad, plus, ocazional, demoni mai mici, deși în general pe aceștia preferau doar să-i mestece și să-i scuipe la loc. Astfel, când Meg le-a dat primele două băuturi, luându-le cu grijă două vouchere din pumnii diformi, aceștia le-au privit cel puțin neîncrezători. Gath era gata să spargă paharele și să se comporte ca un demon adevărat, când Shan a observat cum un vampir ia o gură dintr-un pahar asemănător cu ale lor. Pentru o secundă, vampirul a arătat de parcă tocmai fusese străpuns în inimă cu o țepușă, în timp ce acea bere cu gust inedit i-a ars gura și i-a șters câteva amintiri. Apoi i-a apărut un zâmbet ciudat pe față și, extaziat, a îmbrățișat cea mai apropiată mumie.

Shan și-a ridicat paharul în dreptul râtului și l-a adulmecat. Shan era obișnuit cu duhoarea Iadului, dar orice era în acel pahar îi mirosea până și lui ciudat. A sorbit puțin și cu grijă.

Ceva din capul lui Shan a explodat, iar el s-a uitat în jur ca să vadă cine l-a lovit și i-a și băgat apoi degetele în ochi. Când a început să-și recapete vederea și și-a dat seama că nu se afla nimeni în apropierea lui, Shan s-a prins că acea chestie din pahar reușise, de fapt, să-l lovească într-un fel. Se gândea să

împrejurimi se plimbă agitat vreun doctor sau vreun avocat.

spargă paharul și să distrugă tot ce era în jurul său, când a început să se simtă fără vlagă. A mai luat o gură din băutură, una puțin mai mare de această dată. Acum Gath a ridicat și el paharul și a început să bea. S-a clătinat puțin, când berea a început să-i lase neuronii lați, și aproape că a căzut.

— Hah hah, a zis Shan.

Nu mai scosese niciodată acel sunet și i-a luat ceva timp ca să-și dea seama că era un râset.

— Ha, ha, ha, a zis Gath în timp ce încerca să stea drept.

Au mai băut puțin. Cineva a început să cânte la pian. Meg și Billy au împărțit lumii cartofi prăjiți, iar Shan și Gath au simțit pentru prima oară gustul unei legume prăjite în foarte mult ulei. Gath l-a cuprins cu brațul pe Shan. Shan era cel mai bun prieten al lui. Îl iubea pe Shan. Serios, *chiar* îl iubea pe Shan.

Au trecut la al doilea rând de halbe, iar toate gândurile despre stăpânirea lumii au dispărut.

∵

Între timp, pe strada Crowley, doamna Abernathy nu era deloc mulțumită. Distrugerea craniilor zburătoare pe care le trimisese după Samuel Johnson și prietenii săi nu trecuse neobservată, căci fiecare demon care ieșea prin acel portal avea o conștiință comună cu a doamnei Abernathy, așa că ea putea vedea prin ochii lor și putea evalua modul în care progresa invazia. Era conștientă și de faptul că doi demoni-taur fuseseră șterși de pe fața pământului cu niște articole de uz casnic, fiindcă au distrus niște tufe de trandafiri, dar nu asta era cea mai mare îngrijorare a ei. Acel băiat al familiei Johnson o mânia din ce în ce mai tare. De ce nu putea pur și simplu să moară? Era doar un copil, până la urmă. Refuzul său continuu de a-și accepta soarta era la fel de dureros pentru ea ca o așchie care îi intra sub unghie.

Și-a adus aminte de ceva ce aflase în urma interogării (și ulterioarei torturi) a demonului care a ocupat degeaba spațiul de sub patul lui Samuel Johnson. Iar nefericirea pe care o simțea a început să se diminueze.

O, *da,* s-a gândit ea, *știu de ce ți-e frică, băiat prostuț.*

A închis ochii, iar buzele au început să i se miște în timp ce-și rostea incantația de invocare.

24.

În care Nurd le oferă polițiștilor un spectacol neașteptat

Vocea cuiva s-a auzit prin stația din mașină, în timp ce Nurd, adjunct Peel și Sergent, al cărui nume adevărat era Rowan, după cum a aflat Nurd, mai aveau ceva până să ajungă la stație.

— Baza către Tango Unu, Baza către Tango Unu. Terminat, a spus o voce de bărbat.

Părea destul de panicat.

— Aici Tango Unu, a răspuns sergentul Rowan. E totul în regulă acolo, adjunct Wayne? Terminat.

— Ăăă, nu chiar, Sergent, a spus adjunctul Wayne. Terminat, a adăugat el, cu un tremur în voce.

— Fii băiat bun și clarifică situația, adjunct, a spus sergentul Rowan. Terminat.

— Păi, Sergent, suntem atacați. Terminat.

Sergentul Rowan și adjunctul Peel au schimbat niște priviri.

— Cum adică sunteți atacați? Terminat.

— Suntem atacați de femei zburătoare, Sergent. Cu corpuri de șopârle…

* * *

Stația de poliție din Biddlecombe era o clădire mică, situată într-un câmp de la periferia orașului. O mutaseră acolo, înainte aflându-se într-o clădire mai veche din centrul orașului care ajunsese să fie infestată cu șobolani, și care acum se transformase într-un fast-food pe care nu-l frecventa nimeni dacă nu era foarte beat, sau foarte flămând, sau un șobolan care-și vizita rudele. Stația era formată dintr-un spațiu micuț de așteptare cu o masă foarte mare, în spatele căreia se afla un birou de tip *open-space* și o singură celulă, care era ocupată foarte rar de către vreun prizonier. În prezent, era umplută cu decorații de Crăciun și un pom artificial.

Orașul avea doar șase polițiști, dintre care doi își făceau datoria din an în Paști. În această noapte specială lucrau patru dintre ei, fiindcă era Halloween, iar oamenii aveau tendința de a

face tot felul de năzbâtii cu artificii sau chiar să aprindă focuri în toată regula.

Adjunctul Wayne și adjuncta Hay erau cei care fuseseră lăsați la conducerea secției, în lipsa celorlalți. A fi *lăsat* la conducere însemna, în linii mari, să stai și să-ți aperi cuibul sau să te chinui degeaba. Cu alte cuvinte, oamenii foloseau această expresie pentru a descrie situații incredibil de plictisitoare, ca statul acasă într-o noapte friguroasă sau supravegherea unui magazin de cartier în timp ce vânzătorul merge să-și facă nevoile.

Din păcate, cei doi trebuiau să aibă *cu adevărat* grijă de acea secție, să o apere *cu adevărat* și, cel mai probabil, să se și chinuie *cu adevărat* degeaba. Prima dintre acele femei cu corpuri de șopârle a apărut în parcarea secției în timp ce Wayne fuma o țigară afară, pe furiș, și aproape că l-a făcut să-și înghită țigara și să se sufoce. Femeia avea un corp verde, cu solzi, și niște unghii lungi și ascuțite. Aripile îi arătau precum cele ale unui liliac, dar cu niște gheare în mijloc și la capete, și avea o coadă lungă care se termina într-un telson, al cărui ac părea destul de veninos. Părul îi era negru și ondulat, iar preț de câteva clipe, adjunctului Wayne i s-a părut că nu arăta rău deloc, cu excepția câtorva detalii precum corpul de șopârlă și aripile. Apoi aceasta a deschis gura, iar o limbă neagră și despicată a biciuit aerul, printre niște dinți galbeni și ascuțiți care le apar dentiștilor în cele mai groaznice coșmaruri ale lor, așa că orice gând de a o scoate în oraș a dispărut din mintea polițistului.

În acel moment, Wayne a decis că cel mai bun plan de acțiune ar fi să intre în secție și să încuie ușa, și exact asta a și făcut. Aveau și un lacăt foarte mare, așa că l-a pus și pe acela, ca să fie sigur.

— De ce-ai făcut asta? a întrebat adjuncta Hay. Sergentul o să ia foc dacă o să vină aici și o să vadă că ai încuiat ușa din față.

Adjuncta Hay era micuță și blondă, iar adjunctul Wayne era puțin îndrăgostit de ea. Crezuse întotdeauna că era foarte drăguță, dar acum, după ce se confruntase cu o femeie care părea să fie alcătuită din părțile corporale ale mai multor animale care n-aveau nicio legătură unele cu altele, a decis că adjuncta Hay probabil că era cea mai drăguță fată din lume.

— E o femeie afară, a zis adjunctul Wayne. Cu aripi. Și o coadă.

— E Halloween, a spus adjuncta.

A rostit cuvintele rar, de parcă ar fi vorbit cu un idiot. Îi plăcea de Wayne, dar uneori putea fi foarte încet la minte.

— Pe drum spre secție, am văzut un tip costumat în ciupercă otrăvitoare.

— Nu, asta nu era o femeie care s-a costumat ca să pară că are aripi și o coadă. Ea *chiar* are aripi și coadă.

S-a auzit o bătaie foarte puternică în ușă. Adjunctul Wayne s-a dat mai în spate.

— Ea e, a zis el. Femeia-șopârlă.

— Femeia-șopârlă, a repetat adjuncta Hay cu dispreț. Mai ai puțin și-mi spui că poate să și zboare.

Fața unei femei a apărut la fereastra zăbrelită din dreapta ușii. Adjuncta Hay s-a îndreptat hotărâtă spre ea, agitându-și un deget în aer.

— Ia ascultă aici, domnișoară, poate că e Halloween, dar asta nu înseamnă că…

S-a oprit din vorbit când a observat că femeia plutea la un metru deasupra pământului, dând îndârjită din acele aripi masive pentru a rămâne la aceeași înălțime. Apoi, proptindu-și picioarele de zidul clădirii, femeia s-a prins cu ghearele de două dintre barele ferestrei și a încercat să le smulgă.

— Vezi? a spus adjunctul Peel. Ți-am spus eu.

Deasupra lor, s-a auzit ceva aterizând pe acoperiș. Peste câteva secunde, primele țigle au început să fie aruncate prin parcare, de parcă oricine s-ar fi oprit acolo încerca să pătrundă cu forța în secție.

— Sună-l pe sergent, a spus adjuncta Hay.

Adjunctul Wayne a fugit la stație.

— Unde te duci? a întrebat el în timp ce adjuncta Hay a trecut în grabă pe lângă el.

— Să încui ușa din spate!

∵

În mașina de poliție s-a lăsat pentru câteva momente tăcerea, după ce adjunctul Wayne i-a descris pe atacatori. Adjunctul Peel a mimat băutul dintr-o sticlă, apoi a imitat un om foarte beat. Apoi au auzit prin stație un zgomot de sticlă spartă.

— Adjunct, ce se aude? Ai băut cumva? a întrebat sergentul Rowan. Terminat.

— Aș vrea eu! a zis adjunctul Wayne. Una dintre ele a spart

geamul din față, iar cealaltă e pe acoperiș. Aoleu, ușa din spate! Vino mai repede, Sergent. Te rog! Avem nevoie de ajutor. Ăăă, terminat. Terminat de groază.

∵

Femeia din dreptul ferestrei s-a rănit când a spart geamul, iar rama ferestrei era acum mânjită cu sânge negru, dar zăbrelele au rămas la locul lor. Femeia a părut să renunțe și s-a înălțat și mai mult. Adjunctul Wayne a auzit-o aterizând pe acoperiș, apoi i-a auzit pașii pe țiglele casei, îndreptându-se spre partea din spate a clădirii. Acolo, adjuncta Hay își folosea toată forța corpului pentru a închide ușa din spate, când i s-a alăturat și adjunctul Wayne. Problema i-a devenit imediat vizibilă: o mână cu gheare apucase strâns ușa, în timp ce creatura de afară încerca să pătrundă în secție. Deschizătura s-a mai mărit puțin și le-a apărut și un picior diform în față, apoi adjunctul Wayne a văzut fața uneia dintre acele femei îngrozitoare, lipită de lemnul ușii, cu dinții dezgoliți.

— Ajută-mă! a țipat adjuncta Hay. Nu mai pot să țin ușa asta prea mult timp.

Adjunctul Wayne s-a întins după bastonul lui și a început să-i dea creaturii cu el peste degete. Aceasta a țipat de durere și și-a retras mâna, dar piciorul i-a rămas ferm înfipt în pământ. Adjunctul Wayne a încercat să calce pe el cu pantofii lui cu numărul 46. Acea mână cu gheare a apărut din nou, brăzdând aerul.

— Ține ușa! a zis adjuncta Hay, iar adjunctul Wayne a rămas dintr-odată singur, ținând acea ușă închisă numai cu greutatea corpului său.

— Unde te duci? a țipat el.

— Tu ține ușa aia! Mi-a venit o idee.

Ar fi bine să fie una bună, s-a gândit adjunctul Wayne, când a auzit din nou pași pe acoperișul de deasupra capului său, apoi sunetul unor aripi care băteau repede, în timp ce o a doua creatură ateriza lângă prima, sărindu-i în ajutor.

— O, nu, și-a spus adjunctul Wayne. Asta nu-i a bună. Nu-i a bună delo…

Ușa a fost dărâmată cu așa o forță, încât adjunctul Wayne a zburat în cealaltă parte a camerei. S-a ridicat cu greu în picioare și a văzut două femei-șopârlă încercând să-și facă loc în același timp prin cadrul îngust al ușii și încâlcindu-și aripile unele de

altele. Apoi cea care era mai masivă și-a dat la o parte sora mai mică și a intrat tiptil, înaintând spre adjunctul Wayne cu ghearele la vedere și gura larg deschisă.

Polițista a apărut de undeva de lângă demon, întinzând o mână în care ținea o sticluță.

— Hei! a spus ea. Aici!

Femeia înaripată s-a întors, iar adjuncta Hay i-a dat cu parfum în ochi. Aceasta a țipat și a încercat să se frece la ochi, dar a reușit numai să înrăutățească lucrurile. În același timp, adjunctul Wayne a apucat un suport de pălării și l-a fluturat în fața celei de-a doua demonițe care încerca să se strecoare pe lângă sora sa. Suportul de pălării i-a provocat acesteia o lovitură destul de urâtă într-o parte a capului. S-a clătinat pe picioare, năucită, dar încă periculoasă. Adjunctul Wayne, folosind acum suportul de pălării pe post de suliță, a început să o împungă cu el, forțând-o să iasă din secție. Între timp, adjuncta Hay continua să-i dea fără milă cu parfum în ochi celeilalte femei, până când a făcut-o să se îndrepte și ea spre ușă, împiedicându-se la fiecare pas din cauză că nu mai vedea nimic. Adjunctul Wayne a ajutat-o și el, dându-i un șut în spate și trântind ușa după ea.

De afară s-au auzit câteva țipete stridente, iar cei doi polițiști au privit pe fereastră cum femeile-șopârlă s-au înălțat în cerul nopții, plecând în căutarea unei prăzi care ripostează mai puțin.

— Minunat, a spus adjunctul Wayne. Acum, sergentul nu ne va crede niciodată…

∵

Sergentul Rowan tocmai aprinsese farurile, iar adjunctul Peel era gata să apese pe pedala de accelerație, când Nurd a bătut în folia de plastic întărit care îl despărțea de cei doi polițiști de pe scaunele din față. Ascultase schimbul de replici care avuse loc prin stație, dar mai și observase niște lucruri pe care polițiștii nu le văzuseră. Spre exemplu, câmpul din stânga mașinii, care se întindea până la o biserică din apropiere, era traversat de niște firișoare de lumină albastră, care țâșneau dintr-o parte în alta ca niște săgeți. Pe lângă acest detaliu, putea zări și o ființă micuță, care avea aproximativ un metru în înălțime și părea a fi o minge galbenă cu picioare, deși mingile galbene nu aveau de obicei două guri și o grămadă de ochi. Mingea aceea galbenă urmărea un iepure, care a sărit într-o vizuină, cu mingea scai după el. Din păcate pentru aceasta, gaura era prea mică și

mingea a rămas blocată, dând frenetic din picioare.

Lucrurile nu evoluau într-o direcție favorabilă, s-a gândit Nurd. Și-a adus aminte de lucrurile pe care i le povestise Samuel despre femeia din subsol și despre prietenii ei care nu mai păreau a fi oameni. Nurd sperase că Samuel se înșelase cumva sau că cei patru oameni (sau demoni, sau ce or fi fost ei) ori dispăruseră în mod convenabil pentru toată lumea, ori se întorseseră acasă. Acum vedea mingi galbene cu ochi care alergau după iepuri, lucru care-l deranja groaznic de tare. *Totul va merge bine dacă sunt singurul demon din acest loc,* s-a gândit el, dar dacă au apărut o groază de demoni, pot apărea și probleme. Iar acea energie albastră nu era electricitatea clasică despre care am auzit cu toții și nici măcar reziduuri de energie dintre dimensiuni. Nu, era o energie foarte specială…

Nurd l-a zărit odată pe Marele Malefic. S-a întâmplat cu puțin timp înainte să fie exilat, când a fost invocat în bârlogul Marelui Malefic pentru a i se hotărî soarta de către cel mai de încredere locotenent al său, fiorosul demon pe nume Ba'al. În întunericul din spatele lui Ba'al, o siluetă enormă stătea ascunsă, mai înaltă decât cea mai înaltă clădire, mai lată decât cea mai mare prăpastie, iar pentru o clipă Nurd i-a întrezărit fața: niște ochi atât de roșii, încât aproape că erau negri, niște fălci enorme cu colți ascuțiți și o coroană formată din coarne, care părea a fi o prelungire a craniului său. Imaginea l-a speriat atât de tare pe Nurd, încât aproape că și-a primit verdictul cu brațele deschise, fiindcă putea primi pedepse mult mai aspre. Putea fi luat de însuși Marele Malefic în adâncurile bârlogului său, pentru a fi sfâșiat încetul cu încetul timp de o eternitate, suferind veșnic fiindcă nu putea muri. În comparație cu această perspectivă, exilul era floare la ureche.

Dar își mai aducea aminte ceva în legătură cu Marele Malefic: silueta sa era conturată de acea energie albastră care pulsa. Era puterea sa făcută vizibilă, iar acum se afla aici. Pe Pământ. Unde era și Nurd, lucru care cu siguranță nu trebuia să se întâmple.

— Mă scuzați, a zis el, bătând din nou în sticlă. Cred că s-a produs o greșeală.

— Nu acum, domnule, a spus sergentul Rowan. Suntem puțin cam ocupați.

— Nu înțelegeți, a zis Nurd. Aș vrea foarte mult să mă duc acasă. Puteți să uitați de mașină. De fapt, v-o dau vouă. Nu o

mai vreau.

— Nu sunt sigur că aveți dumneavoastră autoritatea să ne-o dați. Acum va trebui să păstrați tăcerea. Suntem puțin îngrijorați din cauza colegilor noștri de la secție.

Nurd s-a lăsat pe spate.

— Ăsta nu-i un costum, a zis el încetișor, dându-și seama ce însemna acel cuvânt.

Cei doi polițiști l-au ignorat.

Nurd a repetat, mai răspicat.

— Ăsta nu e un costum!

— Mă scuzați, ce ați spus? a întrebat sergentul.

— Ascultă, nu port un costum. Chiar așa arăt.

— Sunteți foarte glumeț, domnule, a spus sergentul.

— Dacă era un costum, a spus Nurd calm, puteam să fac asta?

Capul lui Nurd s-a despicat în două, lăsându-i craniul la vedere. Ochii i-au sărit din orbite și, prinși de niște fâșii de carne rozalie, s-au apropiat de sticlă și l-au fixat cu privirea pe sergentul Rowan. Apoi craniul i s-a despicat și el, rămânând cu creierul la vedere. Era ținut la locul lui de doisprezece mușchi curbați și purpurii, care s-au îndreptat imediat și au început să se legene, parcă dansând. Încheindu-și numărul, Nurd a scos limba, care avea doi metri lungime atunci când o întindea la maximum. În vârful limbii era o gaură, prin care Nurd a scos câteva sunete de trompetă, înainte să revină la înfățișarea sa de dinainte.

Adjunctul Peel a ieșit de pe drum. A frânat brusc, iar el și sergentul Rowan au sărit din mașină și s-au îndepărtat cât de repede au putut de ea.

— Sergent, e un m… e un mo… e un monstru, s-a bâlbâit adjunctul Peel.

— Da, este, adjunct, i-a răspuns sergentul Rowan, încercând să pară mai calm decât era.

— Un demon, de fapt, a țipat Nurd, ca să se facă auzit. Nu vreau să-mi dau aere, dar e o diferență destul de mare.

— Ce cauți…

— Aici? i-a terminat Nurd propoziția. Păi, aveam de gând să încerc să vă cuceresc lumea și să o conduc până la sfârșitul timpurilor, dar nu cred că voi mai face asta.

— De ce nu? a întrebat sergentul Rowan, apropiindu-se cu

grijă de mașină.

— E ciudat că mă întrebi asta, dar am impresia că a ochit altcineva acest loc și nu cred că i-ar plăcea să aibă vreo competiție. Aș prefera să nu mă aflu prin zonă atunci când va ajunge aici, așa că, dacă sunteți de acord să-mi dați drumul, o să-mi văd de treaba mea.

Sergentul Rowan l-a privit pe Nurd. Nurd i-a zâmbit politicos.

— Ce se va întâmpla, mai exact? a întrebat sergentul Rowan.

— Păi, eu doar îmi dau cu presupusul, a zis Nurd, dar cred că va fi sfârșitul lumii…

25.

În care episcopul Bernard cel Rău își face simțită prezența, iar morții se ridică din morminte, dar numai cei răi

Maria, Tom, Samuel și mama lui Samuel au privit din casa cu luminile stinse cum tot felul de creaturi ale infernului au alunecat, au sărit, au zburat ori s-au târât din direcția casei cu numărul 666 de pe strada Crowley, al cărei acoperiș era înconjurat de acea lumină albastră. Au fost deja obligați să se ferească de alte două atacuri, primul din partea unor demoni de jumătate de metru, care aveau forma unor moluște și niște trompe asemănătoare cu cele de supt sânge ale țânțarilor. Aceștia s-au prelins prin fanta pentru scrisori a ușii, dârele pe care le lăsau în urmă arzând covorul în timp ce ei înaintau spre potențialele victime. Folosirea inspirată a unui borcănaș cu sare de bucătărie i-a făcut să se usuce și să se transforme în niște cojițe uscate, înainte să dispară cu totul într-un norișor de fum.

Cel de-al doilea atac încă nu se sfârșise, în casă auzindu-se bâzâitul a două muște gigantice, care aveau fălci la nivelul burții. Din când în când se mai izbeau de geamuri, lăsând urme cu acei dinți care le ieșeau din abdomene și cu saliva roz care păta geamul ca un sânge mai apos. Doamna Johnson le monitoriza atent încercările de a intra în casă, ținând în fiecare mână câte un *spray* împotriva gândacilor. Toate peste toate, Samuel s-a gândit că ea făcea față foarte bine acestor confruntări cu demonii, dar tot îl enerva un lucru pe care îl spusese mai devreme. Ea își dorise ca tatăl lui să se fi aflat acolo cu ei, iar pentru o clipă, când văzuse acele cranii înaripate, Samuel și-a dorit și el asta, dar acum nu mai era de aceeași părere. El a sugerat să arunce sare peste moluște, și tot el a găsit *spray*-ul ascuns în fundul unui dulap. Cu ajutorul lui Tom, a securizat toate ușile și ferestrele și a fixat turele în care vor supraveghea casă, astfel încât cei trei copii și mama lui

Samuel puteau vedea pe oricine se apropia de ea. Pentru prima dată de când plecase tatăl său, Samuel începea să simtă că, dacă era nevoie, putea avea grijă atât de el, cât și de mama lui.

Ce nu putea face, din câte de pare, era să o oprească pe doamna Abernathy. Erau captivi în acea casă și nu mai primiseră niciun semn din partea doctorului Planck.

În curând, se temea Samuel, totul avea să fie pierdut.

∵

În biserica sfântului Timidus, bufniturile continuau să se audă dinspre ceea ce trebuia să fie locul de odihnă veșnică al episcopului Bernard cel Rău, dar evident că nu mai era, fiindcă ultimul lucru pe care părea să-l facă episcopul Bernard cel Rău era să se odihnească. Niște norișori de praf s-au ridicat de pe piatra care îi purta numele, data nașterii și cea a morții. Un capăt al pietrei s-a ridicat din podea. Piatra a rămas înclinată, iar vicarul și paracliserul aproape că puteau simți cum mortul de dedesubt se chinuie să o ridice mai sus, dar piatra a căzut la loc și s-a lăsat din nou liniștea.

— E foarte puternic, a spus paracliserul în timp ce el și reverendul Ussher se uitau prin micuțul geam al ușii.

Era destul de surprins. Până la urmă, corpul episcopului Bernard nu avea cum să fie mai mult decât o grămadă de oase vechi, iar oasele vechi tindeau să se rupă ușor. N-ar fi trebuit să poată muta dale enorme de piatră. Nu avea sens.

— Calcar, a spus vicarul.

— Pardon?

— Piatra de sub biserică e calcar, a spus vicarul. Calcarul conservă corpurile neînsuflețite. Și nu numai atât: le mumifică. Episcopul Bernard e acolo de mult, mult timp. Bănuiesc că, dacă l-ai atinge, ai simți că are oasele tari ca piatra.

— Nu vreau să-l ating, a spus domnul Berkeley. Chiar nu vreau.

Piatra funerară a început să se miște din nou, dar de data asta s-a ridicat și nu a mai căzut la loc. O mână scheletică a ieșit prin acea crăpătură și a încercat să apuce o margine a pietrei.

— Poate că tu nu vrei să-l atingi, a spus vicarul, dar am așa o bănuială că lui i-ar plăcea foarte tare să pună mâna pe tine.

Reverendul Ussher a deschis ușa cămăruței și s-a aruncat pe piatră, sperând că greutatea lui o va împinge în jos. A întins mâna dreaptă și a găsit pompa de la bicicleta paracliserului,

apoi a început să-l lovească pe episcopul Bernard cu ea peste degete. A fost nevoie de patru sau cinci lovituri, dar până la urmă episcopul a trebuit să-și retragă mâna. Piatra a intrat înapoi în locul ei și s-a lăsat încă o dată tăcerea.

— Repede! i-a spus vicarul paracliserului. Dă-mi o mână de ajutor aici.

Șovăitor, domnul Berkeley i s-a alăturat. În colțul camerei se afla o veche statuie de piatră a sfântului Timidus. Căzuse iarna trecută de pe plinta ei de lângă intrarea bisericii, iar mâna dreaptă i se desprinsese. Nu s-au adunat destui bani pentru a o repara sau pentru a repara plinta, așa că s-a alăturat bicicletei vechi și scaunelor din cămăruța de depozitare. Cu ceva dificultăți, vicarul și paracliserul au reușit împreună să mute statuia pe piatra funerară a episcopului Bernard cel Rău.

— Așa, a spus vicarul, asta ar trebui să-l încetinească destul de mult.

Paracliserul s-a rezemat de perete, încercând să-și recapete răsuflarea.

— Dar de ce se întâmplă toate acestea tocmai acum? a întrebat el.

— Nu știu, a spus vicarul. Nici măcar nu îmi dau seama ce se întâmplă mai exact.

— Crezi că e într-adevăr cum a spus acel călugăr? Că vine sfârșitul lumii?

— Cred că mai durează puțin până să vină sfârșitul lumii, domnule Berkeley, a spus vicarul.

A încercat să pară încrezător în vorbele sale, dar nu era. Tot ce se întâmpla era foarte tulburător: garguie alergând prin curtea bisericii, episcopul Bernard cel Rău încercând să iasă din mormânt... Dacă nu era sfârșitul lumii, era foarte posibil să fie *începutul* sfârșitului.

Episcopul Bernard a început din nou să bată cu pumnul în podea.

— Ah, aș vrea să termine cu chestia asta, a spus paracliserul. Îmi dă dureri de cap.

S-a lăsat în genunchi și s-a aplecat foarte aproape de piatră.

— Acum, domnule Bernard cel Rău, Excelența Voastră, fiți un episcop bun și culcați-vă la loc, a spus el. A avut loc o mică neînțelegere, dar vom rezolva noi totul, iar dumneavoastră puteți să muriți din nou. Sună minunat, nu-i așa? N-ați vrea să

fiți aici sus, printre cei vii. S-a schimbat totul de când ați murit. Avem muzică pop, computere... și nu veți putea, să știți, să împungeți lumea cu vătraie încinse, fiindcă lumea nu mai are voie să facă asta, nici măcar episcopii. Nu, vă e mult mai bine acolo unde sunteți, credeți-mă.

Paracliserul s-a uitat la vicar, apoi a încuviințat din cap și a zâmbit.

— Vedeți? a spus paracliserul. Avea nevoie doar de cineva care să vorbească puțin cu el și să-i explice ce și cum.

S-a auzit un răget înăbușit de furie, apoi sunetul a două pietre care se loveau una de alta, în timp ce episcopul Bernard se izbea cu toată forța de acea dală de piatră. Statuia sfântului Timidus s-a mișcat puțin.

— Ah, minunat, domnule Berkeley, a spus vicarul. De mare ajutor a fost asta, ce să zic!

Episcopul Bernard a atacat din nou piatra, iar statuia de deasupra s-a mai mișcat puțin. Paracliserul a încercat să o țină nemișcată, dar nu avea rost. A renunțat și s-a retras lângă fereastră.

— Ar trebui să ne luăm tălpășița, a zis vicarul. Garguiele acelea păreau destul de neîndemânatice și încete. Le putem depăși rapid, iar mașina mea e parcată în spate, după colț.

Dar paracliserul nu părea să-l asculte. În schimb, se uita pe fereastra micuță alături de care stătea.

— Vorbeam cu dumneavoastră, domnule Berkeley. Ați auzit ceva din ce am spus? Am spus că ar trebui să fugim.

— Nu cred că ar fi o idee foarte bună, vicare, a spus paracliserul.

— De ce, mă rog? a întrebat vicarul, destul de nervos din cauză că planul său fusese refuzat într-o secundă.

Paracliserul s-a întors spre el, alb la față.

— Pentru că sunt destul de sigur că morții revin la viață, a spus el. Și nu cei simpatici...

∵

Biserica Sfântului Timidus se afla în acel loc de secole întregi. Majoritatea pământurilor din jurul ei fuseseră acoperite de vechi pietre funerare pentru că, de multe generații încoace, aproape toți oamenii fuseseră îngropați lângă biserică atunci când au murit.

Din păcate, nu *toată lumea* fusese îngropată sub pământurile

bisericii. Aceste pământuri erau considerate sacre, ceea ce însemna că trebuiau să servească unui scop religios. Oamenilor care comiseseră crime serioase și erau executați din această cauză nu li se permitea să fie îngropați într-un loc sfânt. Din această cauză, un alt cimitir fusese construit nu foarte departe de biserică, dar în afara zidurilor ei. Acolo nu erau puse pietre funerare, iar mormintele nu erau marcate, dar toată lumea știa de acel loc. Oamenii din oraș îl numeau Câmpul Morții și nimeni nu îndrăznea să-și ridice o casă pe el sau să-și plimbe câinii, sau să meargă vara la un picnic pe iarba de acolo. Nici măcar păsările nu-și făceau cuibul în tufișurile sau copacii din zonă. Era, după părerea tuturor, un Loc Nefast.

Acum, sub privirile vicarului și ale paracliserului, niște siluete ieșeau cu un mers târșâit din Câmpul Morții, înaintarea lor fiind vizibilă datorită felinarelor de pe pământurile bisericii. Unele dintre ele încă purtau rămășițele hainelor cu care fuseseră îngropate, deși nu rămăsese prea mult din ele. Din fericire, virtutea le rămânea intactă, având în vedere că erau aproape numai oase. Paracliserul a văzut un schelet cu o bucată de funie în jurul gâtului și și-a dat seama că se uita la cineva care fusese spânzurat. Capul funiei îi atârna în dreptul pieptului și arăta puțin ca o cravată. Alt schelet părea să-și fi pierdut ambele brațe. S-a împiedicat de o piatră și nu s-a putut ridica la loc, așa că a început să se târască în zigzag, ca un vierme cu picioare, făcut din oase. Din când în când, o lumină albastră îi pâlpâia în orbitele de altfel goale.

— Mă întreb ce o fi acea lumină albastră, a zis vicarul.

— Poate că și-au băgat niște lumânări acolo, i-a răspuns paracliserul sarcastic. Până la urmă, e Halloween.

— Păi, acum nu mai putem să ieșim, a spus vicarul, ignorându-l.

— Nu, nu mai putem, a zis paracliserul.

Iar de dedesubtul picioarelor lor s-a auzit ceva care semăna cu un râset.

26.

În care adjunctul Peel își dorește să-și fi ales un alt loc de muncă, iar domnul Planck reapare în peisaj

Adjunctul Peel și sergentul Rowan își discutau opțiunile. Puteau a) să-l lase pe Nurd să plece, ceea ce nu părea o idee foarte bună având în vedere că nu era, în mod evident, o ființă umană, ci chiar un demon, dacă spunea adevărul; b) să-l ducă pe Nurd înapoi la secție și să aștepte pe cineva cu puțin mai multă autoritate, care să decidă ce era de făcut în privința lui; sau c) iar asta era sugestia adjunctului Peel, să fugă, fiindcă adjunctul Peel nu voia să-l mai vadă pe Nurd cum face diverse chestii cu capul său. I se făcuse puțin cam greață ultima dată.

— E un demon, sergent, și nu miroase tocmai a zambile, a zis adjunctul Peel. Nu sunt sigur că vreau să conduc cu un demon puturos pe bancheta din spate.

— Alo, a spus Nurd de lângă geamul coborât al mașinii. Pot să vă aud. Nu mai vorbiți atât despre duhoare. Am căzut într-un canal.

— Ai condus deja cu un demon puturos pe bancheta din spate, i-a răspuns sergentul Rowan, încercând să-l ignore pe Nurd. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu s-a întâmplat nimic? a spus adjunctul Peel. I s-a despicat capul în două, sergent. Limba lui a făcut ca o *trompetă.* Nu știu cum vă petreceți dumneavoastră serile de obicei, dar în agenda mea aș trece că „s-a întâmplat ceva”.

— Ai grijă, băiete, nu-i bine să te agiți atât pentru…

Aproape că a spus „nimic”, dar și-a dat seama că nu ar fi fost tocmai de ajutor, având în vedere starea pe care o avea adjunctul Peel în acel moment.

— Pentru… ăăă…

Adjunctul Peel și-a încrucișat brațele la piept, a așteptat puțin și a întrebat:

— Pentru ce, mai exact, sergent?

— … pentru…

— Pentru că, stai să mă gândesc… am un demon pe bancheta din spate? a zis adjunctul Peel. Da, cred că e îndeajuns. Ah, și mai spune și că va veni sfârșitul lumii. Cred că aș putea lua în calcul și asta.

— Păi, asta să fie, atunci, a spus sergentul Rowan. Nu putem sta degeaba pe aici când vine sfârșitul lumii.

— Și ce ați vrea să facem, sergent?

— O să oprim acest lucru, adjunct, a spus sergentul Rowan, cu acel tip de siguranță care a ținut Imperiul Britanic unit mai mult timp decât ar fi rămas în mod normal.

Sergentul s-a dus până la mașină și s-a aplecat în dreptul geamului, unde Nurd aștepta, plin de speranță.

— Ia ascultați aici, domnule, a început el. De unde v-au venit toate chestiile astea cu sfârșitul lumii?

— Păi, a spus Nurd, credeam că voi fi singurul care poate ajunge în această lume.

— Să ajungeți de unde, domnule?

— Din Iad.

— Iadul *acela*?

— Întocmai.

— Și cum e pe acolo? a întrebat adjunctul Peel, care li s-a alăturat fără tragere de inimă.

— Nu e foarte frumos, a spus Nurd. Nu v-ar plăcea.

— Ce surpriză, a spus sergentul Rowan. Ce credeai că o să spună, adjunct? Că e o plăcere să te plimbi pe acolo într-o zi însorită? Nu e plaja de la Eastbourne, să știi.

— Întrebam și eu, a zis adjunctul Peel.

— În orice caz, să revenim la subiectul nostru, a continuat sergentul Rowan. Deci, ai venit din iad și ai crezut că ești singurul care a făcut asta, dar nu e chiar așa.

— Exact.

— Iar aceste… ăăă… „doamne” care s-ar putea să ne fi atacat secția de poliție sunt cumva prietene de-ale tale?

— Nu, ele au ajuns aici pe altă cale.

— Pe care, mai exact?

— Nu am idee, a spus Nurd. Cineva trebuie să fi deschis un portal, iar acum toate aceste entități se strecoară în lumea voastră.

— Dar portalul ăsta, domnule… cam cum ar arăta?

Nurd s-a gândit la întrebarea care-i fusese pusă.

— Cred că ar fi *albăstrui,* a zis el până la urmă. Probabil că la început era destul de mic, iar acum se mărește din ce în ce mai mult. Iar când va fi destul de mare, atunci…

— Atunci ce?

— Atunci va trece și *el* prin portal. Stăpânul nostru. Izvorul Tuturor Nenorocirilor. Marele Malefic, alături de armata sa. Și atunci, gata. Iadul pe pământ.

— Credeți că ați putea găsi acest portal, domnule?

Nurd a încuviințat din cap. I se părea că deja îl putea simți.

Simțea prezența energiei albastre; s-a ridicat părul pe el. Știa sigur: cu cât se va apropia mai mult de sursa ei, cu atât o va simți mai tare. Era ca un fel de Detector de Energie Malefică. Spera că, dacă avea să se apropie destul de mult, va reuși poate să se strecoare înapoi în Pustietate. Trecând neobservat. Sau, și mai bine, dacă iadul va rămâne pustiu după ce demonii se vor muta aici, înseamnă că tocmai a găsit o cale de a părăsi definitiv Pustietatea. Se putea muta în alt loc, poate în vreo peșteră drăguță cu vedere la lacurile de foc de acolo.

— S-a hotărât, atunci, a spus sergentul Rowan. Acest domn ne va arăta unde se află portalul, așa că hai să oprim toată prostia asta. Du-te și ia stația, adjunct. Asigură-te că e totul în regulă la secție, și spune-i adjunctei Hay să alerteze armata. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi.

Adjunctul Peel s-a pregătit să facă ce i s-a spus. Înainte de a apuca să sune, prin stație s-a auzit vocea polițistei Hay.

— Baza către Tango Unu, terminat.

— Aici Tango Unu, a spus adjunctul Peel. Totul e-n regulă, Liz? Terminat.

— Femeile alea înaripate au dispărut și am încuiat ușile, dar primim apeluri din toate părțile orașului. Oamenii sunt atacați la ei acasă; demonii se târăsc sau zboară peste tot. Și sunt niște probleme destul de mari și la biserică. Terminat.

— Ce fel de probleme? Terminat.

— După spusele paracliserului, morții au început să se ridice din morminte. Terminat.

Adjunctul Peel, care păruse și înainte cam nefericit, acum era foarte, *foarte* nefericit. Se alăturase forțelor de ordine pentru a opri jafurile armate, pentru a rezolva crimele stranii, lucruri pe care nu apucase încă să le facă, având în vedere că Biddlecombe era un orășel destul de liniștit, iar numărul jafurilor

armate și al crimelor ciudate ajungea, dacă luam în calcul ultimele zeci de ani, la zero.[44] Adjunctul Peel era mai mult decât sigur că nu și-a ales acest loc de muncă pentru a se lupta cu demoni, cel puțin nu dacă nu i se plăteau orele suplimentare și nu i se dădea și un bonus pentru pericolul la care a fost expus. Și o armă cât mai mare.

Tocmai voia să pună o altă întrebare și poate să înceapă să țipe la sergentul Rowan să cheme forțele aeriene, marina militară a Statelor Unite și poate pe papă, niște vânători de vampiri și oricine altcineva ar fi capabil să se descurce cu morții care ieșeau din pământ, când un fulger albastru a nimerit stația din mașină. Peste câteva secunde, aceasta a explodat într-o ploaie de scântei și s-a stricat. A ridicat privirea și a văzut că și liniile de înaltă tensiune de pe marginea drumului răspândeau o lumină albastră și scoteau scântei acolo unde se uneau. A întins mâna după telefonul mobil, dar nici acesta nu mergea.

Adjunctul Peel s-a lipit cu fruntea de volan. O situație foarte gravă tocmai se agravase și mai tare.

* * *

Doamna Abernathy stătea cu brațele întinse, în grădina casei cu numărul 666 de pe strada Crowley, energia albastră țâșnindu-i din vârfurile degetelor și din ochi. Zâmbea, în timp ce distrugea toate liniile de comunicare pe o rază de douăzeci de kilometri de Biddlecombe. Simțea cum se aduna puterea înăuntrul ei, în timp ce se apuca să creeze o barieră în jurul orașului, care nu putea fi văzută cu ochiul liber, dar care era complet impenetrabilă.

Avea să rămână ridicată până când Marele Malefic va ieși prin portal și se va dezlănțui asupra acestei planete mizerabile. În spatele ei, zidurile și acoperișul casei s-au dilatat, de parcă întreaga structură a tras aer adânc în piept, iar cea mai mare parte a ei s-a prăbușit și a fost înlocuită de un tunel de energie albastră. La cinci metri de acesta, au început să apară din ce în ce mai multe creaturi: drăcușori și dragoni micuți, cobre și

---

[44] Nu semăna deloc cu orășelele din serialele cu detectivi, în care mor atât de mulți oameni, încât te miri că a mai rămas cineva de ucis la sfârșitul sezonului. Ai crede că unii dintre locuitori se întreabă și ei care o fi treaba și rămân măcar puțin pe gânduri: „Hmmmm, orașul nostru pare să fie populat numai de criminali și de oameni care urmează să fie uciși, iar fiindcă noi nu suntem criminali înseamnă că, cel mai probabil, suntem potențiale victime. Marjorie, cheamă-i repede pe copii și câinele! Trebuie să ne mutăm în Noua Zeelandă...“

creaturi pitice și cocoșate, înarmate cu topoare și cuțite. Iar acestea erau doar cele care puteau fi descrise în termeni cunoscuți oamenilor; existau și alte creaturi care nu puteau fi asemănate cu nimic din ce putea vedea sau își putea imagina lumea, creaturi monstruoase care trăiseră atât de mult în întuneric, încât acum erau nevoite să se acomodeze cumva la noul mediu, fiindcă înainte de asta nu avusese sens să aibă vreo formă: oricum nu le putea vedea nimeni în întunericul ăla. Acum încercau să-și construiască forme și arătau ca un fel de mingi din carne din care mai ieșeau ocazional membre, colți și cozi, apoi se retrăgeau din nou în acele corpuri pe suprafața cărora se puteau observa și niște stranii globi oculari, curioși să vadă ce forme urmau să aibă.

Doamna Abernathy s-a întors cu fața spre ele, în timp ce acestea treceau pe lângă ea. S-a uitat prin portal și a văzut că porțile dispăruseră deja pe jumătate, topindu-se din ce în ce mai mult din centru spre margini.

Curând. Curând avea să ajungă aici, iar ea urma să-și primească recompensa. Dar până atunci, mai avea o problemă de rezolvat. S-a întors spre domnul Abernathy, care acum arăta ca o broască, și spre demonul-păianjen care stătea lângă el, cel care fusese, până de curând, înghesuit în corpul domnului Renfield, și le-a comandat să plece și să-l caute pe Samuel Johnson.

Să-l găsească pe acel băiat băgăcios căruia îi era frică de păianjeni și să-i sugă tot sângele din corp.

∵„

Tom supraveghea strada, iar Samuel și Maria curtea din spate, când în fața porții a apărut dr. Planck.

— Doamnă Johnson, a strigat Tom, vine un bărbat pe aleea din grădină!

— Ești sigur că e un bărbat? a întrebat doamna Johnson.

— Destul de sigur, i-a răspuns Tom.

Doctorul Planck nu a văzut acele muște enorme, dar muștele l-au văzut pe el. Au planat asupra cercetătorului cu un bâzâit zgomotos, dar erau atât de concentrate asupra lui, încât nu au văzut când s-a deschis ușa din față sau când Maria și Tom au ieșit, ținând fiecare în mână câte un spray de gândaci. Înainte ca muștele să se poată apropia de dr. Planck la distanța potrivită pentru a-l mânca, s-au prăbușit pe pământ,

zvârcolindu-se și scuipând, apoi nu s-au mai mișcat deloc și, la fel ca și ceilalți demoni care și-au ales victimele nepotrivite, s-au evaporat.

Samuel i s-a alăturat doamnei Johnson în timp ce se îndrepta spre ușa din față, strângând în mână mânerul unei mături. Tom aștepta în dreptul ușii de la sufragerie, cu bâta pregătită.

— Grăbiți-vă, i-a spus doamna Johnson doctorului Planck. Nu știm ce ne mai pândește afară.

Parcă pentru a-i confirma cele mai negre bănuieli, deasupra casei a planat o umbră care semăna cu un liliac. Peste câteva secunde, o creatură de mărimea unui vultur, care avea țepi în loc de pene și un cap format din zeci de viermi zvârcolitori, fiecare cu câte un ochi în capăt, s-a încurcat în liniile de înaltă tensiune și s-a prăbușit. Boswell, care o privise bănuitor, a lătrat încântat.

Dr. Planck i-a privit ușurat moartea, până când ușa de la intrare s-a închis cu zgomot, ascunzându-i acea priveliște și aproape lăsându-l fără nas.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus el, chestia aia m-a urmărit încă de când am încuiat craniul înaripat în magazie.

— Bine, a spus doamna Johnson, fluturând amenințător mătura. Ce se întâmplă? Fără tâmpenii științifice, de data asta. Explicați-mi pe scurt.

Doctorul Planck a explicat, într-adevăr, foarte pe scurt.

— Nu știu.

— Păi, ne sunteți foarte de ajutor, ce pot spune, i-a răspuns doamna Johnson.

— De fapt, speram că Samuel m-ar putea ajuta puțin în această privință, a zis dr. Planck.

Samuel a făcut un pas în față.

— Eu sunt Samuel.

În acel moment, luminile s-au stins, doamna Abernathy lăsând orașul fără curent. Samuel și doctorul Planck s-au așezat la masa din bucătărie în timp ce doamna Johnson a aprins niște lumânări, iar Samuel i-a povestit cam tot ce se întâmplase din momentul în care s-a dus la colindat la ușa soților Abernathy, până la bătălia împotriva craniilor înaripate.

Dr. Planck nu a spus nimic până când Samuel a terminat de povestit, deși a ridicat din sprânceană când Samuel a descris tentaculele doamnei Abernathy, apoi s-a lăsat pe spate și și-a

atins de câteva ori buza cu degetul arătător.

— E incredibil! a spus el până la urmă. Cumva, puterea acceleratorului de particule a fost folosită pentru a produce o gaură în timp și spațiu. Vreau să spun, într-un fel e grozav. Am dovedit existența altor dimensiuni, chiar dacă am făcut-o din greșeală, și am găsit un mod de a călători între ele. Pe de altă parte, dacă această creatură pe nume Doamna Abernathy are dreptate, iar aceasta este o poartă între lumea noastră și, în lipsa unui termen mai bun, „Iadul”, am încurcat-o destul de rău.

„Destul de rău” i se părea puțin spus lui Samuel, dar nu era un om de știință. Nici doamna Johnson nu părea foarte impresionată de această descriere.

— Deci toate acestea s-au întâmplat din vina dumneavoastră? a întrebat ea.

— Nu chiar, a spus doctorul Planck. Noi încercam doar să descoperim un adevăr despre natura universului.

— Păi, aparent v-a descoperit altceva pe voi, și nu cred că-i place de niciunul dintre noi. Sper că sunteți fericiți.

— Ce putem face? a întrebat Samuel.

— Dacă ar fi funcționat telefoanele sau dacă aș fi avut acces la un computer, i-aș fi putut contacta pe cei de la CERN, a zis dr. Planck. Din păcate, ultimul lucru pe care l-am aflat a fost că și ei aveau problemele lor.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Samuel.

— Am primit un apel în drum spre casa soților Abernathy. Se pare că acceleratorul pornise din nou și nu putea fi oprit.

— Ar fi putut doamna Abernathy să facă asta?

— Doamna Abernathy sau orice ar fi acea creatură căreia i se supune, a spus dr. Planck. Presupunând că cele două evenimente sunt conectate, dacă ar reuși să oprească acceleratorul, atunci s-ar închide și portalul.

— Așa că tot ce putem face e să așteptăm? a întrebat doamna Johnson.

— Mă tem că da.

— Și dacă nu vor reuși să-l oprească la timp? a întrebat Maria.

— Va trebui să sperăm că vor reuși.

Maria li se alăturase deja și a intervenit a doua oară în discuție.

— Totuși, nu are cum să fie prea stabil, nu-i așa?

— Despre ce vorbești? a întrebat dr. Planck.

— Portalul, a spus Maria.

— Nu este, a zis Samuel. Măcar atât știu și eu de la monstrul care mi-a apărut sub pat. A spus că doamna Abernathy își consuma foarte multă putere pentru a-l ține deschis.

— Monstrul de sub pat? a întrebat dr. Planck.

— E o poveste lungă, a spus Samuel.

— Vreau să spun că există doar câteva posibilități, a continuat Maria. Ar putea fi un pod Einstein-Rosen[45], dar nu pare foarte probabil având în vedere mărimea lui și durata existenței, sau un fel de gaură de vierme, sau chiar o combinație între cele două. În orice caz, stabilitatea sa depinde de energia produsă de exploziile din acceleratorul de particule. Și mai era și acel vânt pe care l-am simțit când spionam casa soților Abernathy…

— Vântul, a spus dr. Planck gânditor. Da, și eu l-am simțit. Mirosea a… alt loc.

— Deci s-ar fi putut să vină din cealaltă parte a portalului, a zis Maria. Dar nu era foarte puternic. Dumneavoastră sunteți expertul, dr. Planck, dar nu e adevărat că, în teorie, un portal ca acela ar permite doar un drum dus?

— Păi, conform anumitor teorii, ba da, asta în cazul în care a fost destul de stabil. Are legătură cu forța gravitațională, a adăugat dr. Planck pentru doamna Johnson, care părea foarte confuză și pentru Tom, care părea și mai și.

— Dar o forță de acest gen i-ar azvârli pe călători cât mai departe, nu-i așa? a zis Maria. Aici ar trebui să fie o furtună enormă care să distrugă orașul, dar nu e.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus dr. Planck. Vreau să zic, așa, în teorie.

— Deci nu există acea forță gravitațională, a spus Maria.

— Se pare că nu. Există puțină, dar nu suficientă cât să creeze o balanță perfectă între gravitație și forța centrifugă.

— Atunci, să presupunem că îl putem face să se prăbușească.

— Dar cum? a întrebat dr. Planck.

În același moment în care a pus întrebarea a părut să găsească și răspunsul, fiindcă expresia i s-a înseninat pentru prima oară de când călcase în această casă. Cu toate acestea, Maria a fost cea care a spus acea ipoteză cu voce tare.

— Trimițând ceva în direcția opusă, a spus ea.

---

[45] Primul model de gaură de vierme, descris de Albert Einstein și Nathan Rosen (N. red.).

— Ca două mașini care se întâlnesc pe un pod și se distrug nu numai una pe alta, ci *și* podul, a spus Samuel.

— Două mașini care se întâlnesc pe un pod îngust și *instabil*, a zis Maria.

— Știți ce, a spus dr. Planck, s-ar putea chiar să funcționeze. Întrebările mele sunt: unde găsim mașina și cine o va conduce?

27.

În care îl întâlnim, în sfârșit, pe episcopul Bernard cel Rău, iar adjunctul Peel se distrează de minune

La pub-ul *Fig and Parrot,* Shan și Gath împărtășeau niște momente foarte rare. Cineva începuse să cânte la pian, iar Shan și Gath încercau din răsputeri să grohăie pe ritmul piesei *My Old Man's a Dustman*[46]*.* Ceva mai devreme, cineva cântase *Danny Boy,* despre care, deși nu îl mai ascultaseră vreodată, Shan și Gath au simțit că e un cântec foarte trist. Pe Gath l-a făcut să i se umple ochii cu lacrimi, chestie care l-a împins pe Shan să îl ia în brațe pentru a-l consola.

— Încă una, pentru drum? a întrebat cineva, fluturându-le o grămadă de vouchere pentru bere în față.

Păi, s-au gândit Shan și Gath în timp ce priveau voucherele, dacă nu te superi…

Reverendul Ussher și domnul Berkeley intraseră cu adevărat în bucluc. În primul rând, cei care se ridicaseră din morți se dovedeau a fi cu mult mai inteligenți decât scheleții ale căror creiere putreziseră și care se transformaseră în terci cu multe secole înainte de acest moment. Ferestrele principale ale bisericii se aflau la aproximativ doi metri deasupra pământului, ceea ce însemna că era greu să ajungi la ele fără o scară. În absența sus-numitei scări, unii dintre morți au format o piramidă din scheleți, cu trei scheleți la bază, care îi susțineau pe alții doi, în timp ce ultimul, care se afla în vârf, folosea unul dintre garguiele de piatră, care se plângea zgomotos, pentru a sparge geamul. Două dintre ochiurile ferestrei se spărseseră deja, iar reverendul Ussher putea vedea o gură rânjindu-i prin gaura formată, cu doar câțiva dinți sparți și negri, lucru care spunea multe despre igiena dentară de pe vremuri.

În același timp, mai mulți morți băteau la ușa din față a bisericii și la ușa din spate care dădea în sacristie, de unde

---

[46] Bărbatu-mio e gunoier (în lb. engleză, în original).

paracliserul sunase la poliție pentru a raporta tot ce se întâmpla. Paracliserul s-a gândit că polițistul care îi răspunsese la telefon păruse mult mai puțin surprins decât ar fi fost el, de exemplu, dacă ar fi auzit asemenea povești. De fapt, a vorbit de parcă morții care se ridicau din morminte erau cea mai mică grijă a sa.

Vicarul și paracliserul și-au luat măsuri de precauție și au proptit scaunele și stranele de ușile bisericii, încercând să oprească morții în cazul în care reușeau să pătrundă în clădire. Încă se auzeau niște zgomote îngrijorătoare din apropierea cavoului episcopului Bernard cel Rău, pe a cărui piatră funerară erau stivuite cam toate obiectele de mobilier și toate statuile care fuseseră depozitate vreodată în acea cămăruță. Printre bătăile în ușă și râsetele neîncetate, puteau auzi și ceva care suna a „Dați-mi drumul!”, însoțit din când în când de câte o înjurătură.

— Episcopul Bernard pare cam iritat, a spus reverendul Ussher când domnul Berkeley a terminat de verificat camera de depozitare. Sper din toată inima că n-ai încercat din nou să te înțelegi cu el. Și, Dumnezeule… înjură cam mult pentru un episcop.

— N-ar trebui să poată vorbi deloc, a spus domnul Berkeley. Calcar sau nu, e un cadavru.

— Domnule Berkeley, a spus vicarul foarte calm, în caz că nu ai observat, morții s-au ridicat, garguiele sar de colo-colo pe gazonul bisericii și tocmai am fost insultați de un călugăr de piatră. În aceste circumstanțe, aptitudinile conversaționale ale episcopului Bernard nu mai sunt atât de ieșite din comun.

— Bănuiesc că ai dreptate, a spus paracliserul. Totuși, trebuie să facem ceva în legătură cu acei scheleți. O să ajungă imediat la noi, dacă nu avem grijă.

Vicarul a apucat un sfeșnic de alamă și s-a dus lângă unul dintre pereții bisericii.

— Ridică-mă puțin, a spus el.

Paracliserul s-a aplecat, și-a făcut mâinile căuș și, cu puțin efort, l-a ridicat pe reverendul Ussher până în dreptul unui pervaz, pe care vicarul a reușit până la urmă să se așeze. Fereastra avea deja patru ochiuri sparte, iar morții reușiseră să rupă și cadrul care le înconjura, făcând o gaură destul de mare. În timp ce reverendul Ussher își recăpăta echilibrul, o mână osoasă s-a întins prin acel spațiu și l-a apucat de cracul

pantalonului.

— Nuuu, n-ai îndrăznit, a spus el în timp ce a trăsnit acele oase cu sfeșnicul.

Mâna s-a făcut bucăți, oasele împrăștiindu-se în toate părțile. Restul brațului s-a retras rapid. Prin sticla colorată, reverendul Ussher a putut vedea piramida de scheleți clătinându-se. A așteptat ca aceasta să se apropie încă o dată și ca scheletul de sus să se întindă spre geam. Când a făcut-o, vicarul a deschis dinăuntru partea de jos a ferestrei, pocnind scheletul în cap și dezechilibrând toată piramida. Cei trei morți de sus s-au prăbușit destul de violent și și-au rupt diverse membre la impactul cu pământul.

Reverendul Ussher a strigat victorios, dar încântarea sa a fost de scurtă durată. Zeci de corpuri în stadii diferite de descompunere s-au uitat când la vicar, când la scheleții distruși. Era destul de greu ca niște cranii fără prea multă carne rămasă pe ele să arate mai furioase decât arătau deja, dar, cumva, acestea au reușit.

— O, vai!

— O, vai, ce? a întrebat domnul Berkeley de dedesubt.

— Cred că i-am enervat.

— De parcă până acum ar fi fost doar puțin bosumflați. Bună treabă, vicare!

Grăbit, reverendul Ussher a încercat să închidă la loc fereastra, dar aceasta părea să se fi blocat. A tras de ea, dar pur și simplu nu s-a mișcat.

— O, vai! a repetat el.

— Nu-mi spune, a zis paracliserul.

— Chiar cred că ar trebui să-ți spun, a zis vicarul.

— Ascult, atunci.

— Fereastra nu se mai închide.

Mai jos, morții începuseră să formeze nu una, ci două alte piramide. Erau gata să pornească două atacuri gemene, în același timp, din camera de depozitare s-a auzit un zgomot asurzitor, iar un singur cuvânt a fost zbierat dinăuntru.

Cuvântul a fost: „Liber!”

— O, vai, au zis vicarul și paracliserul în același timp.

Atunci, chiar când cele două piramide de scheleți începeau să se apropie de zid, o mașină de poliție a apărut de după colț și s-a îndreptat ca glonțul spre ei, transformând doisprezece morți

destul de inventivi într-o grămadă de membre descompuse și oase rupte. Mașina a virat brusc și a oprit în fața mulțimii de scheleți, iar vocea sergentului Rowan a răsunat în curtea bisericii.

— În regulă, gașcă de mortăciuni! s-a auzit vocea. Aici poliția! O să vă dăm cinci secunde să vă întoarceți de oriunde ați venit sau veți avea niște probleme.

Morții nu s-au mișcat. Ca să fiu cinstit, nici nu auzeau prea bine. În plus, niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată o mașină de poliție sau orice lucru cu patru roți care nu era tras de un cal sau un bou.

— Treaba voastră, a spus sergentul Rowan. Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

Adjunctul Peel a apăsat pe pedala de accelerație, apoi a ridicat piciorul de pe frână. Îi ajunsese treaba asta cu demonii și iadul. Se săturase și ca mașina să-i miroasă cum mirosea acum. Avea să-și ia revanșa.

Mașina a țâșnit spre mulțimea de morți. Acuma, poate că morții nu știau prea multe despre vehiculele cu motor, dar au văzut ce li se întâmplase acelora care fuseseră loviți de acea căruță mare și albă și erau destul de siguri că nu voiau să pățească același lucru. Din păcate, fiind morți, nu se puteau mișca foarte rapid. De fapt, abia dacă se puteau mișca. Astfel, vicarul s-a putut răsfăța cu imaginea mașinii de poliție urmărind prin curtea bisericii niște siluete scheletice care nu aveau niciuna vreo șansă de a găsi vreun loc în care să se ascundă. Vicarul a urmărit fericit spectacolul, până când domnul Berkeley i-a adus aminte că unele dintre necazurile lor abia au început.

— Ăăă, vicare, a zis domnul Berkeley, tocmai când ușa magaziei a fost trântită cu așa o forță, încât s-a rupt în două, iar cele două bucăți au zburat până la peretele din cealaltă parte a bisericii.

În cadrul ușii a apărut o umbră, care a început încet-încet să prindă contur, pe măsură ce episcopul Bernard cel Rău își făcea intrarea.

Episcopul Bernard nu fusese niciodată un bărbat arătos. Fusese, ca să fim sinceri, mai urât decât un neg de pe fundul unei broaște râioase, iar secolele pe care le petrecuse îngropat sub biserică nu îi îmbunătățiseră deloc înfățișarea. Avea pielea de un maro murdar, ca o haină veche. Nasul îi dispăruse, lăsând

la vedere o gaură neagră în mijlocul feței, iar orbitele îi erau goale, deși înăuntrul lor se putea vedea acum cum pâlpâia o lumină albastră. Încă avea majoritatea dinților, care erau lungi și galbeni și, s-a gândit reverendul Ussher, puțin prea ascuțiți față de cum ar fi trebuit să fie, de parcă episcopul Bernard își petrecuse o parte din timpul în subteran pilindu-i. Una dintre acele mâini maro ținea un baston lung: toiagul său de episcop, cu care fusese îngropat. Purta și rămășițele robei sale pentru ocazii speciale. Pe cap îi era așezată mitra – puțin cam zdrențuită, iar partea din față îi atârna ca o limbă, dar se vedea clar că era o mitră.

Așa cum, din păcate, se vedea clar și că acea creatură era episcopul Bernard, care acum îl privea pe paracliser cu acele orbite goale, urmărindu-i mișcările în timp ce domnul Berkeley încerca să se ascundă după strane.

— Poate vedea! a zis paracliserul. Cum poate să vadă? Nu are ochi. Nu are sens!

Deasupra lui, reverendul Ussher s-a sprijinit de zid, ascunzându-se de privirea pătrunzătoare a episcopului, și și-a dus un deget la buze pentru a-l face pe domnul Berkeley să tacă.

— Ah, minunat! și-a spus domnul Berkeley. Lasă-mă să-l confrunt de unul singur fără nici măcar o…

Episcopul Bernard a ridicat mâna, care arăta, la fel ca restul corpului său, ca niște oase antice înfășurate în hârtie maro, și a întins un deget în direcția paracliserului.

— Dumneata! a spus episcopul Bernard cu o voce care suna ca pietrișul într-un blender. Dumneata ești acela!

A început să înainteze spre paracliser, care a înțeles imediat că a fi „acela” nu era deloc un lucru bun. Nu câștigase la loterie sau, dacă ar fi făcut-o, ar fi vrut să nu fi cumpărat biletul, fiindcă premiul nu avea cum să fie prea plăcut.

— Chiar nu sunt eu, a spus paracliserul.

— Întemnițat în întuneric, a continuat episcopul Bernard, înaintând consecvent. Numele fiindu-mi batjocorit! Dumneata ești de vină!

Domnul Berkeley trebuia să recunoască faptul că făcuse acea glumă nepotrivită pe seama episcopului Bernard, dar nu se gândise că acesta l-ar fi putut auzi. La urma urmei, se presupunea că a murit. Chiar nu i se părea o situație foarte

corectă.

— Iertați-mă, Excelența Voastră, a spus paracliserul. Credeam că, ăăă, vă odihniți. Nu se va repeta.

— Nu, nu se va repeta, i-a răspuns episcopul Bernard, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Pedepsit fi-vei dumneata! Împuns în fund cu un vătrai încins fi-vei. Și…

Vicarul a aterizat direct pe episcop și a simțit ceva crăpându-se sub el. S-a rostogolit pe podea și a revenit cu efort în picioare, ridicând amenințător sfeșnicul.

Episcopul Bernard cel Rău se rupsese de la jumătate. Spre lauda sa, nici măcar nu i s-a tăiat răsuflarea cu ocazia asta, nu c-ar fi respirat prea mult înainte.

A dat drumul sceptrului și a început să se târască pe podea, apucându-se de marginile stranelor pentru a înainta, cu atenția fixată în continuare spre paracliser. Între timp, a doua jumătate a corpului său s-a ridicat pe picioare și a început să se ciocnească de obiectele din jurul său.

— Vicare! a strigat domnul Berkeley. Încă mai vine!

— Funduri! a strigat episcopul Bernard. Vătraie!

Vicarul s-a dus în spatele episcopului Bernard.

— Îmi pare foarte rău, a spus vicarul, dar chestia asta trebuie să ia sfârșit.

Și l-a lovit pe episcop în cap cu sfeșnicul, cât de tare a putut. S-a auzit un țiuit, în timp ce mitra episcopului Bernard a căzut pe podea. Acesta nu a mai înaintat, apoi și-a întors capul ca să-l privească pe vicar.

— Funduri! Al dumitale fund!

— Ah, fă și tu puțină liniște, a spus vicarul, apoi l-a lovit pe episcop pentru a doua și a treia oară.

A continuat să-l lovească până când n-a mai rămas mare lucru din episcopul Bernard, nici măcar picioarele sale retezate nu au mai făcut vreo mișcare și s-au rostogolit pe podea, ca doi stâlpi uniți în capăt.

Vicarul și-a șters transpirația de pe frunte. Și-a pus palmele pe genunchi și a încercat să-și recapete răsuflarea.

— Nu cred, a spus el, că un vicar ar trebui să bată un episcop până la moarte sau până la a doua moarte.

Domnul Berkeley s-a uitat în jos, spre rămășițele episcopului Bernard.

— Dacă întreabă cineva, o să spunem că s-a împiedicat, a zis

el. De mai multe ori.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— E totul în regulă înăuntru? a zis sergentul Rowan. Aici poliția.

Vicarul și paracliserul s-au dus să deschidă ușa. Sergentul Rowan și adjunctul Peel stăteau pe treptele din față, privindu-i întrebător.

— Suntem foarte fericiți să vă vedem, sergent, a spus vicarul. Fericiți și ușurați.

— Sergent… a început paracliserul, dar a fost întrerupt.

— Lasă-mă să termin, domnule Berkeley, a spus vicarul.

— Strici cheful tuturor, s-a auzit vocea călugărului de piatră de deasupra capetelor lor.

— Ignorați-l, a zis vicarul. Acum, poate…

— Sergent, a repetat paracliserul.

— Am spus să mă lași să termin, a insistat vicarul. Te rog! Așa, sergent Rowan, am trăit o experiență absolut incredibilă, una pe care s-ar putea să nu o credeți adevărată dacă nu ați văzut-o cu ochii dumneavoastră…

— *Sergent*, a spus domnul Berkeley cu așa o forță, încât până și vicarul a fost forțat să-l lase să vorbească.

— Păi, ce este? a întrebat vicarul. Spune odată.

— Sergent, a spus domnul Berkeley, cred că v-a scăpat demonul…

28.

În care Nurd își face un nou prieten și se întâlnește cu niște cunoștințe mai vechi

Lui Nurd îi plăcuse destul de mult călătoria cu mașina de poliție, cu luminile sale intermitente și sunetele sale interesante. În plus, adjunctul Peel era un șofer mult mai priceput decât Nurd, deși în apărarea lui trebuie spus că Nurd abia se obișnuise cât de cât cu acel Porsche atunci când poliția l-a oprit și i l-a confiscat. Totuși, învățase destul de multe doar privind cum adjunctul Peel manevrează mașina și se întreba cum ar putea să se scuze politicos și să plece de lângă polițiști pentru a aplica ce învățase, când au intrat în curtea bisericii și Nurd i-a văzut pe cei ridicați din morți.

Asta nu-i era deloc de ajutor. Era OK ca demonii să înceapă să apară de capul lor în această lume… de fapt, nu era deloc OK, dacă se gândea bine, dar, în comparație cu morții care se ridicau din morminte, era floare la ureche. Era nevoie de o cantitate enormă de energie demonică pentru a-i readuce la viață pe morți, iar Nurd își putea da seama că avea în fața lui o gașcă destul de nemiloasă de morți vii. Dacă ar fi purtat un ceas, Nurd l-ar fi ascuns în buzunar înainte să treacă pe lângă această mulțime pe stradă: toți erau hoți sau criminali.

Dar nu asta îl îngrijora pe Nurd. Lucrul la care era martor nu era rezultatul unei legături accidentale între această lume și iad. Nu, aici era vorba de opera cuiva care avea *un scop.* Morții malefici nu se ridicau din morminte după bunul lor plac; trebuia să fie mânați de cineva înapoi în această lume. Iar o singură creatură avea înclinații spre invocarea tâlharilor și criminalilor din morminte, ceea ce-i dădea lui Nurd de bănuit că apariția Marelui Malefic era iminentă.

S-a stabilit deja că Nurd era pe lista cea neagră a Marelui Malefic. De fapt, Nurd nu era sigur că Marele Malefic ar fi avut și alt tip de listă, având în vedere că el era izvorul tuturor Relelor. Ar fi fost ca și când cineva care ura florile și-ar fi umplut în

secret casa cu panseluțe. În fine, avea deci o listă cu demonii care îl dezamăgiseră. Și nu era genul care să ierte, mai ales entitățile demonice care nu ascultau de poruncile sale. Când erai exilat de către Marele Malefic, rămâneai în exil. Dacă hotărai că ți-a ajuns cu acel exil și erai tentat să te strecori înapoi în vreun cerc interior al iadului, în speranța de a-ți găsi un locșor întunecat în care să-ți vezi de treaba ta, nu exista nicio șansă ca Marele Malefic să nu afle. Genul ăsta de tip era el, afla imediat. Demonii nu puteau muri, dar puteau fi făcuți să sufere, iar o problemă în a fi nemuritor era că poți suferi pentru foarte, foarte mult timp.

Lui Nurd nu-i plăcea suferința. Era destul de sensibil pentru un demon. Și-a dat seama că Marele Malefic trebuie să-și fi plănuit atacul asupra Pământului de ceva vreme, iar Nurd nu știuse nimic. Adică nu primise vreun bilețel în care să scrie:

☠

Dragă Nurd,

Bună. Sunt eu. Marele Malefic. Sper că ești bine. Eu sunt. Mă gândesc să pornesc un atac asupra lumii oamenilor și să mă răzbun pe ei, pentru tot acest timp pe care am fost forțat să mi-l petrec în iad. Mi-ar plăcea tare mult să vii și tu. Sună-mă.
O zi bună.

MM (*alias Bestia, Satana etc.*)

😊

Nu, Nurd nu primise o astfel de informație, ceea ce însemna că cel mai probabil *nu* făcea parte din planurile Marelui Malefic. Dacă avea să se afle tot aici atunci când acesta își va face apariția, lui Nurd i s-ar oferi oportunitatea de a afla exact cât de sensibil era cu adevărat, având în vedere că Marele Malefic și-ar da toată silința să-i provoace cât mai multă durere fiindcă nu i-a ascultat ordinele, chiar dacă Nurd nu o făcuse intenționat.

Era timpul să se întoarcă acasă și să susțină cu tărie că nu s-a întâmplat nimic, s-a gândit Nurd. Planul său, dacă-l putea numi așa, era să găsească portalul și să se strecoare înapoi în iad, unde se putea întoarce în Pustietatea sa simpatică, până când se vor liniști puțin apele. Nurd nu era foarte sigur cum avea să

se întoarcă acolo, având în vedere că trebuia să treacă pe furiș pe lângă fiecare demon și creatură hidoasă care mergea în direcția opusă. Poate că le-ar putea spune că și-a uitat cheile sau că nu și-a adus aminte să-și împacheteze lenjerie curată. În orice caz, avea să găsească el ceva când va ajunge acolo.

Așadar, când polițiștii au terminat de secerat morții vii și s-au dus să vadă ce se întâmpla în interiorul bisericii, Nurd a ieșit pe furiș din mașină și, ca să fie treaba treabă, a și fugit puțin.

Adjunctul Peel a încercat să-l urmărească, dar a renunțat destul de repede. Nurd a bănuit că adjunctul Peel era destul de fericit să îl vadă cât mai departe, din cauza felului în care mirosea. Nurd deja se săturase să-și simtă mirosul, așa că primul lucru pe care l-a făcut a fost să se scalde într-un lac din împrejurimi pentru a se curăța, speriind de moarte rațele care până atunci stăteau liniștite pe mal.

Tocmai termina să se spele la subraț, când un glob ocular care se afla în prelungirea unui braț a sărit din întuneric și a clipit la el. Un alt braț l-a urmat pe primul, acesta terminându-se într-o gură.

— Scuză-mă, te rog, a spus o voce de creatură binecrescută. Asta e casa mea, nu o toaletă publică.

— Îmi pare rău, a zis Nurd. Nu știam că lacul ăsta e ocupat.

— Bănuiesc că ar trebui până la urmă să pun un semn. Nu-ți face griji, bătrâne. Încerc doar să nu ies în evidență momentan, înțelegi matale. Se întâmplă cam multe chestii periculoase și înspăimântătoare acolo sus. Nu-i un loc potrivit pentru un demon cu bun-simț. Totuși, nu pot lăsa pe fiecare neica-nimeni să-și spele șosetele în apa mea, ca să zic așa. Fără supărare.

— Stai liniștit, a spus Nurd. O să o pornesc la drum imediat.

— Oki-doki. Dacă întreabă cineva, să le spui că lacul ăsta a fost ocupat.

Un al treilea braț a apărut deasupra apei, ținând un steag pe care era desenat un ochi pe un fundal roșu. L-a fluturat de câteva ori.

— Io l-am făcut, a zis demonul mândru. Conceptul tot al meu este.

— Foarte drăguț, i-a răspuns Nurd. Ai multă imaginație. Totuși, ai putea să-l pui și tu undeva la vedere.

— Ce idee grozavă! a spus demonul. Ești foarte inteligent, domnule, de asta să fii sigur.

Un al patrulea braț a apucat o rață care trecea pe lângă ei și i-a legat steagul de gât cu ajutorul unor bălării de lângă lac, înainte de a o pune, speriată, înapoi în apă. Rața a încercat să-și ia zborul, dar demonul a ținut-o pe loc până când, într-un final, rața a renunțat și și-a continuat plimbarea pe apă, cu steagul atârnându-i flasc de gât.

Nurd a ajuns la mal, mirosind vag a lac, ceea ce era mult mai bine decât duhoarea de dinainte.

— Mult noroc în continuare! a zis Nurd.

— Mulțumesc mult, i-a răspuns demonul. Poți să mă vizitezi oricând.

Brațele s-au scufundat înapoi în apă, iar lacul a rămas tăcut și nemișcat.

Ce băiat de treabă, și-a spus Nurd. *Dacă toți demonii ar fi ca el*…

∵

Din păcate, nu toți demonii erau ca acea creatură din lac. În timp ce Nurd se furișa prin oraș, încercând să ajungă la portal, și-a dat seama că avangarda Marelui Malefic era formată mai ales din niște entități incredibil de mârșave. Dovezile răutății acestora se puteau vedea la tot pasul: trei membri mai în vârstă ai clubului de tir din Biddlecombe, care încercau să nimerească niște ținte agățate pe o sârmă atunci când a început invazia, au făcut greșeala de a-și îndrepta puștile spre o gorgonă, creatură cu părul format dintr-o grămadă de șerpi și cu niște ochi atât de negri, încât semănau mai degrabă cu vidul sau cu niște sfere gelatinoase de întuneric decât cu niște organe de simț.

Bilele cu care au tras au ricoșat de pe corpul gorgonei, iar cei trei bărbați au fost transformați imediat în stane de piatră atunci când au întrezărit fața creaturii, așa că acum, în fața poștei locale, se afla un grup statuar destul de neobișnuit.

În măcelărie era mult mai mult sânge ca de obicei, mirosul cărnii crude atrăgând o haită de carnivore agresive, niște ființe cocoșate, cu carnea albă scurgându-li-se pe schelet precum ceara pe o lumânare topită, cu capetele netede dar fără ochi, și cu nările întinse mult în spate, de parcă niște degete nevăzute intraseră în acele găuri și trăseseră de ele cât de tare putuseră. Măcelarul, domnul Morrissey[47], a avut doar câteva secunde la

[47] Trimitere ironică la celebrul cântăreț englez Morrissey, cunoscut activist pentru drepturile animalelor, care a reușit chiar închiderea tuturor măcelăriilor și

dispoziție pentru a procesa teribila înfățișare a creaturilor care îi invadau magazinul, înainte ca acestea să deschidă gurile, să-și lase colții ascuțiți la vedere și să se năpustească asupra cărnurilor de acolo inclusiv, în frenezia lor, asupra domnului Morrissey. Când au terminat, au lăsat în urmă numai oase fără pic de carne pe ele, fie ea de om sau de animal, și pălăria zdrențuită de paie a domnului Morrissey.

Doi jucători ai echipei locale de rugby au fost înghițiți în timpul unui antrenament de după-amiază când, împotriva legilor naturii și, în fond, ale jocului de rugby, două aripioare gigantice de pește au ieșit din pământ, iar nefericiții jucători au fost trași în subteran de niște creaturi care semănau destul de mult cu niște rechini dotați cu gheare speciale pentru săpat. Restul echipei a vânat imediat creaturile, folosind steagurile de pe marginea terenului pe post de harpoane.

Un pluton de drăcușori, un fel de demoni roșii de jumătate de metru, înarmați cu niște furci micuțe, au atacat o florărie, fără să știe că erau alergici la polen. Acum se clătinau și strănutau, împrăștiați pe stradă, ștergându-și ochii și nasul. Asta i-a făcut o pradă ușoară pentru persoana care era, probabil, proprietara furioasă, o femeie masivă care purta un șorț desenat cu o floarea-soarelui zâmbăreață, care-i bătea pe drăcușori cu o mătură.

Nurd mai observase un lucru: acestor forțe demonice nu le mergea prea bine. Oamenii ripostau. A văzut un bărbat cățărat pe o mașină de tuns iarba care a urmărit un demon-șarpe și l-a transformat într-un fel de terci cu lamele sale. Un grup de școlari costumați în strigoi s-a întâlnit cu mai mulți strigoi adevărați într-un parc. Strigoii, care erau slăbănogi și palizi și nu arătau foarte interesant, erau mult mai puțin înfricoșători decât acei copii, care nu fuseseră deloc zgârciți cu sângele artificial. Impresia lui Nurd a fost confirmată atunci când au început să arunce cu pietre în adevărații strigoi, forțându-i să se retragă rapid și să se baricadeze într-un magazin de pălării. Membrii Societății Corale Feminine din Biddlecombe au prins o gașcă de demoni pitici într-o parcare și, folosindu-și poșetele și cărțile cu cântece, i-au turtit, transformându-i în niște grămăjoare care purtau pălării cu clopoței în capăt. Nurd a văzut grupuri de

---

restaurantelor de tip McDonald’s din vecinătatea unui stadion pe care urma să aibă el spectacol (N. red.).

oameni înarmați cu furci, bâte și mături, cu priviri foarte hotărâte pe fețe în timp ce mărșăluiau pentru a-și recupera orașul. Le-a urat noroc, știind că atunci când va sosi Marele Malefic, totul avea să ia sfârșit pentru ei.

Nurd a călcat pe un drăcușor cu respirația șuierătoare care se împiedicase și-i căzuse în drum, pe aleea din fața unei case. Drăcușorul a strănutat o dată, apoi a expirat, transformându-se în niște firișoare de fum care s-au dispersat în aerul nopții. Nurd s-a întrebat dacă Marele Malefic anticipase ce s-ar putea întâmpla cu forțele sale odată ce treceau din lumea lor în aceasta: puteau fi ucise. Ah, moartea lor nu era permanentă, dar dispăreau temporar, din câte se putea vedea. În această lume se aplicau regulile muritorilor. Pur și simplu nu exista destulă energie demonică aici pentru a susține aceste entități, așa că esența lor se dispersa atunci când mureau și era absorbită de energia mai puternică din jurul Marelui Malefic, unde acestea își primeau din nou forma și erau trimise înapoi pe câmpul de luptă. Oamenii nu puteau câștiga, cel puțin nu bătălia finală. Singurul lucru la care puteau spera era să obțină câteva victorii micuțe în fața unui inamic care oricum avea să se întoarcă peste puțin timp.

Și până și asta avea să se schimbe odată ce Marele Malefic ajungea în această lume, fiindcă avea să vină cu toate forțele sale, iar lumea oamenilor urma să fie transformată într-un nou Iad.

În depărtare, în spatele unor case, Nurd a întrezărit un fel de ceață albăstruie și luminoasă și și-a dat seama că acolo trebuia să se afle portalul, trecerea dintre lumi. Acela era drumul său spre casă. Aproape că s-a gândit cu drag la Wormwood. Aproape. Apoi și-a adus aminte de Samuel și a sperat că băiatul se afla undeva în siguranță. S-a întrebat dacă ar trebui să încerce să-l caute, dar ce ar fi putut face dacă îl și găsea pe Samuel? Să se întoarcă cu el în Pustietate, în caz că era posibil? Nu, Samuel trebuia să-și poarte singur de grijă, dar gândul că băiatul s-ar putea afla în pericol sau ar putea fi rănit îl făcea pe Nurd să se simtă vinovat și trist.

Nurd a ieșit de pe acea alee și a început să meargă în direcția de unde venea lumina. A hotărât că ar fi cel mai bine să evite străzile, așa că s-a cățărat pe gardul unei grădini și s-a ascuns după garduri vii și tufișuri în timp ce trecea dintr-o grădină în

alta, rămânând în umbră.

Ajunsese în a treia grădină, când a început să-l furnice pielea. În apropierea sa era foarte multă putere. O putea simți. A aruncat o privire printr-o gaură din gardul viu și a spionat două creaturi, una care semăna cu un păianjen și alta care arăta ca o gigantică broască râioasă, una fugind, alta țopăind pe stradă. Le-a recunoscut pe amândouă.

Nurd s-a lăsat în jos și a încercat să se facă cât mai mic. Era grav. Acei doi demoni erau destul de răi, dar erau doar servitorii unui rău mai mare. Știa că oriunde merg ei sunt urmați de o ființă infinit mai rea, o ființă care îl cunoscuse îndeaproape pe Nurd și fărădelegile sale. Ființa aceea era Ba’al. Ba’al, cel mai de încredere locotenent al Marelui Malefic, cel care l-a condamnat pe Nurd la exilul său etern, ajunsese deja în această lume, iar Nurd era destul de sigur unde se afla acest demon-șef.

Ba’al mergea spre portal, pentru a-și aștepta stăpânul.

29.

În care Nurd se dovedește a fi chiar o ființă destul de decentă

Samuel a fost cel care a văzut ceva care părea a fi un demon ascunzându-se după gardul viu din grădină. Băiatului nu i se părea că a sta pe vine în spatele unui gard viu era un comportament demn de un demon. Experiențele sale de până acum cu aceste entități îi dovediseră că aceștia nu erau toți înspăimântători, derutanți sau, ca în cazul celui care i-a ocupat pentru puțin timp spațiul de sub pat, buni în ceea ce făceau; dar până acum nu mai întâlnise decât unul singur care să fie laș.

— Ce crezi că e chestia aia? a întrebat Maria, în timp ce stăteau în bucătăria întunecată, privind demonul.

— Poate că se pregătește să atace pe cineva, a zis Tom.

— Nu e o „chestie”, e un el, a spus Samuel. Îl cheamă Nurd și el e cel care a apărut la mine în dormitor. Evident, e foarte speriat. Se poate vedea cu ochiul liber.

— Păi, nu țin neapărat să vorbesc cu acest Nurd despre problemele sale, a spus Tom. „Scuză-mă, domnule Demon, ești cam speriat, ah? N-ai o zi prea bună?” E un demon, pentru Dumnezeu! El ar trebui să ne sperie *pe noi.* Afară ar trebui să fie ceva absolut îngrozitor, dacă poate face un demon să tremure.

S-a lăsat liniștea, în timp ce s-au gândit la sensul spuselor lui Tom. Ce putea fi atât de îngrozitor, încât îi făcea până și pe demoni să tremure? Samuel l-a privit pe Nurd. Acum părea să-și roadă unghiile, agitat. Poate că era Nurd un demon, dar Samuel știa că avea și ceva bun în el, chiar dacă Nurd voia să cucerească lumea. În orice caz, cum era zicala aia, ceva despre faptul că dușmanul dușmanului tău îți era prieten?...

S-a dus la ușa de la bucătărie.

— Mă duc să vorbesc cu el.

— Ești sigur, Samuel? a întrebat doamna Johnson.

Dr. Planck a încercat să protesteze, dar ceilalți l-au redus la tăcere.

— Merită să încerc. Dacă pare să devină agresiv, putem încuia

oricând ușa la loc sau Tom își poate folosi puțin bâta, dar nu cred că se va întâmpla asta. Sincer să fiu, mie chiar îmi place de el.

Samuel a întredeschis ușa și a scos capul.

— Pssst!

Nurd, care era deja destul de tensionat, aproape că a făcut pe el la auzul acelui sunet. S-a uitat în jurul său și a văzut capul unui băiețel care purta ochelari ieșind prin crăpătura ușii de la intrarea casei din acea curte.

— Ce cauți la mine în grădină? a întrebat Samuel.

— Ce ți se pare că fac? i-a răspuns Nurd. Mă ascund. Pleacă, Samuel, e periculos pe aici.

— De cine te ascunzi? Nu sunt prietenii tăi cei care umblă pe străzi?

— Ei? a zis Nurd, gesticulând cu un deget foarte mare. Nu sunt prieteni de-ai mei. De fapt, dacă unii dintre ei ar afla că am ajuns aici, mi-aș face niște probleme destul de mari.

— Iar din cauza asta te ascunzi tu aici, a zis Samuel.

— Exact, a spus Nurd.

— Uite, a zis Samuel, dacă te lăsăm să te ascunzi aici, poți încerca să oprești toate astea?

Nurd a mai aruncat, precaut, o privire prin gardul viu. Mai mult ca sigur nu i-a plăcut ce a văzut, fiindcă a încuviințat agitat.

— Voi face tot ce pot, a spus el. Chiar mi-ar plăcea să mă duc acasă și gata.

— Păi, haide, în cazul ăsta, a spus Samuel.

A deschis ușa mai larg și s-a dat la o parte, în timp ce Nurd a traversat grădina ca glonțul și a țâșnit în casă. Odată ce ușa s-a închis în spatele său, Nurd a răsuflat ușurat și s-a uitat în jur. L-a văzut pe Samuel, care părea îngândurat; pe Tom, care ținea o bâtă în mână, parcă rugându-se să i se dea un motiv să o folosească; Maria, care rodea un creion și își încrețise nasul din cauza mirosului slab de lac care venea dinspre Nurd și, ăăă, mirosea cumva și a canal?; și pe doamna Johnson, care strângea hotărâtă la piept o tigaie. Într-un colț al bucătăriei, un bărbat cu barbă încerca să se ascundă sub o pătură. Nurd știa exact cum se simțea.

— Bună, a spus Nurd. Sunt Nurd. Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități. De fapt, puteți să-mi spuneți doar Nurd. Nu cred că

vreau să mai fiu năpasta zeităților. Dacă o să mai văd o zeitate demonică la paștele cailor, tot o să fie prea devreme. Vă supărați dacă mă ridic de pe podea?

Oamenii din bucătărie l-au privit suspicioși, în afară de Samuel, care a spus:

— Pe bune acum, putem să avem încredere în el.

Până la urmă, a vorbit și Tom:

— Bine, dar fă-o încet.

Nurd chiar s-a ridicat încet, pentru că se lovise la genunchi atunci când aterizase pe podeaua bucătăriei. A luat un loc la masă și și-a sprijinit bărbia în palme. Părea foarte nefericit și complet neamenințător. Sub privirea lui Samuel și a celorlalți oameni, o singură lacrimă mare i-a șiroit pe obraz.

— Îmi pare foarte rău, a spus Nurd, ștergându-se rușinat pe obraz. A fost o după-amiază foarte nostimă.

Lumea a părut să-l compătimească, indiferent că era un demon sau nu. Doamna Johnson a lăsat jos tigaia și a arătat spre un ibric, al cărui conținut fierbea pe o plită micuță.

— Ai vrea o cană de ceai? a spus ea. Totul e mai bine după o cană de ceai.

Nurd nu știa ce era ceaiul, dar nu avea cum să aibă un gust mai rău decât chestiile din canal.

— Mi-ar plăcea foarte mult, a zis el. Mulțumesc.

Doamna Johnson i-a turnat o cană cu ceai puternic și i-a pus și un biscuit digestiv pe farfuriuță. Nurd a sorbit cu grijă – și cu zgomot – și a ronțăit biscuitul. A fost plăcut surprins de ambele.

— E și mai bun dacă-l înmoi în ceai, a spus Samuel, făcându-i o demonstrație cu degetele.

Nurd a înmuiat biscuitul în ceai.

— E chiar bun, a zis el.

A înmuiat biscuitul și a doua oară, dar de această dată l-a lăsat prea mult în ceai și jumătate a căzut în cană. Arăta de parcă avea să-l bufnească din nou plânsul.

— Norocul meu, a spus el.

— Nu are nimic, a spus doamna Johnson, pescuind cu o linguriță biscuitul înmuiat. Mai avem o groază.

— Deci, a spus Samuel. Poate ne explici ce se întâmplă.

— Păi, e iadul pe pământ, nu-i așa? a spus Nurd. Porțile s-au deschis, demonii năvălesc în lumea asta. Sfârșitul lumii și toate cele.

— Putem opri ce se întâmplă?

— Nu știu. Dacă aveți de gând să faceți ceva, faceți-o cât mai repede, fiindcă indivizii ăștia sunt doar avangarda. Imediat ce Marele Malefic va ajunge aici, va fi prea târziu. Va avea prea multă putere pentru a putea fi oprit.

Nurd și-a mestecat încruntat al doilea biscuit.

— Nu e deloc prietenos.

— Dar tu ai ieșit pe porți odată cu ceilalți, nu-i așa? a întrebat Samuel.

— Nu, exact despre asta este vorba, a spus Nurd. Am venit singur. Așa cum ți-am mai spus, continui să trec fără să vreau dintr-o dimensiune în alta. La un moment dat stăteam pe tronul meu din Pustietate, lovindu-l pe Wormwood în cap și văzându-mi de treaba mea, iar în următoarea clipă am apărut aici. Acum se pare că am rămas aici definitiv. Am încercat să profit cât mai mult de situație. De fapt – Nurd a tușit puțin jenat în palmă –, am sperat să cuceresc această lume. Ah, aș fi făcut-o într-un mod foarte decent. Fără toate prostiile astea cu teroarea demonică. Tot ce voiam cu adevărat era puțină adorație și o mașină. În afară de asta, nu cred că am deranjat pe nimeni cu nimic. Din păcate, cred că a apărut ceva competiție pentru acest loc, așa că am hotărât să îmi abandonez visurile și să mă întorc acasă.

— Deci tu pur și simplu te-ai teleportat[48] aici? a întrebat Tom, care era un mare fan *Star Trek* și căruia îi plăcea destul de mult ideea de a fi transferat instant dintr-un loc în altul.

Nurd a ridicat din umeri, neînțelegând pe deplin întrebarea, apoi s-a uitat la Maria, care încă-și rodea creionul și îl privea foarte intens.

— De ce se uită așa la mine? a întrebat Nurd. Ce am făcut?

— În afară de a fi un demon și a vrea să cucerești lumea, vrei să zici? a întrebat Tom.

---

[48] Teleportarea chiar nu este atât de incredibilă cum ți s-ar putea părea. Oamenilor de știință de la institutul Joint Quantum din Maryland le-a reușit recent teleportarea cuantică a unui atom pe o distanță de trei metri. Desigur, de la acest experiment și până la teleportarea oamenilor e o cale lungă, având în vedere că acesta a funcționat doar o dată la o sută de milioane de încercări. Prin urmare, șansele să fii teleportat și să ajungi în cealaltă parte arătând sub formă de mâzgă interesantă —în cazul în care ajungi — sunt, într-adevăr, foarte mari. Nu cred că ai vrea să fii subiectul următoarei conversații:
— A ajuns?
— Păi, câteva părți din el au ajuns, da...

— Da, în afară de astea, a spus Nurd.

— Maria? a întrebat Samuel. La ce te gândești?

— Nurd, aici de față, a spus că a trecut dintr-o lume în alta. Mă întreb doar ce ar putea însemna asta pentru planul nostru. S-ar putea să ne înșelăm asupra naturii portalului.

— Plan? a spus Nurd. Ce plan?

Nimeni nu a spus nimic.

— Ah, înțeleg, a zis Nurd. Nu aveți încredere în demon.

A oftat.

— Păi, nu prea pot să vă învinovățesc, având în vedere ce se întâmplă afară. Și, ca să știți și voi, nu am trecut pur și simplu dintr-o lume în alta, fericit ca un demon cu două cozi. Prima dată am fost strivit și am ajuns din nou în Pustietate, iar a doua oară m-a lovit un camion enorm și s-a întâmplat același lucru. A treia oară am apărut lângă Samuel, apoi am dispărut. Aceea a fost singura dată când nu s-a întâmplat nimic rău.

I-a zâmbit rușinat lui Samuel. Maria a părut mulțumită.

— Ah, deci în restul timpului ai murit. Într-un fel. E bine atunci.

— Mulțumesc foarte mult, a spus Nurd. Pentru mine nu a fost atât de bine. Ar trebui să încerci și tu cândva să mori. Îți garantez că n-o să-ți placă prea mult.

Maria era, însă, foarte interesată.

— Cum e să călătorești printr-un portal? l-a întrebat ea pe Nurd.

— Doare, a spus Nurd cu patos. Te simți de parcă cineva te-ar întinde un kilometru întreg, apoi te-ar comprima într-o bilă micuță.

— Se întâmplă din cauza asta, a zis Maria și a arătat spre un desen făcut de ea, cu o figură în formă de clepsidră, atingând cu creionul porțiunea în care clepsidra era cea mai îngustă. Acela este momentul compresiei. N-ar fi trebuit să fii capabil să treci de el, fiindcă ar fi trebuit să fii sfâșiat sau strivit până nu mai rămânea aproape nimic din tine. Se pare că acest portal are anumite calități ale găurilor negre, și altele ale găurilor de vierme. Teoretic vorbind, n-ar trebui să existe, dar pe de altă parte nici demonii n-ar trebui să existe, și totuși unul dintre ei tocmai își bea ceaiul cu noi.

— Care e ideea, până la urmă? a întrebat Tom, devenind puțin cam agitat fiindcă nu putuse urmări cea mai mare parte a

raționamentelor pe care le făcuse Maria.

— Ideea este că, a continuat Maria răbdătoare, Nurd ar putea fi soluția tuturor problemelor noastre.

— Soluția? a întrebat Nurd agitat. Soluția nu va durea, nu-i așa?

— S-ar putea să doară puțin, a spus Maria. Din punct de vedere științific, planul are mai multe defecte. S-ar putea să nu funcționeze deloc.

— Oricum, e mai bine decât să nu avem niciun plan, a zis Samuel. Asta în cazul în care Nurd e dispus să ne ajute.

— Nu are cum să fie mai rău decât ce mi s-a întâmplat deja, a spus Nurd apatic. Explicați-mi.

Și i-au explicat.

— Am înțeles, a spus Nurd când au terminat, e ceva atât de nesăbuit, periculos și imposibil, încât ar putea chiar să funcționeze. Acum, tot ce ne trebuie este o mașină.

A ridicat privirea și i s-a schimbat imediat expresia.

— Și mai avem o problemă, a spus el.

— Care? a întrebat Samuel.

Nurd a făcut un gest cu mâna tremurândă spre fereastră, prin care se puteau vedea doi demoni, o broască și un păianjen, cum stăteau la poarta grădinii.

— Ei!

30.

În care doamna Abernathy pierde o bătălie, dar își propune să câștige războiul

Copiii s-au înghesuit în fața ferestrei, holbându-se la demoni.

— Îh, a spus Maria, încrețindu-și nasul la vederea păianjenului cu zece picioare și a enormei broaște râioase. Sunt oribili.

— Servitorii lui Ba'al, a zis Nurd. Arată oribil și *sunt* oribili, dar Ba'al face cât o mie ca ei într-unul singur, și cu încă puțină răutate în plus. Am dat de necaz.

Samuel s-a uitat la cei doi demoni. Ceva îi era straniu de familiar când îi privea. I-a luat puțin până să-și dea seama că amândoi purtau încă rămășițele unor robe negre.

— Nu au venit după tine, i-a spus el lui Nurd. Nici nu sunt sigur dacă au idee că te afli aici.

— Atunci după cine au venit? a întrebat Tom.

— După mine, cred, a zis Samuel. Sunt doi dintre oamenii care stăteau în subsolul soților Abernathy. Mă rog, au fost. Probabil că au fost trimiși de doamna Abernathy.

— De ce? a întrebat Tom. Nici măcar n-ai reușit să o oprești. Porțile sunt deschise. A obținut ce și-a dorit.

— I-am stat în cale. Nu cred că-i plac oamenii care se amestecă în planurile ei. Nici măcar nu sunt sigur dacă s-a mai amestecat cineva până acum în treburile ei, nu chiar în halul ăsta. Vrea să mă pedepsească, iar voi veți avea aceeași soartă dacă vă prinde pe lângă mine.

S-a întors spre Maria și Tom.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vă implic niciodată în toată chestia asta.

Tom l-a bătut ușor pe spate.

— Ai dreptate, n-ar fi trebuit.

— Tom! a zis Maria, consternată.

— Glumeam doar, a spus Tom. Chiar glumeam, a repetat el, în timp ce Maria continua să-l privească urât.

— Și ce e de făcut acum? a întrebat Maria. Să fugim?

— Fuga sună destul de bine, a zis dr. Planck de undeva de sub

pătură.

— Nu, a spus Samuel. Trebuie să-i înfruntăm.

— Ascultă, a zis Tom, a fost o adevărată plăcere să lovesc craniile acelea înaripate, dar nu cred că cei doi de afară ne vor lăsa să ne apropiem destul de mult cât să apucăm să-i lovim cu bâta în cap.

— Îi dăm bătaie cu planul, a spus Samuel. Îl trimitem pe Nurd prin portal.

— Mai e o mică problemă, a zis Nurd. Aș prefera ca ei să nu știe că am fost eu. Mi-ar putea face viața cam grea de cealaltă parte, asta în cazul în care nu sunt împrăștiat prin univers dacă portalul se va prăbuși. Nu aveți cumva vreo costumație pe care aș putea-o folosi?

Doamna Johnson a luat pătura de pe dr. Planck, a făcut două găuri în ea cu o foarfecă și i-a dat-o lui Nurd.

— Dar de unde facem rost de o mașină? a întrebat Tom.

— Mamă, a spus Samuel, supraveghează creaturile alea! Tom, rămâi cu ea. Nurd, Maria, veniți cu mine.

— Unde mergeți? a întrebat Tom.

— Să furăm mașina tatălui meu, a spus Samuel și a văzut-o pe mama sa zâmbind.

∵

Samuel, Maria și Nurd au ajuns în garajul din spatele casei, uitându-se la mașina pe care tatăl lui Samuel o restaurase cu dragoste timp de ani întregi.

— Aston Martin, a citit Nurd.

A mângâiat mașina cu blândețe.

— E ca un Porsche?

— Nu, a spus Samuel. E mai bună decât un Porsche, fiindcă e englezească.

— Am înțeles, a zis Nurd.

Nu era foarte convins dacă era de acord sau nu. Chiar îi plăcuse acel Porsche, dar mașina din fața sa era și ea cu adevărat splendidă.

— Ești sigură că poți să o conduci? a întrebat Maria.

— Am condus un Porsche, a spus Nurd. M-am prins destul de repede cum stă treaba.

Samuel nu era sigur dacă să-l lase pe Nurd să conducă mașina sau nu. Tatăl său și-ar ieși din minți dacă ar afla.

— O să ai grijă de ea? l-a întrebat Samuel pe Nurd. E o mașină

foarte frumoasă.

— Samuel, a spus Maria, va merge cu ea printr-un portal interdimensional și, dacă lucrurile vor decurge așa cum trebuie, va ajunge înapoi în Iad sau, dacă nu, va fi făcut bucăți și împrăștiat printr-o gaură de vierme sau comprimat într-un punct aproape inexistent. Nu e foarte corect din partea ta să-l întrebi dacă va avea grijă de mașină.

Samuel a încuviințat.

— Poate că ar fi mai bine să nu știu.

Samuel i-a dat lui Nurd cheile de rezervă ale tatălui său. Nurd s-a așezat pe scaunul șoferului și a băgat cheia în contact, în timp ce Samuel a deschis ușa garajului care dădea într-o alee din spatele casei. Maria s-a dus în dreptul geamului coborât de la cealaltă portieră din față și i-a vorbit lui Nurd.

— Știi măcar unde te duci?

— Spre lumina mare și albastră, a spus Nurd. Nu va fi prea greu de găsit.

— Nu, bănuiesc că nu va fi. Va trebui să prinzi destul de multă viteză dacă vrei ca planul ăsta să funcționeze.

— Nu cred că asta va fi o problemă, a spus el.

— Bine. Noroc, atunci! a zis Maria. Și... Nurd?

— Da?

— Te rog, nu ne dezamăgi.

— Nu o voi face, a spus el.

— Tatăl tău o să aibă o criză când o să afle, nu-i așa? l-a întrebat Maria pe Samuel când acesta a terminat cu ridicarea ușii de la garaj.

— Dacă Nurd va eșua sau dacă tu te înșeli, tatăl meu va avea destule alte motive de îngrijorare, a zis Samuel.

— S-ar putea, a zis Maria, dar tot își va face timp să te omoare.

— Nu-mi pasă, i-a răspuns Samuel.

Nu era speriat, dar nu era nici la fel de nervos ca înainte. Într-un mod destul de urât, își lua revanșa pentru plecarea tatălui său. Dacă nu fuseseră chit până atunci, aveau să fie.

— Dă-ne câteva clipe, apoi pornește, i-a spus Samuel lui Nurd. O să le distragem atenția creaturilor ălora de la poartă, în cazul în care într-adevăr *au venit* după tine.

Nurd a apucat strâns volanul, așteptând.

— O să număr până la o sută, a spus el.

— Perfect, a zis Samuel. Păi, așa cum a zis și Maria, nu ne dezamăgi.

A mai mângâiat mașina o dată, de rămas-bun.

— Tatăl tău chiar se va supăra? a întrebat Nurd.

— O să-i treacă lui. Până la urmă, e pentru o cauză nobilă.

— Sper să înțeleagă, a zis Nurd. Tu pari… genul de persoană care ar trebui înțeleasă.

— Mi-aș dori să mai poți rămâne, a spus Samuel. Mi-ar fi plăcut să apuc să te cunosc puțin mai bine.

— Ești prima persoană care s-a purtat frumos cu mine. Vreodată. Asta înseamnă ceva, orice s-ar întâmpla, a zis Nurd.

Au dat mâna, iar Samuel l-a luat în brațe pe demon, care, după o clipă de șoc, i-a întors gestul. Pentru prima oară, Nurd a început să înțeleagă cum era să te întristezi când te despărțeai de un prieten și, chiar dacă îl durea, îi era recunoscător lui Samuel fiindcă îi dăduse șansa de a simți una dintre emoțiile oamenilor.

— Haide, a zis Maria. Să mergem să-i ajutăm pe ceilalți. Asta o să te ajute să te gândești în altă parte.

— Cred și eu, a spus Samuel. A fi mâncat de un păianjen sau o broască poate avea efectul ăsta…

∵

Demonii nu se mișcaseră. Pur și simplu se holbau la casă, dar păianjenul acela enorm îl îngrijora foarte tare pe Samuel, mișcându-și fălcile din care picura un venin transparent ce înnegrea frunzele. În mintea lui Samuel se auzeau doar voci care-i spuneau să fugă. Îi fusese întotdeauna frică de păianjeni, de când era copil mic. Nu putea să-și explice de ce. Acum era forțat să confrunte un păianjen atât de oribil, încât nici în cele mai negre coșmaruri ale sale nu și l-ar fi putut imagina, chiar dacă avea o pereche de picioare de om care-i ieșeau într-un mod puțin deplasat din fund.

Samuel a deschis ușa din față și a pășit în grădină. A auzit Aston Martin-ul pornind în spatele casei.

O siluetă care pâlpâia, ca o imagine de pe ecranul unui cinematograf, a apărut pe cărarea din fața sa, înconjurată de lumină albastră. Era doamna Abernathy sau o proiecție a sa.

— Bună, Samuel! a spus ea. Îmi pare rău că nu mă aflu acolo în persoană ca să fiu martoră la moartea ta, dar sunt convinsă că servitorii mei o vor face să fie cât mai neplăcută.

Și-a întors capul de parcă ar fi ascultat ceva, apoi a pocnit din degete și demonul-broscoi, răspunzându-i la comandă, s-a îndepărtat țopăind.

— Tocmai am auzit cum micuții tăi prieteni încearcă să scape? a spus doamna Abernathy, cu o expresie batjocoritoare pe față, iar Samuel și-a dat seama că a avut dreptate: doamna Abernathy nu observase prezența lui Nurd.

Samuel a ridicat din umeri.

— Eh, nu vor ajunge prea departe. Naroth îi va găsi și-i va omorî. Va fi o moarte rapidă, chiar plăcută în comparație cu ce ți-am pregătit ție.

Mâna ei fantomatică a atins păianjenul-demon, care rămăsese pe poziții, făcându-i părul să se zbârlească.

— Chelom, a zis ea. Mănâncă-l. Încet.

∵

Nurd se apropia de capătul străzii Poe, când o siluetă mare și întunecată a apărut pe drumul din fața sa, cu corpul încordat, pregătit să sară. Fața lui Naroth nu era capabilă să exprime emoții, dar, dacă ar fi putut să o facă, s-ar fi citit pe ea o uluire absolută. În loc de copiii la care se aștepta și de femeia adultă, în spatele volanului se afla o singură făptură cu corpul înfășurat într-o pătură cu două găuri în dreptul ochilor. Simțurile lui Naroth au detectat ceva cunoscut la acea ființă, dar acesta nu și-a putut da seama despre ce era vorba.

Nurd a oprit mașina și s-a holbat la Naroth.

— Oribilă chestie, a zis Nurd.

De parcă i-ar fi auzit cuvintele, Naroth a sărit pe capotă, făcându-l pe Nurd să țipe îngrozit. Nurd a călcat pe pedala de accelerație, iar mașina a țâșnit înainte, însă Naroth se prinsese bine cu picioarele sale lipicioase. A scuipat niște venin concentrat pe parbriz, care a început imediat să fumege și să se topească.

— Nu, nu ai îndrăznit, a zis Nurd. N-o să te las să strici frumusețea asta de mașină.

A apăsat tare pe frână, iar Naroth a fost aruncat de pe capotă cu așa o forță, încât unul dintre picioare i-a rămas prins de o oglindă retrovizoare. A aterizat pe spate și a început să se zvârcolească, încercând să se ridice la loc. A auzit motorul hârâind și și-a dublat eforturile, punând picioarele pe pământ tocmai când capul i-a fost lovit de bara din față a mașinii, iar

corpul târât sub roțile acesteia. A avut timp doar să-și spună „Au, asta a...”, înainte să se oprească cu desăvârșire din gândit și totul să se întunece.

Nurd s-a uitat în oglinda retrovizoare la rămășițele deformate ale lui Naroth și la pata verzuie și plăcută vederii pe care demonul o lăsase pe acea jumătate a străzii Poe.

— Așa-ți trebuie dacă te iei de mașina mea, a zis Nurd. Ar trebui să fii mai respectuos față de...

* * *

Chelom a început să se cațăre pe zidul grădinii, greutatea sa făcând gardul viu de pe acesta să se prăbușească. Păianjenul a aterizat greoi și a început să se îndrepte la fel de greoi spre Samuel. În timp ce făcea asta, o săgeată a vâjâit pe lângă urechea lui Samuel și s-a înfipt în corpul demonului, făcând ca un lichid galben să-i țâșnească din rană. Demonul-păianjen aproape că s-a ridicat pe picioarele din spate, dar mișcarea i-a fost întreruptă de o a doua săgeată care a zburat în direcția sa. Aceasta i-a nimerit unul dintre ochii negri, iar demonul și-a arcuit corpul în agonie, ținându-și un picior ridicat de parcă ar fi încercat să-și scoată săgeata din carne.

Maria a apărut în dreapta lui Samuel, ținându-i arcul de jucărie în mână, gata să tragă cu o altă săgeată, al cărei vârf fusese ascuțit cu cuțitul.

— Acum, Tom! a țipat ea.

Tom a ieșit din bucătărie, cărând un recipient cu lichid, din care ieșea un tub de plastic, conectat la o duză din mâna lui. A strâns duza, iar un jet de lichid a zburat pe iarba de la picioarele lui Chelom. Atunci când sensibilele sale papile gustative din capetele picioarelor au intrat în contact cu lichidul, demonul-păianjen a reacționat de parcă pământul luase foc. Tom a continuat să pompeze și din ce în ce mai mult lichid a țâșnit pe corpul demonului, în ochii săi și în gură. A încercat să se retragă, dar Tom l-a urmărit neobosit, până când demonul a început să se încovoaie și să se zvârcolească, apoi a căzut pe spate. Picioarele i s-au îndoit în dreptul pieptului și nu s-a mai mișcat.

Samuel a strâmbat din nas.

— Ce-i chestia aia?

— Amoniac și apă, a zis Tom. Maria a venit cu ideea.

Dar Maria nu-i asculta și, dintr-odată, nici Samuel n-a mai făcut-o. Atenția lor era concentrată asupra imaginii doamnei

Abernathy, care îi privea furioasă.

— Vino după mine, a spus Samuel.

Voia să-i distragă atenția doamnei Abernathy de la portal. Trebuia să-i câștige lui Nurd niște timp.

Dar doamna Abernathy pur și simplu a dispărut.

31.

În care doamna Abernathy își arată adevărata față

Doamna Abernathy stătea în fața a ce mai rămăsese din casă. Aproape că sosise momentul. Voise să-l omoare pe Samuel, dar trebuia să mai aștepte. Oricum avea să-l găsească, iar când o va face, acesta își va dori să fi fost mâncat de acel păianjen. A sfidat-o din nou și din nou, iar doamna Abernathy nu putea tolera sfidarea.

Portalul se mărise atât de mult, încât tot ce rămăsese din casă erau două ziduri și gura unei sobe. Ușile și ferestrele dispăruseră complet, fiind înlocuite de un vortex enorm care avea în centru o gaură neagră. Din el nu mai apărea nicio creatură. Toate activitățile de acest gen încetaseră pentru puțin timp, iar acei demoni și monștri care nu se ocupau în acel moment cu semănarea groazei și a haosului prin oraș așteptau răbdători sosirea stăpânului lor, a Marelui Malefic. Făpturi purpurii și înaripate se legănau cu capul în jos, agățate de felinarele stradale ca niște lilieci enormi, având pe post de capete niște ciocuri alungite și pline cu dinți zimțați. În jurul lor zburau insecte de mărimea unor pescăruși, corpurile lor verzi și irizate terminându-se în niște ace lungi și ascuțite. Mai multe făpturi care semănau vag cu niște ființe umane s-au adunat la colțul străzii Derleth Crescent[49]. Erau îmbrăcate în armuri aurii bogat ornate, care aveau ele însele viață, șerpii și dragonii care le decorau unduindu-se și năpustindu-se în aerul nopții, și făcându-le astfel costumațiile atât niște mijloace de apărare, cât și niște arme. Armurile nu le apărau și fețele, iar sub fiecare cască acoperită cu pietre prețioase se vedea un întuneric dens, în care luminau doar câte doi ochi roșii și ostili. Deasupra capetelor lor flutura un drapel: niște flăcări în formă de steag, în onoarea celui ce avea să vină.

---

[49] August Derleth a fost un scriitor obscur de literatură fantastică, mult mai cunoscut în calitate de editor al primelor cărți de H.P. Lovecraft, cu care fusese prieten (N. red.).

Doamna Abernathy și-a ridicat brațele spre cer și și-a închis ochii în extaz, în timp ce niște osanale asurzitoare s-au auzit din partea demonilor din fața sa.

∵

Nurd a privit tot ce se întâmpla de pe o stradă din apropiere, Aston Martin-ul torcând ușor sub el. S-a cutremurat când femeia a ridicat brațele, energia albastră pârâind în jurul ei.

Demonii aveau anumite ranguri în Iad, dar cei mai răi dintre ei se ascunseseră alături de Marele Malefic și rareori fuseseră văzuți de restul. Erau niște făpturi monstruoase, înfățișarea lor fiind atât de îngrozitoare, încât își creaseră un giulgiu de întuneric, neputând suporta nici măcar reacția altor demoni de rang mai mic în fața imaginii lor respingătoare.

Totuși, exista un demon care nu simțea o astfel de rușine, care nu căuta să se ascundă. Devenise cel mai de încredere locotenent al Marelui Malefic, demonul care îi știa fiecare secret și căruia îi destăinuia fiecare gând al său, un demon care studiase oamenii cu o fascinație plină de ură, schimbându-se în timp ce făcea asta, mintea devenindu-i și de femeie, și de bărbat, deși întotdeauna preferase partea feminină, simțind că femelele erau mai inteligente și mai perspicace decât masculii.

Chiar și costumat în pielea doamnei Abernathy, Nurd a recunoscut entitatea din fața sa. Până la urmă, fusese responsabilă pentru exilul său.

Era Ba’al.

Nurd s-a lăsat în jos, pe scaun.

— N-o să trec niciodată de ea, a zis el cu amărăciune. S-a terminat cu mine. S-a terminat cu noi toți.

Doamna Abernathy a început să vorbească.

— A sosit timpul nostru, a spus ea. Exilul nostru îndelungat în pustiu s-a sfârșit. În această seară am început să revendicăm această lume, iar în curând nu vor rămâne din ea decât niște rămășițe carbonizate. Priviți! Stăpânul nostru se apropie. Priviți-i puterea! Priviți-i măreția! Iată-l, distrugătorul lumilor!

S-a dat într-o parte, iar centrul vortexului s-a mărit, gaura neagră din inima sa dilatându-se și făcându-se din ce în ce mai luminoasă. Porțile aproape că dispăruseră cu totul, iar din metalul topit ieșeau aburi în timp ce clocotea. Încetul cu încetul, au început să se vadă niște forme în acel întuneric. La început abia le puteai întrezări, fiind învăluite în ceață, dar au devenit

din ce în ce mai vizibile.

Era o armată, cea mai mare armată strânsă vreodată în orice lume, în orice univers. Toți oamenii acestei planete nu reprezentau nimic în fața ei. Rândurile sale depășeau numeric toți grăunții de nisip din lume, toate frunzele copacilor, toate moleculele de apă din oceane. Demoni de toate formele și mărimile, creaturi cu formă sau fără se adunaseră în spatele rămășițelor porții. Deasupra măreței armate se înălța un munte negru, care era atât de înalt, încât vârful nu-i putea fi văzut, iar baza îi era atât de lată, încât, și dacă ai fi mers o viață întreagă în jurul său, nu l-ai fi putut ocoli. În inima muntelui era o peșteră enormă, care era luminată de niște focuri nevăzute.

Apoi o siluetă umbrită a apărut la intrarea peșterii, cu o coroană din oase înmugurindu-i pe cap. Purta o armură neagră, pe care erau gravate numele fiecărei femei și fiecărui bărbat care se născuseră vreodată pe Pământ și ale celor care se vor naște vreodată, ca nu cumva să-și uite ura față de ei. Cu mâna dreaptă ridica o suliță înflăcărată, iar în stânga ținea un scut făcut din craniile și oasele osândiților, în fiecare bărbat sau femeie rea sălășluind ceva din Marele Malefic, astfel încât după moartea acestora el își însușea rămășițele lor. Se înălța deasupra armatei sale, făcând-o să pară formată din insecte. Gura i s-a deschis și s-a auzit un răget, iar aceștia s-au cutremurat, gloria sa fiind înfiorător de privit.

Mulțimile l-au aclamat din nou. Doamna Abernathy savura sunetul. Era atât de consumată datorită succesului iminent al invaziei lor și a sosirii inevitabile a stăpânului lor, încât nu și-a dat seama că vocile care aclamau începuseră să se stingă, fiind înlocuite de murmurul unor ființe confuze și de o voce care părea să spună un foarte politicos „Mă scuzați…”

Doamna Abernathy a deschis ochii. În fața sa era Samuel Johnson.

— Am o întrebare, a spus Samuel.

Doamna Abernathy era atât de surprinsă, încât nu i-a putut răspunde. Și-a încrețit fruntea. A deschis gura și a încercat să formeze niște cuvinte, dar nu a ieșit niciunul. Porțile iadului erau în sfârșit gata să se deschidă, Pământul avea să fie distrus și toți locuitorii săi sfâșiați, dar în fața ei se afla un băiețel care avea, se pare, o întrebare.

Până la urmă, doamna Abernathy i-a răspuns în singurul mod

în care a putut.

— Ce întrebare? a spus ea.

— Pur și simplu nu văd rostul, a zis Samuel.

— Rostul?

— Da, rostul, a spus Samuel. Vreau să spun, dacă ați fost cu toții închiși un timp îndelungat în acel loc oribil, în Iad, iar acum ați reușit să veniți aici, de ce ați transforma lumea noastră într-o ruină, într-un loc la fel de urât ca acela pe care tocmai l-ați părăsit? Pur și simplu nu are niciun sens.

Lângă el, un demon roz cu patru picioare s-a scărpinat, confuz. Corpul său avea consistența unei bezele, iar degetele i s-au cam pierdut în timp ce făcea asta, împungându-i un pic creierul, dar măcar demonul acesta gândea sau dădea impresia că o face.

— Și ce ai vrea să facem? a întrebat doamna Abernathy. Să o lăsăm așa cum e?

— Păi, da, a spus Samuel. Vreau să zic, avem copaci, păsări și elefanți. Tuturor le plac elefanții. E imposibil să nu-ți placă un elefant. Sau o girafă. Mie, personal, îmi plac destul de mult și pinguinii.

Demonul roz a ridicat timid din umeri, în semn de aprobare, semnul ieșindu-i cât de bine putea să-i iasă unei creaturi fără gât, adică nu foarte bine.

— Dacă o distrugeți, a continuat Samuel, atunci pur și simplu vă veți întoarce de unde ați plecat, într-o lume de piatră în care nu prea mai există nimic în afară de demoni. Nu va fi prea frumos, nu crezi?

Doamna Abernathy a făcut un pas spre el.

— Și de ce ți-ai imagina că noi căutăm frumusețe? a spus ea. Frumusețea ne înjosește, pentru că noi nu avem așa ceva. Bunătatea ne îngrozește, fiindcă noi nu avem așa ceva. Noi suntem tot ce această lume nu e și tot ce voi nu puteți fi.

A ridicat mâna spre stelele de deasupra ei.

— Iar această lume este doar prima. Avem un univers întreg de cucerit. Avem sori de stins și planete de distrus. În timp, fiecare lumină pe care o poți vedea pe cer se va stinge și nu va rămâne nimic. Le vom stinge ca pe niște flăcări de lumânări între degete, până când va rămâne numai întuneric.

Demonul mic și roz, care era cu gândul tot la pinguini, a oftat dezamăgit. Doamna Abernathy a pocnit din degete și l-a făcut

să explodeze într-un norișor roz cu roșu.

— El va sta în ultimele rânduri, a spus doamna Abernathy în timp ce Samuel și-a șters de pe mânecă o bucată din demon. Iar în ce te privește pe tine, într-un mod straniu chiar mă bucur să te văd. Înseamnă că te pot omorî acum ca să mă bucur de victoria noastră, știind că nu te vei mai afla printre noi ca să-mi strici cheful.

Doamna Abernathy a rânjit. Corpul a început să i se umfle. Pielea i s-a întins din cauza presiunii și s-a zdrențuit în câteva locuri de pe fața și brațele sale, dar nu i-a curs pic de sânge. În schimb, prin acele găuri din pielea ei s-a văzut ceva mișcându-se înăuntru.

— Acum, Samuel Johnson, a spus ea, privește-mă cu adevărat. Privește-l pe Ba’al și plângi.

∵

Degetul lui Nurd era încordat pe cheia băgată în contact. A văzut-o pe doamna Abernathy îndepărtându-se de portal, dar nu destul de mult.

— Haide, Samuel, a șoptit el.

Băiețelul era curajos, atât de curajos. Nurd spera că Samuel nu va muri, dar sorții nu păreau să fie în favoarea lui. Nici în favoarea lui Nurd, de altfel, dar era hotărât să încerce. Va fi curajos, dacă nu pentru el însuși, atunci pentru Samuel.

Doamna Abernathy a mai făcut un pas spre Samuel. Samuel a făcut și el un pas în spate. Atunci doamna Abernathy a început să tremure și să se umfle.

— O, nu, a spus Nurd. Începem…

∵

Pielea doamnei Abernathy a căzut pe bucăți, schimbându-și culoarea și transformându-se în niște cojițe uscate când a atins pământul. O făptură cenușie a rămas la vedere, înfășurată în niște tentacule care acum au început să se întindă și să se miște, fiind eliberate de bariera acelui corp uman. Numai fața și părul i-au rămas la locul lor, ca o mască de cauciuc atât de strânsă peste ce se afla dedesubt, încât nu se mai vedea nicio asemănare cu femeia care o purtase la un moment dat. Unul dintre tentacule s-a întins în sus, s-a separat în doi clești și a smuls masca de la locul ei.

Iar Ba’al încă se mărea: doi metri, apoi patru, apoi șase, din ce în ce mai repede, din ce în ce mai mare. I-au apărut două

picioare, îndoite invers în dreptul genunchilor, din care au ieșit niște gheare de os. Din trunchi au ieșit patru brațe, dar numai două se terminau cu gheare ascuțite. Celelalte două se terminau în niște lame de os, galbene și zgâriate. Din spatele demonului au țâșnit o grămadă de tentacule, toate zvârcolindu-se și răsucindu-se ca niște șerpi.

Ba'al și-a atins până la urmă forma finală, înălțându-se zece metri în fața lui Samuel. S-a auzit un trosnet, și ceea ce arătase ca o umflătură pe pieptul său s-a dovedit a-i fi capul, care tocmai ieșise la lumină. Din câte se vedea, nu avea gură, ci numai doi ochi negri și foarte adânciți în orbite, dar apoi partea din față a craniului s-a despicat în patru părți, ca o portocală, iar Samuel a realizat că *toate* acele patru părți erau o gură, din fiecare ieșind rânduri și rânduri de dinți, iar în centrul lor căscându-se o gaură mare și roșie din care ieșeau o mulțime de limbi negre.

Samuel era prea speriat pentru a se mișca. Voia să fugă, dar picioarele nu-l mai ascultau. În orice caz, avea spatele lipit de gardul viu al grădinii. Putea să fugă în stânga sau în dreapta, dar nu avea unde să se mai dea în spate. A simțit ceva atingându-i piciorul și când s-a uitat în jos a dat cu ochii de Boswell, care scăpase din casă și-și urmărise stăpânul. Până și acum, micuțul câine voia să se afle în preajma lui Samuel.

— Fugi, Boswell, a șoptit el. Fii băiat bun. Fugi acasă.

Dar Boswell nu a fugit. Ar fi vrut să o facă, dar nu avea să-l lase baltă pe dragul său Samuel. A lătrat la făptura hidoasă și necunoscută din fața sa, sărind cu dinții la gleznele sale. Unul dintre membrele sale cu tăișuri ascuțite a țâșnit, încercând să-l străpungă, dar Boswell a sărit exact la timp, iar osul lung s-a îngropat de unul singur în asfalt, rămânând blocat. Demonul a încercat să se elibereze, dar osul a rămas ferm înfipt în acel loc.

Ceva din zbuciumul lui Ba'al l-a scos pe Samuel din transă. S-a uitat în jurul său după o armă și a văzut o jumătate de cărămidă care se desprinsese din zid atunci când se mărise portalul. A ridicat-o și s-a jucat puțin cu ea, pentru a-i simți greutatea. Nu era cine știe ce, dar era mai bine decât nimic.

Cu o smucitură zdravănă, Ba'al a reușit să-și elibereze membrul în timp ce Boswell continua să latre și să se repeadă la el. Un tentacul mai mare decât celelalte s-a repezit la el prinzând micuțul câine de piept și aruncându-l în aer. Cleștii de

la capătul tentaculului s-au depărtat ca să-l taie în două, dar l-au ratat cu câțiva centimetri, iar Boswell a căzut pe pământ, năucit. A încercat să-și revină, dar unul dintre picioare îi era rupt și nu se putea ridica singur.

A scâncit din cauza durerii, iar sunetul a răzbit până la Samuel, alimentându-i furia.

— Mi-ai rănit câinele! a urlat el.

Până atunci, nu-și dăduse seama dacă era mai mult furios decât speriat sau mai speriat decât furios. Nu mai conta. Ura creatura din fața lui: o ura fiindcă îl rănise pe Boswell; îl ura pentru ce le făcuse soților Abernathy și prietenilor lor; o ura pentru ce voia să-i facă lumii în care trăia. În spatele său, portalul era vizibil, iar Samuel îl putea vedea pe Marele Malefic apropiindu-se, armata sa făcându-i loc pentru a-i conduce legiunile întunericului în noul său regat.

Ba'al s-a înclinat în fața lui Samuel, tentaculele s-au unduit în spatele său, iar cele patru membre contorsionate au rămas nemișcate, din ele picurând veninul cu care se pregătea să-l ucidă. Craniul i s-a despicat pentru a doua oară, suflând o duhoare insuportabilă spre el, în timp ce șuiera, iar Samuel și-a privit reflexia în ochii săi negri și nemiloși.

A aruncat jumătatea de cărămidă direct spre gura sa.

A țintit perfect. Bucata de piatră a aterizat în gâtul demonului. A ajuns prea adânc ca să o poată scuipa și era prea mare pentru a o înghiți. Ba'al s-a clătinat, s-a dat câțiva pași în spate și a început să se înece, curgându-i pe față sânge negru amestecat cu salivă. În jurul său, creaturilor care se adunaseră pentru a privi bătălia nedreaptă și moartea băiețelului li s-a tăiat respirația din cauza șocului. Ba'al a încercat să apuce cu unul dintre tentacule acea piatră care-l făcea să se înece, dar locul era prea îngust pentru a ajunge la ea. S-a prăbușit în genunchi, în timp ce restul demonilor i-au sărit în ajutor, cățărându-se pe corpul său pentru a-i ajunge la gură. Trei dintre ei au intrat cu grijă printre fălcile sale și au început să scoată cărămida din locul în care se blocase. Samuel a simțit cum niște mâini îl apucă de brațe. Două dintre făpturile în armuri aurii îl țineau nemișcat, cu ochii lor roșii arzând. El s-a zbătut, dar erau prea puternice.

S-a auzit o bufnitură și ceva a aterizat în fața sa. Era acea jumătate de cărămidă. Samuel a ridicat privirea și a văzut cum

Ba’al se ridica din genunchi, iar în ochi și-a văzut osânda.

În acel moment, un Aston Martin vintage, condus de o făptură cu capul rotund acoperită de o pătură, a accelerat pe lângă Ba’al și a dispărut în portal, lăsând în urmă numai gaze de eșapament și ecoul slab al unui „Pa paaaa!”

Nu s-a întâmplat nimic în prima secundă. Toată lumea și toate chestiile pur și simplu s-au holbat la portal, nefiind siguri la ce tocmai asistaseră. În jurul marginilor sale au apărut niște scântei de lumină albă, iar portalul, care se rotise în direcția acelor de ceasornic, și-a inversat direcția rotației și a început să se rotească în sens opus. Unii demoni au început să aibă o senzație ciudată de absorbție. Mai întâi cei mici, apoi cei masivi au fost ridicați de pe pământ și trași în portal fără drept de apel. Unii s-au chinuit să se opună acestei forțe, prinzându-se de felinarele stradale, de porțile grădinilor sau chiar de mașini, dar portalul se rotea din ce în ce mai rapid, iar ei au fost smulși unul câte unui din această lume, până când portalul s-a umplut cu o mulțime de picioare, tentacule, colți și gheare, demonii izbindu-se unii de alții în timp ce erau trași spre mijloc. Doi dintre ei, în mod straniu, încercau disperați să se țină de două halbe de bere.

Până la urmă, a mai rămas unul singur. Creatura care la un moment dat se numise doamna Abernathy era mai masivă și mai puternică decât orice altceva ajunsese în această lume și nu avea de gând să plece. Fiecare membru, fiecare tentacul îi era întins la limită, agățându-se de ceva oricât de fragil, într-un efort de a lupta împotriva forței portalului, care acum se rotea atât de rapid, încât de vedea încețoșat. Până la urmă, s-a dovedit a fi prea mult până și pentru mărețul demon, care a ajuns să rămână agățat cu un tentacul de marginea de jos a porții de la grădină, restul corpului său fiind suspendat în aer, cu picioarele îndreptate spre vid.

Samuel a făcut un pas în față. S-a uitat în ochii lui Ba’al și a ridicat piciorul drept.

— Du-te la dracu’! a zis el și a călcat cu toată puterea tentaculul.

Demonul a dat drumul porții și a fost absorbit înapoi în locul de unde a venit. Portalul s-a micșorat imediat într-un punct albastru cât un vârf de ac, apoi a dispărut complet.

Samuel a îngenuncheat lângă Boswell, i-a ridicat capul de pe pământ și l-a legănat ușor. O mașină de poliție a oprit lângă ei,

iar lumea a început să iasă din case, dar lui Samuel îi păsa doar de Boswell.

— Băiat bun, Boswell, a șoptit el, iar în ciuda durerii, Boswell a dat din coadă când l-a auzit pe Samuel rostindu-i numele. Cățel curajos!

Samuel a ridicat apoi privirea spre cerul nopții și a rostit un alt nume, vocea fiindu-i încărcată de regret, afecțiune și speranță.

— Nurd, și tu ai fost curajos.

32.

În care toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrâneți sau cel puțin așa pare

A durat multă vreme până când orașul Biddlecombe a revenit la normal. Mulți oameni au murit sau, ca soții Abernathy și Renfield, au dispărut. Timp de luni întregi după cele întâmplate, echipe de cercetători și de reporteri au întors orașul cu susul în jos, punând tot felul de întrebări la care localnicii s-au săturat să răspundă. Nebunii sau oamenii care nu aveau nimic mai bun de făcut și-au planificat excursii în acest oraș, pentru a vedea locul în care, pentru puțin timp, a existat o poartă între lumi. Problema era că, în afară de distrugerea proprietăților și rănirea oamenilor sau de poveștile celor care s-au confruntat cu demonii, nu rămăsese nicio dovadă că evenimentul avuse loc cu adevărat, în afară de statuia de piatră a celor trei domni cu puștile în mână. Nu exista nicio rămășiță a monștrilor, iar cei care le-au făcut poze cu telefoanele creaturilor zburătoare sau cei care și-au folosit camerele video pentru a surprinde entitățile demonice care răvășeau florile din grădina publică și-au dat seama că nu se vedeau decât niște purici. Ah, toată lumea a fost de acord că se întâmplase *ceva* în Biddlecombe, dar oficial nimeni nu era complet sigur ce a fost acel ceva, nici măcar oamenii de știință responsabili pentru acceleratorul de particule, care, în urma a ce se întâmplase, s-au hotărât să-și supravegheze mai atent experimentele. Pentru moment totuși acceleratorul avea să rămână oprit, iar Ed și Victor se puteau juca liniștiți cu vaporașe în timp ce profesorul Hilbert visa la călătorii spre alte dimensiuni, dar numai dintr-acelea nelocuite de demoni.

La acceleratorul de hadroni au apărut trei vizitatori foarte speciali în săptămânile care au urmat. Samuel, Maria și Tom au fost tratați cu foarte multă amabilitate și respect în timp ce au făcut turul instituției și și-au dat silința să răspundă cât mai politicos întrebărilor puse de oamenii de știință. Samuel și Maria au hotărât că le plăcea destul de mult ideea de a deveni oameni

de știință, deși erau destul de siguri că, după tot ce văzuseră, ei ar fi fost puțin mai atenți la lucrurile pe care le-ar fi făcut decât oamenii de la CERN.

— Eu tot vreau să fiu un jucător profesionist de crichet, a spus Tom după ce și-au terminat vizita. Măcar crichetul îl pot înțelege. Și nimeni nu a deschis vreodată accidental porțile Iadului în timpul vreunui meci…

Până la urmă, numele orașului Biddlecombe a încetat să mai apară pe prima pagină a ziarelor, lucru care le-a convenit de minune tuturor localnicilor. Își voiau înapoi micuțul și plictisitorul lor oraș și exact asta au primit.

Mai mult sau mai puțin.

La lacul Miggin, un băiat pe nume Robert Oppenheimer[50] azvârlea cu pietre în rațe. Nu că ar fi avut ceva cu rațele în mod special. Dacă ar fi fost un câine sau un lemur, sau o suricată în care să poată arunca pietre, ar fi lăsat fericit rațele în pace, dar, în absența unor creaturi mai exotice, mergeau și câteva rațe.

Tocmai reușise să lovească niște păsări și căuta mai multe pietre, când a fost apucat de un picior și ridicat în aer, ajungând să atârne deasupra lacului. Un membru care avea în capăt un glob ocular s-a ridicat din apă și… ei bine… l-a privit. Apoi s-a auzit o voce foarte politicoasă.

— Cre’ că nu-i bine ce faci, frățică. Rațelor nu le place și, sincer, nici mie nu-mi face prea mare plăcere să asist la asta. Dacă vei insista, nu voi avea de ales și va trebui să te dezmembrez și să te asamblez greșit la loc. Cum îți poți imagina și tu, asta ar durea destul de mult. M-ai înțeles?

Robert a încuviințat, deși i-a fost puțin cam greu, fiindcă încă atârna cu capul în jos.

— Da, a spus el. Am înțeles perfect.

— Acu’ fii băiat bun și cere-le scuze rațelor.

— Îmi pare rău, rațelor, a spus Robert.

— Bun, atunci, poți pleca. Te pupic.

Robert a fost așezat cu surprinzător de multă blândețe la loc pe bancă. Și-a dat seama că toate rațele îl priveau și măcăneau. Aproape că i se părea că râd de el.

De-a lungul timpului, mai mulți oameni au reportat asemenea întâlniri ciudate lângă lacul Miggin dar, în loc să cheme pe

---

[50] Fizician american cu un rol extrem de important în fabricarea primei bombe atomice (N. red.).

cineva să investigheze sau să înceapă să vândă bilete, oamenii din Biddlecombe au păstrat tăcerea și au ocolit cât de mult au putut lacul Miggin.

∵

În camera personalului de la școala gimnazială Montague Rhodes James, domnul Hume se uita insistent la vârful unui ac. În timpul haosului care avusese loc în noaptea de Halloween, domnul Hume fusese obligat să se încuie într-un dulap, în timp ce un grup de demoni de douăzeci de centimetri, costumați în elfi, țipau la el prin gaura cheii. Toată experiența îl cutremurase destul de mult, iar când a aflat despre cum s-a implicat Samuel Johnson în această chestiune, a început să se gândească dacă nu cumva băiețelul știa ceva despre îngeri și ace, care lui îi scăpase.

Așa că s-a uitat fix la ac și a început să-și pună întrebări.

Iar în vârful acului, doi îngeri care dansau un vals foarte frumos, înconjurați de mulți alții care făceau același lucru, s-au oprit dintr-odată din ce făceau, iar unul dintre ei i-a spus celuilalt:

— Nu te uita acum, dar s-a întors tipul ăla…

∵

Într-o noapte, la aproape o lună după evenimentele care au avut loc de Halloween, pe când toată lumea se pregătea pentru luna decembrie și pentru Crăciun, Samuel era în baie, spălându-se pe dinți. Boswell îl privea din cadrul ușii, cu piciorul încă îmbrăcat în ghips, dar în rest fiind cățelul deștept și vesel dintotdeauna. Samuel tocmai făcuse o baie, iar oglinda era aburită. S-a întins să o șteargă puțin, și-a privit reflexia și, în spatele său, reflexia altcuiva.

Era doamna Abernathy.

Samuel s-a întors înfricoșat.

Baia era goală, dar doamna Abernathy încă se putea vedea în oglindă. Buzele i s-au mișcat, rostind niște cuvinte pe care Samuel nu le-a putut auzi. În timp ce o privea, aceasta s-a apropiat de oglindă. Și-a întins un deget și a început să scrie din spatele sticlei, pe aburul de pe oglindă. Când a terminat, se puteau vedea patru cuvinte. Acestea erau:

ÎNCĂ NU S-A TERMINAT

O lumină albăstruie i s-a aprins în ochi, apoi a dispărut.

33.

În care ne luăm rămas-bun de la Nurd. Pentru moment

În marea Pustietate, Wormwood se uita la Aston Martin-ul care îl acompaniase pe Nurd înapoi în regatul său.

— Ce e asta? a întrebat Wormwood.

— E o mașină, i-a răspuns Nurd. Se numește Aston Martin.

Pe Nurd îl surprinsese faptul că mașina ajunsese în Pustietate într-o bucată, deși nu atât de mult cât îl surprinsese faptul că el însuși ajunsese într-o bucată, cu doar câteva răni minore. Până la urmă, nu se întâmpla în fiecare zi ca să călătorească cineva în sensul invers printr-un tunel interdimensional, purtând o pătură pe cap și conducând o mașină foarte rapidă. Deja hotărâse ca, în cazul în care un demon mai curios l-ar fi întrebat cum ajunsese acea mașină aici, dacă cineva din Iad se va chinui vreodată să investigheze Pustietatea, deși Iadul era un loc destul de mare cu multe alte locuri interesante de explorat, să spună că a picat din cer. Până la urmă, cine va suspecta că Nurd, cel mai inapt dintre demoni, ar fi responsabil pentru zădărnicirea planurilor Marelui Malefic și ale armatei sale?

— Ce face? a întrebat Wormwood.

— Merge. Merge foarte repede.

— Ah. Și noi o privim cum se mișcă repede, asta se face cu ea, nu-i așa?

Lui Wormwood îi suna destul de distractiv, deși nu foarte. De fapt, chiar îi părea destul de bine că se întorsese Nurd. Locul fusese cam liniștit fără el, iar tronul nu era chiar cel mai confortabil lucru pe care puteai să stai. Ceea ce era amuzant. Wormwood își dorise atât de mult acel tron, iar când l-a avut și-a dat seama că nu prea era ceva de dorit.

— Nu, Wormwood, a spus Nurd răbdător.

Călătoria sa în lumea oamenilor și întâlnirea cu Samuel îl înmuiaseră și nu mai era atât de înclinat să îl lovească pe Wormwood doar fiindcă era cam încet la minte, deși avea o senzație că starea aceea nu avea să dureze prea mult.

— Ne așezăm în ea și ne mișcăm și noi repede.

Wormwood nu părea să fie foarte încrezător, dar până la urmă a fost convins să se așeze pe scaunul pasagerului, cu centura pusă și o expresie îngrijorată pe față. Lângă el, Nurd a pornit motorul. A scos un sunet grav, care i-a înfiorat pe amândoi.

— Dar unde vom merge? a întrebat Wormwood.

— Altundeva, a spus Nurd. Până la urmă, oriunde e mai bine decât aici.

— Și cât de departe vom ajunge?

Nurd a întins un deget spre unul dintre lacurile negre cu apa bolborosind, care întrerupeau monotonia peisajului monstruos din Pustietate.

— Vezi lacurile alea, Wormwood?

Wormwood a încuviințat. Privise atât de mult timp acele lacuri, încât aproape că le considera niște prieteni vechi. Dacă ar fi știut când era ziua lui de naștere, ar fi invitat și lacurile alea la petrecere.

— Lichidul de acolo, a continuat Nurd, e foarte asemănător cu cel care alimentează mașina asta. Iadul, Wormwood, Iadul este stridia noastră.

— Ce e aia o stridie?

Nurd, care nici el nu era sigur ce înseamnă, dar văzuse în *showroom* expresia „Lumea e stridia noastră!” și îi plăcuse cum sună, a început să-și reconsidere intenția de a nu-l lovi pe Wormwood atât de des.

— Nu contează, a spus el.

Și-a scos o pungă de hârtie din buzunar. Punga conținea ultimele jeleuri pe care i le dăduse Samuel. Nurd le păstrase pentru el, dar acum i-a oferit unul lui Wormwood, iar el l-a luat pe ultimul.

— Pentru Samuel! a spus el, iar Wormwood, care auzise atâtea despre el de la stăpânul său, i-a repetat vorbele:

— Pentru Samuel!

Multiversul era incredibil de mare, s-a gândit Nurd, dar tot era suficient de mic pentru a le permite unor străini ca el și Samuel să se întâlnească și să devină prieteni.

Împreună, Nurd și Wormwood au pornit din loc, mașina devenind din ce în ce mai mică și apoi dispărând la orizont. Singurele semne că cineva se aflase cândva acolo au rămas tronul, sceptrul și o coroană veche și ruginită…

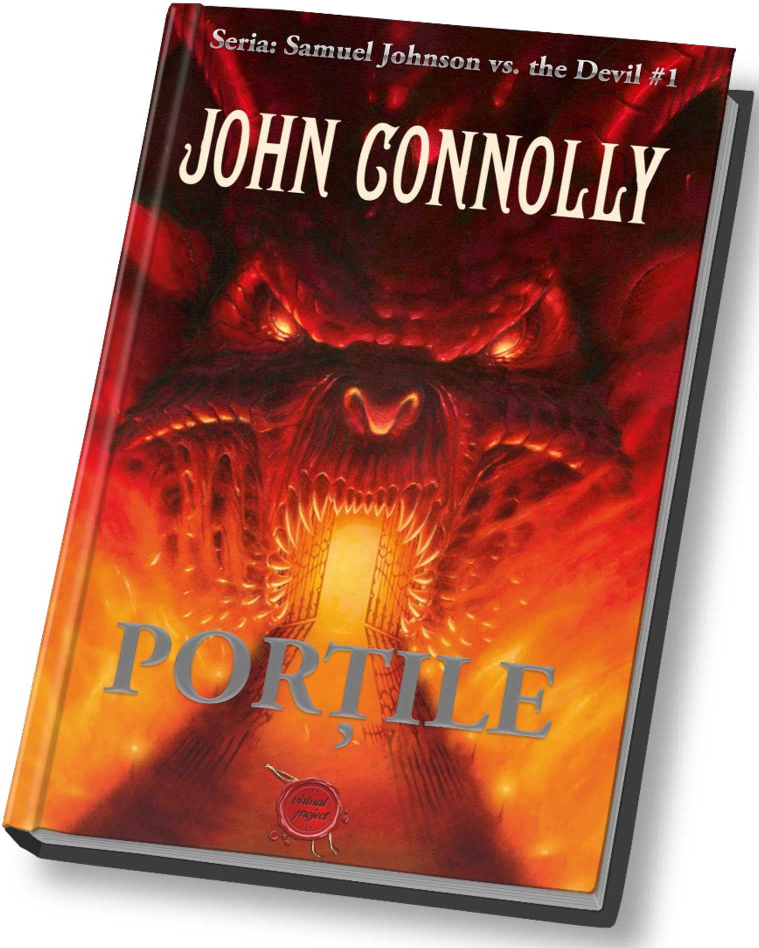

virtual-project.eu